

Marija Reljan

TATINA ĆERKA

www.ljubavusiframa.com

Instagram ljubavusiframa

www.issuu.com/ljubavusiframa

Lov...

Žene su jednostavne. Da, dobro ste čuli. Je li tako žene? Muškarci samo trebaju shvatiti šta želimo i to nam omogućiti. Ako ne dobijemo što želimo, znamo biti jako komplikovane. Ali ako je sve kako mi hoćemo, e onda smo jako jednostavne...

A oni koji se čude na ovu moju konstataciju, da im objasnim kako je to moguće.

Pametan muškarac se preda na vrijeme. Ako mu nije pravo, onda se nada da ćemo mi usput shvatiti da to što smo tad poželjele možda i ne želimo, ili u gorem slučaju da će neko drugi da nam podapne nogu. U tom slučaju on neće biti ništa kriv (navijanje za takav ishod događaja se ne računa).

To je mnogo bolja varijanta nego kad moramo da koristimo razne legalne, polulegalne i nelegalne tehnike na putu do cilja. Znamo biti zlopamtila pa da vratimo onome ko nas je namučio i ometao na tom putu.

Zamislite kakav bi svijet bio kad bi sve žene patentirale svoje izume, svoju snalažljivost, upornost, sklonost manipulativnim potezima. Jer svaka žena pored opštih ženskih tehnika, koje vrijede za sve ima i svoje specijalne. I teško ih otkriva ikome. Čak se to ne prenosi ni sa majke na ćerku jer bi se neke kćeri baš dobro iznenadile kako su njihove "savršene i mirne" majke bili žestoki igrači trudeći se da dobiju ono što žele.

Znači svaka od vas mora malo pogledati majčine tehnike, onako izokola, ne direktno, i pokupiti koju foru. Retko će koja reć kćeri da je "izvozala" desetak momaka dok nije šćepala njenog oca...jer je neugodno priznati da te tehnike često nisu "za ponos i promovisanje u široj javnosti". Ali kod žena cilj opravdava sredstvo. Znale su to sve žene svijeta prije Makijavelija koji se toga "sjetio" u 16. vijeku... Zato djevojke, djevojčice, žene, ako jurite "lovinu" pronađite pravu tehniku po formuli;

ANALIZA LOVINE

(slabosti i vrline i najvažnije perspektivnost (hoće li išta biti od njega u budućnosti ili se džaba mučite))

+

TEHNIKE SVIH ŽENA SVIJETA

+

VAŠE SPECIFIČNE TEHNIKE

(pazite da vas ne ometaju vaše mane, zauzdajte ih dok ga ne ulovite).

I on mora pasti... Gledajte da želite realno, stepen iznad ili stepen ispod svojih mogućnosti. Jer od velikih zalogaja nekad prisjedne a od malih se ostane gladan...

I...nemojte biti škrte. Javite rezultat... Da i mi druge nešto naučimo.

POGLAVLJE 1.

- Momci, sezona nam je pred vratima. Još je ostalo nešto sitno da obavimo prije gužve. Pozavršavajte poslove koji su vam ostali. Dvije ekipe idu već danas na teren, zvali su nas, pa su vjerovatno ova dva velika posla naša – pričao je visoki crnokosi muškarac hodajući tamo-amo ispred stola za kojim su sjedili mladi ljudi.

Sijajući kroz prozore zubato sunce je najavljivalo početka toplijeg vremena i dolazak proljeća.

Bio im je šef i upravo im je dijelio zaduženja. Iz njegove pojave danas je izbijalo neko zadovoljstvo. Nešto ga je danas jako razveselilo, zaključili su svi čim su ga vidjeli dotjeranog, svježije ofarbanog, obučenog u skupo odijelo.

Izrazito crna, blago ukovdžana i brižljivo uređena kosa, sa dva, tri uvojka na čelu je uredno stajala.

Ništa tu ne bi bilo čudno da nije imao šezdeset i dvije godine (a priznavao je pedeset i šest) i da boja kose nije poticala od farbanja u Blek Intensiv iliti gavran crnu nijansu. Pa je s njom "osvajao" po parkingu kolegice iz drugih firmi.

Čim bi ga vidjele, crkavale su od smijeha (i komentarisale da gavran opet kruži tražeći plijen). Putujući po terenima pokušavao je da zbari sve što je bilo žensko, uz to zgodno i mlade, i što se dalo "navatati" na njegove "kvalitete".

Imao je para, dobra kola, sasvim je dobro izgledao za svoje godine pa bi ponekad i uspio. Zato je bio radostan i danas. Jedva je čekao da razjuri balavce na posao. Jer mu se jedna takva ljepotica osmjehivala i pristala da se nađu...

Dok je on pričao, telefon u Igorovom džepu zavibrira. Poruka. Polako izvuče telefon pazeći da šef ne primjeti. Danica. "Javi se hitno je." Hm... Šta je ona sve proglašavala hitnim... Odgovori joj: "Na sastanku sam. Sačekaj još pet minuta, zvaću te."

Oprezno je vratio telefon u džep. Šef im je bacao telefone kroz prozor ako bi ga usred govora omela zvonjava. Pa su trčali po parkingu i žbunju tražeći ga i spašavajući kartice iz njih. Svi su u fiokama držali barem jedan rezervni, za svaki slučaj.

- Tako omladino! Je li vam sve jasno? Ako nema niko ništa da pita sastanak je gotov! - zadovoljno je trljao ruke završavajući govoranciju.

Igorov telefon se opet oglasi ali ovaj put je vibrirao zbog poziva. Baš je znala biti uporna...

- Šta je sad bilo Danice? - prošaputa Igor sagnuvši se skoro ispod stola kad se šef okrenuo leđima i uputio prema izlazu. Na poslu sam.

- Oprosti. Ali pokvario mi se auto. Na nezgodnom mjestu...

Dok je Igor slušao Danu, "Vinji Tu" se sjeti nečega, pa se iznenada "curiknu" nazad.

- Vas četvorica! – pokazivao je prstom na četiri momka uvrh stola. Idete kod mog dobrog prijatelja! Da ste se pokazali i uradili sve kako treba, inače ima da vam odbijem... - odjednom zastade usred rečenice.

Upirući prstom u ovu četvoricu, i "lebdeći" u mislima na mnogo ljepše mjesto, krajičkom oka opazi na dnu stola jednog kako presavijen traži nešto po podu. Ili je zaspao. Ili se onesvjestio. Pogleda ko je... Rajković!

Uredna crna ofarbana kosa mu se zatrese ko vrancu griva i živci mu skoče. Iz svoje lebdeće nirvane odjednom završi u predinfarktnom stanju.

Igor je "pod stolom" pokušavao da što brže završi razgovor.

- Sastanak samo što nije gotov Danice. Rješićemo to. Za dva minuta te zovem. Je li u redu? - šaputao je Igor.

- Dobro, čekaću – uzdahnu ona. Ti me nazovi kad...

- Rajkoviću! - zagrmi odjednom iznad njega razljućeni i iznervirani šef.

Bio je strah i trepet firme. Svi su ga zvali "Vinji Tu" (naravno u tajnosti), inače mu je ime bilo Vitomir.

Kad mu je šef dreknuo iznad glave Igor trznu rukom refleksno, udari s njom od sto, telefon mu izleti i pade na pod.

Radni kolektiv od još devetnaest balavaca (najstariji je ima 32 godine) već se kidao od smijeha znajući da oni danas mogu odahnuti, i da će on biti žrtveni jarac koga će šef pojesti za doručak.

- Šta radiš Rajkoviću? Tražiš nešto? Ispala ti trepavica?

- Ma ne šefe... hitan slučaj.

- Hitan? Pa šta sjediš kad je hitan? Kome je hitno?

Aaaaaaaa... - lupi se po čelu. Ona! Jel' to opet ona?

“Drugarica Danica” – sav se uvijao i kezio sjetivši se opasnice.

Igor ćuteći pogleda u stranu. Danas će mu biti paklen dan.

"Uh, Danice..."

- Rajkoviću! Govori! Koji hitan slučaj? Otpao joj nokat? Šta joj je?

- Ma ima problema s autom.

- Hm - dramatično zakovrnu očima. Ne može ga naći u šoping centru? - upita rugajući se dok su kolege uživale u predstavi.

- Pokvario se – reče tiho, mada je i on sumnjao u to. Stvarno nije umjela s kolima. Zaboravljala je ključeve, ostajala bez benzina, gubila pokopac od rezervoara, pokušala da se odveze sa crevom za točenje goriva, odvalila unutrašnji i vanjski retrovizor da bi se mogla ogledavati...

- Diži se smjesta, šta čekaš! Uzmi auto i rješi to! Da si se nacrtao ovdje čim završiš "hitnu intervenciju".

- Hvala šefe.

- A kad se vratiš krećeš u... u onu... kako li se zove... vukojebinu kojoj ne mogu zapamtiti ime. Umjesto Darka. Zamjenite se! Četiri dana te neću gledati! Preporodiću se!

- Ali šefe... nisam spreman – iznenadi se Igor. On je po rasporedu danas bio u firmi. Trebao je završiti neke nacрте.

- A šta bi ti to spremao? Pa dotrčaće Dana za tobom! Neka ti Darko preda sve papire. Ionako posao znaš bolje od njega. Ne treba ti ništa drugo. Kreni! I ne vraćaj se ovamo dok joj ne rješiš sve probleme za ovaj mjesec!

Dvadeset ljudi oko njega se smijalo ko ludo.

“Lijepa kći direktora Elektre uuu aaa uuu” - zapjevali su mu složno prstima prateći ritam. Lijepa Elektra uuu aaa uuu, Lijepa dišina kći du du du, du du du...” pratilo ga je do parkinga...

To je bila pjesma kojom su zafrkavali njega. Šef je volio kafane i pjesmu, a začudo od dvadeset zaposlenih skoro njih petnaestorica su imala sluha. Onda bi, ako bi situacija bila kritična ili šef neraspoložen, pokušali pjesmom da ga odobrovolje.

Kad bi se "dopingovao", a bili bi na terenu, tjerao ih je da pjevaju pred "publikom", da im pokaže kako su mu zaposleni talentovani. Nekada bi cijelu noć proveli u kafani s njim. Naravno, ako bi ga zvala žena, šef je upravo tada imao "neodložna posla" ili je "visio na silosu".

Za gospođu je bio zadužen Uremović, inače mamina maza i mamin sin. Od trideset ljeta...

On bi se javljao na šefov telefon i tako milozvučno znao s gospođom razgovarati da bi se ona na kraju tako opustila i smirila bolje nego da je popila bensedin. Sve mu vjerujući šta joj laže. Dok su se oni oko njega "kidali" slušajući ga. Izvježbao je to do savršenstva lažući mamicu.

POGLAVLJE 2.

Sjeo je u kola žureći. Bila je udaljena petnaest kilometara od njega. Šta li je sad uradila? Magistrirao je na njenom Puntu. Kupila ga je od njega. Usput je izgleda zamislila da s kolima ide i vozač, onako, gratis.

Već prvo jutro ga je zvala i čudila se gdje je, trebalo je da je odveze u grad. Jer ona ne može da vozi, ne zna! Jeste, položila je ona vozački ali eto, nažalost, nije naučila da vozi, a i ono što je znala zaboravila je (nekoliko mjeseci nakon položenog vozačkog) – pravdala se...

Danica. Zvijezda. Njegova zvijezda Danica. Imala je dvadeset godina i nekoliko mjeseci (ali je tvrdila da ima dvadeset jednu) i postala je nestrpljiva kad će on nešto preduzeti. Svaki dan ga je sve više pritiskala. Prvo je bio namjerio da čeka dok ne završi fakultet, ali su oboje, čim je napunila 18 godina, shvatili da ni ona, ni on, toliko ne mogu izdržati. Tada ga je počela gledati vatrenim očima, otvoreno mu pogledom poručujući da preduzme nešto i da ga želi. Pitao se kako da to izvede.

Jasno mu je bilo da su šefa jutros oraspoložila dva pićenceta koja je napipao u sakou, pa ga je pustio samo uz zafrkavanje.

Inače, ujutro ako nije bio na vrijeme "dopingovan", bilo im je ajme kuku. Za koga bi se zakačio tome je dan bio gotov. "Vinji tu" i njegov prijatelj su bili partneri i vlasnici firme. Samo, ovaj drugi je ugovarao poslove, i rijetko se pojavljivao u firmi.

Igor je završio na tapetu zbog Danice. Ali ipak, nekako kao da se svidjela šefu tako ratoborna, a možda se i malo plašio njenog vatrenog temperamenta... Nije ga puno kažnjavao zbog nje. Najviše ga je ismijavao zajedno sa ostalim kolegama. Ili bi se iznervirao, pa ga iznenada poslao na neplanirani teren, kao danas.

"Kome se ona ne bi svidjela" pomislio je sa nježnim osmjehom na usnama. Samo bi se osmjehnula i svi bi popadali na pod od njenog šarma. Doduše, to nije vrijedilo za one koji bi je naljutili. Kad je s nekim bila u ratu... e, taj onda nije imao nikakve šanse.

Do prije nekoliko mjeseci sve je išlo uobičajenim tokom. Zaposlio se u ovoj firmi prije godinu ipo dana. Zahvaljujući pomoći Daničinog oca. I sve je bilo u redu dok se nije umješala ona.

“Pritisla” je i iziritirala njegovog šefa svojim stavom da je loš prema njemu.

Otada je Igor postao predmet sprdnje u firmi. Zafrkavali su ga zaposleni, klijenti, šef, nema ko nije. On se samo bojao da to ne dođe do nje. E onda bi ih rasturila onako temperamentna. "Zovi onog papučara!", "Zovi onog od drugarice Dane!", "Zovi Daninog Igora!", "Mic, mic Danice", "Alo Zumbul aga zove te Sultanija Danica na telefon", mamili bi ga. Nema kako ga nisu ismijavali. Vremenom je dobio nadimak Utikač a nju su prozvali Lijepa Elektra.

U svakoj situaciji je morao da strepi kakvu će mu kolege psinu napraviti. Osramotili bi ga gdje god su stigli. Kad je na parkingu ispred firme stao u razgovoru sa jednom djevojkom što je radila blizu njih, iznenada su se prozori na njihovim kancelarijama počeli otvarati jedan za drugim i krenulo je zviždanje i dobacivanje.

- Nemaš šanse mala pored "Lijepe Elektre"! Bolje baci oko na mene dok sam još slobodan! - kovrdžavi bucko joj je dobacio kroz prozor.

Onda su i ostali radoznalo krenuli sa prozora da gledaju šta se dešava. Za dva minuta nastao je kaos.

"On ti je Danin Utikač", "hoće samo da se dočepa Danine utičnice!", "nemaš šanse protiv Dane mala", "dođi upoznati nas da vidiš ponudu"! - vikali su i smijali se.

Ona je začuđeno pogledala Igora.

- Zafrkavaju me za moju djevojku.

- Imaš djevojku? - upitala je pomalo razočarano. Svidio joj se. Fin, dobra firma, dobra plata. Muž za poželjeti...

- Imam. Znamo se od djetinjstva – rekao je iskreno. Mada on i Dana nisu bili još u vezi. Ali mu je bila jedina u srcu i bilo je pitanje dana kad će mu postati djevojka. Cura je bila fina i nije želio da gaji neke iluzije u vezi njega. A nije ga ni zanimala.

Na sve načine su pokušali da mu provale telefon. Na fajlu u kojem je čuvao Danine slike imao je šifru od dvanaest karaktera. Bilo je doduše dovoljno da im samo vide prepisku. Ne bi više niko povjerovao u njegovu priču da mu je drugarica.

U hotelima gdje su boravili, "upozoravali" su recepcionere i konobare ako zove dugarica Dana da odmah trče javiti njemu i da zauzmu stav mirno kad se javljaju. Jer je ona nekoliko puta, kad joj se nije javio na telefon, zvala zabrinuto u hotel da provjeri gdje je.

Ne sluteći kakvu će to lavinu izazvati.

Što je vrijeme odmicalo, to mu je sve manje smetalo što ga zafrkavaju da je voli. Nekako je odahnuo što njegova ljubav više nije tajna. Želio je da svi znaju za njih dvoje. Ona se ni nakon toliko godina nije predomislila, željela ga je odavno i sad je već bio siguran da njihova priča neće ostati neispričana.

Ovih posljednjih šest mjeseci je intenzivno mislio o onome što je do tada izbjegavao. Ona ga je od svoje osamnaeste godine polako pokušavala nagovoriti da popusti ali on je to odbijao koliko je mogao. Bili su "zvanično" drugovi. A nezvanično... jednom drugom cijeli svijet. Znao je da joj se sviđa otkada je bila dijete ali je sebi strogo naredio da mora čekati dok ne poraste.

POGLAVLJE 3.

Upoznali su se kad se Danica doselila u njihovo naselje. Imala je tada 11 godina a on 17. I ovdje su Milivoja opet pratili isti problemi sa strujom. U naselju su bile tri zgrade sazidane prije desetak godina, a onda su se dosjetili da na velikoj travnatoj površini izgrade još dvije. U jednoj od njih je Milivoj dobio četvorosoban stan na dvije etaže. Stotinjak metara kvadratnih. I opet probleme sa opskrbom. Često im je nestajalo struje. I ovdje je Danica postala "čuvena". Bila je grlata na oca i temperamentna. Kad su se njih dvoje svađali ili raspravljali cijela zgrada je mogla pratiti "direktan prenos". I zato su je prozvali "vatrena ćerka Kralja svjetla". Za brata i majku nije se skoro ni znalo. Bili su oboje mirne naravi, nikad glas nisu povisili.

Iz Igorovog stana pružao se pogled na mali parkić i igralište na kojem su se družila djeca iz svih pet okolnih zgrada. Jedan dan je dolazio kući i ugledao dječaka od desetak godina kako pokušava da se popne na drvo i dovati loptu. Dolje su stajale tri djevojčice i čekale. Crnka duge kose ga je hrabrila i umiljato mu se osmjehivala.

Očito će dobiti njenu zahvalnost ako obavi zadatak.

Drvo je bilo vrlo nezgodno, djeca su već padala s njega. A ovaj dječak je bio i malo deblji pa nikako da se uspne gore. Odlučio je da interveniše. Prišao im je a da ga nisu ni primjetili.

- Šta radiš ti gore? - upita dječaka koji se nekako uspenrao do prve tanke grane.

- Lopta nam se zaglavila pa nam drug pomaže da je skinemo – javi se ljubazno crnka kao advokat.

- A šta ako se drug skrlja? Ko će onda biti kriv? - strogo je ukori.

Ona se uozbilji i pogleda ga nadureno.

Pomogao je dječaku da siđe i uzeo od njega loptu. Nešto ga je natjeralo da proba da je zafrkava. Uzeo je loptu i pošao. Bila je sitnija, crne kose ali nebesko plavih očiju. Šarmerica. I opasna manipulatorica. Skoro se stresao kad ga je pogledala prodornim plavim očima. Krenuo je da se udaljava s loptom.

- Ejjj! Ti veliki! Vрати nam loptu! - odjednom se javila. Niko se drugi nije usudio oglasiti.

- Je li tvoja lopta? - zastao je i okrenuo se gledajući je.

- Nije ni tvoja – rekla mu je ljutito.

- Ako se javi onaj čija je, dobiće je.

- Naduvenko jedan! - prokuvala je.

Izazvan tim, vratio se do nje, nagnuo se blizu njenog lica i šapnuo joj smješeći se i gledajući je u plave ljutite oči: - muljatorice slatka!

To ju je izgleda iznenadilo pa je zinula i ostala bez teksta. Nije ni shvatila da joj je lopta u rukama.

Od tog dana, kad bi joj prepoznao glas, kad bi čuo da je neko zove "Danice", refleksno je prilazio prozoru ili izlazio na balkon i posmatrao je.

Što je duže gledao, bio je sve zadivljeniji njenim "ljubaznim manipulativnim" tehnikama. Umjela je da istjera svoje, prosto nije mogao da vjeruje kako su svi padali čim bi im se osmjehnula.

Nije bio ni svjesan da je počeo budno pratiti njeno odrastanje. Nisu se javljali jedno drugom. Bila je curica. Ali nekoliko mjeseci nakon prvog susreta, kad su se sreli u prolazu, ničim izazvana, odjednom je viknula za njim "Naduvenko". Već je bila prošla dva metra mimo njega, pa ga je iznenadilo šta joj je odjednom.

Mirno je zastao i okrenuo se. I ona je stajala i gledala ga izazovno i ljutito. Mislio je da će pobjeći ali je hrabro čekala šta će se desiti. Vidio je da se plaši da će je pojuriti, ali nije htjela da bježi. On se vratio pola koraka, a ona je i dalje gledala u njega ne mrdajući. Onda se osmjehnuo i nježno joj uzvratio: "zdravo muljatorice, htjela si nešto?".

To ju je iznenadilo. Upitno ga je i zbunjeno pogledala. Nije razumjela ovo. Bila je još dijete. Ali je pocrvenila. Prvi put u životu. Nije joj bilo jasno zašto. On je dobro razumio to crvenilo.

Dalje su se nekako pozdravljali očima kad bi se sreli. Promrljali bi nešto, zdravo ili ej... ali poseban pozdrav je bio susret očiju. Danica je mislila da će da je bije, ali je zbunjivalo što je smiren i nekako nježan. Javio bi joj se ozbiljno ali su mu se oči nekako značajno smješile.

Jednom dok su se igrali na igralištu, Danicu je iznervirao dječak koji je pokušao da im se ubaci u preskakanje lastiša. Izgubila je živce i oplela po njemu.

- Danice! - odjednom je začula smireni, upozoravajući glas kako je zove. Okrenula se zbunjeno da vidi odakle dolazi glas. A onda ga je ugledala na balkonu kako ih posmatra.

- Pusti dečka! A ti momak, uzmi loptu, nisi djevojčica da skakućeš tu preko lastiša!

Stajala je i gledala u njega. Bili su sigurno udaljeni dvadesetak metara ali je nekako znala da on gleda baš u nju. Nije ništa rekla, naglo se smirila i nastavila da se igra sa drugaricama. Povremeno je pogledavala na balkon.

Od tog dana, taj balkon i prozori tog stana za Danicu su postali važni. Nije razumjela zašto. A Igor se malo, malo, pa "oglašavao" s njega. "Danice budi tiša", "Danice, nije igralište samo tvoje", "Danice ostavi tog paćenika na miru"...

Saznao je polako sve o njoj, da joj je otac radi u Elektri, da ga zovu Kralj svjetla, da ona liči na oca i da su oboje temperamentni i grlati. Sa njenim bratom je često igrao košarku ili nogomet. Bio je sušta suprotnost njoj.

Jedan dan dok je prolazio začuo je njen ljutiti glas kako kaže nekome "oću mojoj babi, ili me vozi ili idem sama". Vidio je da njen otac stoji pored otvorenih vrata od auta pokušavajući je nagovoriti da uđe unutra. Kako mu to nije uspjevalo, izgubio je živce i onda je on osuo paljbu na nju.

Igor se tad sav nakostrešio. Nije mu bilo pravo što više na Danicu. Ali umjesto da kao druga djeca počne plakati ili se prepadne i posluša oca, ona mu je istom mjerom vraćala. Svađali su se kao dvoje odraslih ravnopravnih ljudi. On njoj "e oćeš", ona njemu "e neću", i deset puta tako. Morao se nasmijati u nevjerici.

On je bio jedinac, roditelji su rijetko na njega dizali glas. Nisu imali skoro ni razloga. Bio je dobar sin i dobar momak. Ovakav dvoboj između oca i kćeri nikad nije vidio.

A tih dvoboja se naredalo... Cijelo naselje je znalo za Danicu, temperamentnu kćer Milivoja, Kralja svjetla. Pričali su mu drugovi koji su stanovali u blizini da su njih dvoje imali vatrene okršaje.

Ubrzo je saznao da ima baku po kojoj je dobila ime i da je obožava. I da imaju velike probleme s njom zbog toga što je stalno željela da ide kod nje.

POGLAVLJE 4.

Usporio je polako, okolina mu je nalikovala na ono što je ona fotografisala i poslala mu. Nije čak ni znala kako se mjesto zove. Tristotinjak metara ispred sebe ugledao je neku gužvu. Nekoliko auta je stajalo na malom proširenju uz cestu. Ugledao je i njih dvije u razgovoru s nekim momcima.

Naslagale su cijelu kolonu pomagača. Naravno, vidjeći ih lijepe i mlade "u nevolji" zaustavili su promet na magistrali. On ljutito zavrta glavom. Da joj otac sazna za ovo... dobila bi svoje.

Srce mu se uzlupalo dok je zaustavljao kola i gledao nju kako mu ide u susret. Bila mu je najbliskije biće na planeti. Od njene četrnaeste godine znao je da joj se sviđa. I ono što ga je najviše fasciniralo nikad nije bila u dilemi da želi njega i nikoga drugoga.

Mislio je, kad poraste da će ga zaboraviti, naći novu "zabavu", ali bi reagovala samo kad bi je on razljutio. Onda ga je znala praviti ljubomornim skoro mu u lice govoreći "ovo ti je samo za osvetu".

Izgledalo je kao da ne čeka on nju, nego ona njega.

- Ej, Igiću... – pružila je ruke i zagrlila ga. Izvini... Opet sam ti napravila problem sa šefom. Šta je rekao?

- Da otrčim i riješim ti sve probleme za ovaj mjesec - nasmijao se opušteno dok su išli naprijed prema kolima. On je stao iza ovih "pomagača" da ne bi zakrčili promet.

- Zdravo Dijana – pozdravio joj je drugaricu. Zdravo momci. Čuvate djevojke? Evo sad je pomoć stigla, pa ste slobodni.

Oni se neraspoločeno pozdrave s njima i sjednu u kola. Kad su se pomjerali, on umjesto crvenog Punta ugleda sivi Pežo 206. Zbunjeno pogleda u nju.

- Pa ovo nije naš auto.

- Pa nije... to je Dijin Pežo - ona se srećno osmijehne što je napaćenog Puntića zvao "njihovim" autom.

- A šta ja znam o Pežou?

- Pa ti sve znaš – umiljavala se.

- Imate li goriva u rezervoaru?

Slegnula je ramenima.

- Htjele smo krenuti al' se on nešto počeo "gušiti i krepavati". Stale smo da pogledamo gdje treba skrenuti.

Pokušale smo desetak puta da ga upalimo a on je davao sve manje znakova života.

Vrtio je glavom i sio u kola. Kad ih je pokušao upaliti ništa se nije dogodilo. Shvatio je da su na silu pokušale da ga upale. Ne poštujući procedure. Izvukao je ključ i probao ponovo ali ponovo ništa. Izgledalo je kao da im je otkazao akumulator.

Dovezao je svoj službeni i prikačio ga na punjenje. Naravno, auto je proradio. One su skočile od sreće. Danica ga je pogledala milujući ga pogledom nekako sjetno. Znao je šta joj smeta. Nije željela da više čeka. Svakim pogledom ga je pitala "kad će to biti više"?

Dok su čekali da se akumulator napuni, da mogu dalje, razgovarali su.

- Danas ćeš doći ranije kući? - upitala je oklijevajući.

- Neću nažalost, moram na put. Četiri dana. Idem sad do kuće da uzmem stvari.

- Nećemo se vidjeti pet dana! - bila je očajna.

On se na to nasmješio.

- Ali rekao si sinoć...

- Promjena plana. Danas me šef obavijestio.

- Da te nije obavijestio kad je čuo da te ja zovem? Oće da te sakrije od mene? - inteligentno je shvatila o čemu se radi. Ma sad ću ja njemu pokazati! - zgrabila je telefon.

- Danice!

Čim je čula to, odmah se umirila. Nedostajao joj je. Svaki dan sve više. Kako je mogao da izdrži ovoliko? Nije ju volio koliko ona njega, zaključila neraspoločeno upavši u dramatičnu minutu.

On je stajao rukama naslonjen na prednji dio Pežoa dok se akumulator punio. Dijana je sjedila na sjedištu, i pisala poruke. Bili su "sami", sakriveni podignutom haubom i radom motora. Željela da ga dodirne, da se nasloni na njega i zagrlji ga. Nije znala šta bi drugo pa mu je polako stavila ruku lagano ga milujući po leđima i ramenima.

Osmjehnuo se na to. Pogled im se sreo. Iako su se smješili oči su im bile ozbiljne. Znao je da joj nedostaje. Nježno joj se izvinjavao očima što je rastužuje. Razumjela je šta joj govori. Pa je teško uzdahnula.

Nekad bi osmislila "plan" da bar malo budu zajedno, da se mazi uz njega, da ga dotakne, da izađu barem u šoping centar. Ali ga je Vitomir često i neplanirano slao na teren pa bi joj se svaki drugi plan izjalovio.

Bilo joj je dosta toga. Imala je skoro dvadeset i jednu godinu... za nekoliko mjeseci.

Posljednji veliki "plan" koji je uspjela da sprovede bilo je kupovina "njegovog" Punta. I dodatnih devet mjeseci njegovih nastojanja da je nauči voziti. Nakon tih vježbi slobodno je mogao napisati knjigu od hiljadu strana koja bi se zvala "Šta sve žensko može da pogreši dok uči voziti auto".

Bio je ubjeđen da na svijetu ne postoji vozačica koja je uspjela napraviti više grešaka od Danice. Za trideset posto grešaka koje je uradila on je do tada mislio da je tako nešto nemoguće izvesti. Ali Dana ga je uvjerala u suprotno. Da je sve moguće ako si Danica...

Prva tri mjeseca u novoj firmi radio je isto kao sada, non-stop. Ali su onda uslijedili mirniji mjeseci. Iako su obuku imali u jesen i zimu, snijega srećom nije bilo, pa se ona odvažila da uči vožnju. A nije ju to baš interesovalo. Najviše je voljela da on vozi a ona da uživa. Ali to je bio jedini način da ga "rezerviše za sebe".

- Iгоре... dosadila mi je ova titula "drugarice" – odvaži se da mu kaže. Hoću... drugu "zvaničnu" titulu. Da svi znaju... za nas.

- A koju to titulu želi vaše visočanstvo?

Ćutala je.

- Na primjer? - podbadao je.

- Imaš ti neku da mi daš... - skoro je žalosno pitala.

- A hoćeš titulu od mene?

- Pa da – rekla je kao da on nije shvatao šta ona želi.

- A znaš li ti da odavno imaš titulu kod mene?

- Imam? - očiju joj zasjaše. Koju?

- Kraljica moga srca.

- Iгоре... - prošaputala je gledajući ga ozbiljno. Zašto mi to prije nisi rekao? Šta čekaš više?

- Pa bila si mala...

- Ma bila sam! Sa četrnaest godina sam tvom ocu saopštila da ću se udati za tebe!

- Ha?

- E sad da vidimo ko je mali!

Vrtio je glavom ne vjerujući. Ali ustvari sve što je rekla bilo je logično. Možda mu je smetalo što je on kasnije od nje "priznao i prihvatio" da je ona njegova trajna slabost. Poznavao ju je kao samog sebe.

Nije jedino mogao potpuno da razumije njeno veliko strpljenje i ozbiljno ponašanje u vezi njih dvoje. Bila je eksplozivna, ali kad bi on nešto rekao bez riječi bi se povinovala tome.

Onda, imala je drugarice, ali izgleda ni jednoj nije povjerala šta je između njih. Čuvala je to ljubomorno za sebe. Njihov odnos je tretirala toliko zrelo i odgovorno da on to nikako nije mogao povezati sa njenim temperamentom.

- Spreman sam da razgovaram s tvojim ocem - da joj tračak nade. Danas kao da mu se nešto desilo kad ga je Vinji Tu napao zbog nje. Lijepo mu je čovjek stoti put rekao da rješi to.

- Ocem? A ja? Daj se posveti meni! Pusti sad mog oca – gledala ga je razočarano.

- Danice... - šaljivo je opominjao.

Kad je auto bio spreman, nagovorila je Dijanu da se za svaku sigurnost vrate u grad dok ih on prati. Pa će drugi put da idu. A ona je željela da s njim ide kući i barem ga isprati. Čim su stigle, ona se prebacila odmah u njegova kola.

- Gdje ćeš ti?

- Pa s tobom kući - veselo je izjavila.

Osmjehnuo se na to. Naslonila glavu na njegovo rame i uživala dok je vozio.

Do sad su se nekoliko puta ljubili, željela je da se odvaži i da krenu dalje. Popeli su se do njegovog stana da se on spakuje. Tamo nije bio nikoga. To je još više oraspoloži. Bili su kao bračni par.

- Jesi li doručkovao? Čisto sumnjam da si stigao zbog mene. Ja ću pogledati šta ima za jesti a ti se spremi. Treba li ti pomoć?

Samo je odmahnuo glavom smješeći se i uživajući što je može gledati pokraj sebe. To što nije smio da je dira imalo je dobru stranu. Da bi zaboravio na svoje želje radio je do iznemoglosti. Na sreću ona nije razumjela da je to zbog nje, nego je okrivljavala šefa da ga izrabljuje. A on je nakon njihovih "maženja", izlazaka u grad i vožnji Puntom prosto "vapio" za poslom da bi mogao pobjeći od nje i smiriti se.

Ni šefu to nije bilo jasno, pa ga je pitao je li ga napravio Japanac. Zbog svoje "nenormalne radišnosti", kako mu je rekao Vinji Tu, dobio je nova službena kola nekoliko mjeseci ranije nego što je na njih imao pravo.

Vidio bi da njega nekada prosto “spopada” želja za radom (a ne za ženama) pa je ocjenio da mu je najbolje dati kola i pustiti ga da “uživa”.

*****

Dana je pronašla u frižideru jaja, šunku, sir, pa je ispržila i servirala mu za sto. Sebi je skuvala kafu. Bio je gotov brže nego ona. Držao je uvijek rezervnu torbu spakovanu, ako mora hitno krenuti.

- Mmmm... uživao je doručkujući skoro u podne.

- Koliko daleko idete? Kad ćeš stići tamo?

- 300 kilometara. Sutra rano ujutro imam zakazano s ljudima. Moja kuvarice... - hvalio ju je.

- Nekako sam se navikla na ono Danice muko moja... - zadirivala ga je. Ali imam ja još talenata. Samo ti nikako ne daš da ti ih pokažem.

- Stvarno? Prosto se plašim da mislim za šta si sve sposobna - smijao se. Još malo Dano – nježno joj je rekao. Kad završi ova sezona... pa ćemo biti više zajedno.

- Pa sezona nije ni počela! - zapanjeno je zinula. A ti ćeš dotle da ganjaš cure po državi i van nje! E neće moći!

Više neće moći! - iznervirano je prasnula skoro zaplakavši.

- Dano...

- Bićemo stalno zajedno tek onda?

Znao je šta ga pita. Tražila je odgovor.

. Mislim da će biti tako – nije se usudio da joj obećava unaprijed, ali nisu imali šta čekati.

- Ne pada mi na pamet da čekam toliko! Imaš još dva mjeseca! Čekaću toliko. Kad sam se već ovoliko načekala. Ali pazite me se svi... Ne bude li tako, onda ću krenuti da skidam glave. Svakom ko pokuša da me odvoji od tebe. A ni tebe neću poštediti, samo da znaš, budeš li otezaao.

- Prijetiš mi? Udarila si mi rok? - komično je podigao obrve na ovu prijetnju.

- Jok. Obećavam ti. Dva mjeseca do eksplozije. Pa ti vidi šta ćeš!

- Ne bi to moja Dana napravila. Moja Dana je jedna pitoma i plašljiva djevojka...

- "Tvoja" Dana je TNT, kako kaže njen vlastiti otac, to jest moj vlastiti otac Milivoj.

Slatko se nasmijao na to.

- Danice, Danice muko moja... - pružio je ruke. Uletjela mu je u zagrljaj brzinom munje, zalijepivši se za njega ko taksena marka.

Do sada je bila strpljiva, jer je znala da se on zbog njene mladosti ne usuđuje da uradi nešto. Želio je da idu po protokolu. Da joj pruži šansu da zavoli nekog drugog, da poraste, da ispoštuje njene roditelje. E sad joj je bila dosta svega.

- Hoću tebe, hoću samo tebe – šaputala je čvrsto ga grleći naslonjena glavom na njegovo grudi dok su joj suze klizile niz obraze.

Uzdahnuo je i zažmurio. Od ovakvih njenih ispada je "živio". Kao da su vodili ljubav osjećao bi se nakon ovoga. Nježno ju je ljubio po kosi i milovao po licu brišući joj suze.

- Kad budemo zajedno... ići ću s tobom na teren.

- Gdje ćeš ići? - zapanji se.

- Kud ti, tu i ja. Pa da vidimo šta će "Napirlitani" da kaže.

- "Napirlitani" će da mi uruči otkaz čim ti pređeš kapiju firme.

- E to ćemo još da vidimo.

Kad je bio spreman da krene ona ga povuče za majicu. Nasmijao se na to i zagrlio je. Pružila mu je odmah usne na poljubac.

- Danice, Danice...

- Reci ljubavi moja, ne muko moja – uskoči ona molećivo.

- Ljubavi moja - prošaputa joj nježno, gledajući je i milujući po obrazu. Pa polako opet spusti svoje usne na njene.

Na stepeništu su sreli njegove roditelje. On im je već javio da mora na put, pa su se i oni vratili da ga vide i pozdrave. U kuhinji su našli dokaze "snajkinog" kuvanja.

- Dobro se oslobodila. Izgleda da ga sve više pritiska da popusti, dojadilo joj čekati – obradovao se Igorov otac, i on jedva čekajući da se već jednom "upare". Svima je postalo jasno, naročito otkada je Milivoj zaposlio Igora, da ima nešto između njih.

POGLAVLJE 5.

Od rođenja, Danica je živjela sa bakom, očevom majkom koja se isto zvala Danica. Baba je bila "otkačena" pa se Miri, njenoj snaji nije sviđalo čemu ona sve uči Danicu. Uz to je "pušila kao Turčin".

Nije bilo dovoljno što je ispala po naravi na svekrvu, nego je još trebalo da je ona i vaspita. I ovako nisu mogli s njom na kraj. Malena Danica je pričala pred drugima kako su muškarci glupi i kako ih možeš srediti sa jednom "stvari". A njoj je baba rekla da će i ona kad poraste imati tu "stvar" i moći će da sredi muškarca koga bude htjela. I još takvih bisera.

Miru je to bacalo u očaj. Zato je požurivala muža da se odsele.

Prilika se ukazala kad im je jedan rođak, koji je radio u inostranstvu, ponudio kuću da stanuju besplatno. Kuća nije bila nimalo komforna ali nisu ništa plaćali pa je Mira "stisla zube" jer je najveći dio tereta završio na njoj.

Bilo joj je daleko putovati na posao, a radila je kao medicinska sestra u smjenama, djecu su im jedva primili u prebukirani vrtić, kuća je bila nenamještena...

Nadala se da će Milivoj dobiti brže stan od firme ako budu podstanari. Da je znala tada da će se načekati više od sedam godina do toga, sigurno bi dobro razmislila prije selidbe.

Danica je tada imala tri godine a njen brat šest. Kuća je bila u naselju koje je naglo izniklo, sve novoizgrađeno, sa lošim putem, komunalno neuređeno, a najgore što su struju dobijali od komšije jer je bio mali kapacitet trafo stanice.

Donji sprat je većinom bio uređen osim hodnika, gore nije bilo ni prozora ni vrata. Morali su da se griju na gasne peći. Namještaja nije bilo, kuća je bila potpuno gola. Uselili su po ljeti pa su se nekako spremili dok nije počela zima.

A Danica je nekoliko dana poslije uselenja shvatila da roditelji ne misle da se vrate kod bake.

I tad je nastao kaos. Plakala je po cio dan, vikala "hoću mojoj baki", majku nije htjela da vidi, rekla joj je da je ne voli i da nju vrate babi. Milivoj je htio da odustanu i da se vrate, jer nije mogao da izdrži njenu dernjavu.

Onda je baka došla da ih posjeti, da umiri malu Danicu. Jer je sin zvao i žalio se da ne znaju šta da rade s malenom.

Dva dana su brzo prošla, i opet je nastao pakao kad su je pokušali razdvojiti od babe. Cijela ulica se skupila da vidi zašto dijete toliko vrišti. Osramočila ih je debelo. A babi Danici su od tolikog "obožavanja" porasla krila.

Malena je od septembra krenula u vrtić, a njen brat u školu. Jedan dan upoznala je zanimljivog čovjeka... Vratila se kući ranije iz vrtića i zatekla ga u njihovoj kuhinji kako sjedi i pije sok.

"Ko si ti?" prišla mu je, nimalo se ne plašeći.

Čovjek je ugledao prekrasna sitnu crnkicu duge kose i plavih očiju kao more. Izgleda da je to bila Milivojeva kćer. Ličila je jako na njega. Osmjehivala mu se slatko u haljinici na bubamare. Podsjećao je na Djeda Mraza. Bucmasto lice, veliki brkovi, naočare. I on se njoj ljubazno osmjehnuo.

"Zdravo dušo! Ja sam tatin kolega sa posla. Zovem se Duško a kako se ti zoveš?" pružio joj je ruku koja je ona bez ustručavanja prihvatila.

"Danica. Ja sam ćerka Kralja svjetla. A jesi li i ti kralj tamo? Hoćeš li nam dati struju?"

Začudoeno je gledao u dijete. Bila je nevjerovatno slatka.

"Pa... ne znam o čemu se radi... ali ću pokušati da pomognem ako mogu. A tvoj tata... je hm... Kralj svjetla?"

"Aha. Tako kaže moj drug Novica u vrtiću. Tata će nam svima dati struju."

"A tako!" Tada mu je postalo jasno.

"A jesi li ti... Djeda Mraz? Ličiš baš na njega."

Slatko se nasmijao na to. Još je nekoliko minuta razgovarao sa preslatkom djevojčicom. Tražila mu je da joj ulije soka i nareže hljeba. Pa joj je napravio sendvič jer joj tamo u vrtiću "ne daju da jede".

"Danice!" zapanjio se njen otac kad ju je vidio. "Šta ti tu radiš? Zašto nisi u vrtiću?" na brzinu se presvukao i uzeo slobodno da pokaže direktoru problem koji imaju.

Gledala ga je nadureno i ljutito. Kao da je ona bila kriva što su je poslali kući ranije. Povezla ih je Novičina mama koja je došla po sina. Vidjela je kola ispred kuće, pa je zaključila da su njeni kući i iskrčala Danicu ne provjeravajući ko je tu. Inače bi je pvela sa sobom.

"Oću mojoj babi!" briznula je u plač. "Bakoooo!" derala se.

"Dobro, dobro" Milivoj je tada uzeo ćerku u naručje i pokušao da je utješi. "Tata mora da se vrati na posao dušo. A baka stanuje daleko. Nemam vremena da te sad vozim. Hoćeš da budeš kod Novice dok mama ne dođe?"

"Hoću mojoj bakiiiiii!" derala se.

"Danice! Dosta vriske!" otac je izgubio živce.

"Milivoje" - umješao se tada Duško – "da je ipak odvezemo baki? Očito joj nedostaje."

Prvo su svratili do neke čudne građevine koju su njih dvojica zagledali. Dok su se vozili Djeda Mraz je namigivao i zadirkivao Danicu. Pa se oraspoložila i smijala s njim.

"Dobro, vidjeću šta mogu da uradim... barem neko privremeno rješenje da nađemo za sada. Ne smijem razočarati tvoju Danicu... čiji je otac Kralj svjetla" – reče gledajući šeretski u nju i slatko se smijući.

Milivoj je zbunjeno podigao obrve.

"Kad je došla kući, Danica mi je rekla da joj je otac Kralj svjetla. Da su joj tako djeca u vrtiću rekla. Treba ti da im doneseš struju."

Nakon toga su se obojica slatko smijala cijeli dan. Milivoj je poljubio sitnu a žilavu i dinamitnu kćer koja se mazila i umiljavala jer su joj ispunili želju da ide svojoj baki.

Dok god nisu pristali da je dva puta nedjeljno vode babi, "da se njih dvije ispričaju", nije prestala da plače. Čekala bi spremno sa svojim malim ruksakom na leđima i tako ih podsjećala da je vrijeme da je voze baki.

I tako je Danica počela svoj pohod na ovaj vrlj i teški svijet. Prva pobjeda je bila dobivena. Nakon nekoliko mjeseci dobili su neki jači trafo samo privremeno, dok ne budu imali da im postave novi i snažniji.

Sad su bar mogli koliko toliko da imaju struje i nisu morali od komšija da je dobivaju nego su im je sproveli preko njihovog mjerila.

Djed Mraz nije bio direktor Milivojeve radne jedinice nego druge, ali je od tada stalno pitao za Danicu. A ona je njemu slala puse i napisala mu čestitku da mu zahvali za struju.

Ona je još dugo godina patila što ne živi više s bakom. Niko nije mogao da razumije zašto je to tako. Ni Mirine kolege s kojima je radila, svi vrsni ljekari, nisu razumjeli šta je uzrok tolikoj vezanosti za baku.

Sa pet godina je otkrila očev mobilni telefon. Svaki dan, čim bi Milivoj došao kući i ostavio telefon na ormariću, ona bi ga uzela i zvala svoju dragu baku. U kući nisu imali fiksi telefon.

Njemu je stigla opomena da će morati sam platiti telefonski račun koji je napravio. Čudio se koga je on to zvao. A kad je vidio broj bilo mu je jasno ko je krivac.

Pa je "usrećio" ženu dovezavši joj svekrvu da bude s njima preko ljetnih praznika. Imali su lijepo dvorište, bilo joj je bolje nego u stanu. Mala Danica je procvjetala kad joj je baka stigla. Vodala ju je i pokazivala komšijama ko da niko nema babu nego ona. Tek poslije kad je narasla shvatila je koliko dobra je učinila za staru napaćenu ženu.

Prošle su godine dok nije saznala da je djed ostavio baku i troje djece i otišao drugoj. Ona je imala svoju djecu. Njima se dugo nije javljao. A kad je to htio oni nisu željeli.

Za osmi rođendan je dobila "brdo" para i odšetala kilometar ipo do taksi stajališta tražeći da je vozi baki jer ima "šuške"(pare).

Naravno, odmah su javili Miri da ćer pokušava da pobjegne babi... Pa je dobila dobre batine od majke...

Milivoj bi je sigurno branio jer je bio meka srca ali nije bio tada kući pa je Mira iskoristila priliku i nalemala je dobro po dupetu.

Useljenjem u novi stan baka joj je bila bliže, a i bila je već velika, pa je sama autobusom išla do nje.

POGLAVLJE 6.

Igor je prvi put posumnjao da je Danica možda zainteresovana za njega kad je bio na prvoj godini faksa. Sa devetnaest godina upisao je fakultet i zaljubio se u jednu djevojku. Pokušao je preko druga i njegove djevojke da uspostavi kontakt s njom. Tako je jedan dan pozvao njih kod sebe da se dogovore oko žurke i kako da izvedu da ta djevojka bude pozvana.

Slavica, drugova djevojka je pušila. Kad su došli u stan ustanovila je da nije kupila cigarete. Do marketa su imali bar dvjesta metara. Da ne bi išla ona, odlučio je da ode sam dok oni piju kafu. Vrteći se oko šporeta kroz prozor je opazio tri djevojke kako sjede na klupi u parkiću. Crne duge kose koja se presijavala na suncu, u kratkoj kožnoj jakni i uskim farmerkama Danica je stajala ispred njih i izgleda "držala konferenciju".

"Danice!" - nešto ga je natjeralo (prije nego što je razmislio) da je pozove.

Osvrnula se upitno ga gledajući.

- Dođi ovamo!

Došla je pod balkon.

- Baciću ti pare u kesi, idi kupi cigarete. I reče joj kako se zovu. Hoćeš li zapamtiti kako se zovu?

Nekoliko trenutaka je ćutala gledajući gore prema njemu, a onda je napućila je usne.

- Hoću, hoću – rekla je na kraju mirno.

Trebao je već tada shvatiti da je nešto naumila čim je bila tako mirna. Ali koliko god je poznavao, uvijek bi ga nanovo iznenadila sa svojim marifetlucima. Za tri godine nagledao se prilično njenog talenta. Bila je genijalna, nikad nije ponavljala isti trik. Uvijek bi izvela nešto novo.

Učinilo mu se da se zadržala duže nego što je trebalo.

Napokon mu je pozvonila na vrata. Otvorio joj je dok su se iza njega čuli glasovi i Slavičin smjeh.

- Jesi li kupila?

- Aha - pružila mu je kesu u koju je on umotao pare i bacio joj. Ko je to tamo? Neka ženska? - pokušala je mimo njega da vidi šta se dešava.

On je opominjuće pogledao. Na to mu ona uzvratu prkosno ga gledajući ledenim pogledom.

- Šta te briga! Ajde sad, crta!

"Hm!" - dunula je prezrivo kroz nos gledajući ga i dalje uporno u oči. Kao da ga upozorava. To ga je počelo zabavljati. Izgleda da se zainteresovala kad je shvatila da unutra ima djevojku. Krenula je polako niz stepenice osvrćući se i dalje.

On je zatvorio vrata i izvadio cigarete iz kese. I shvatio da ga je prešla. Kupila je pogrešne. Sigurno je to namjerno uradila. I to dvije različite kutije. A jedna je bila otpakovana i falilo je pet cigareta! Pa ona to uopšte nije ni kupila, nego negdje "popalila".

"Danice!" - viknuo je ljutito i izletio direktno na balkon dnevne sobe protrčavši samo kroz kuhinju, dok su ga drugi i njegova djevojka začuđeno gledali.

Upravo je bila izašla iz zgrade. Podigla je pogled prema njemu.

"Da?" - mirno mu odvrati dok su joj plave oči sijale pod slatkim šiškama koje su joj uokvirivale lice.

"Kakve su ovo cigarete? Odakle ti ovo?"

"Šta im fali?"

"Jesam li ti rekao koje da kupiš! Vrati se gore i vrati pare!"

Gledala ga je s onom svojom vatrom u očima nekoliko sekundi a onda se mirno osmjehnula i pokazala mu srednji prst.

Od tog nasmješšenog vatrenog pogleda i tog bezobraznog prsta prvi put je pocrvenio on. Nabila mu je takvu vatru da je mislio da će se zapaliti tu na balkonu.

Tada se i Slavica pojavila na balkonu, sa zanimanjem slušajući njihovu raspravu. Nagnula se da vidi tu klinku koja je iznervirala Igora. Čim su im se oči srele, ona je zapanjeno ustuknula i povukla se od ograde balkona.

"Juuu! Pa ova mala me zamalo ne ubi!" - izustila je šokirana pogledom koji joj je Danica uputila.

Izašao je i Igorov drug na balkon da vidi šta se događa. Vjerovatno je on izgledao zbunjeno jer su ga njih dvoje upitno gledali.

"Pa tebi treba hitno djevojka" zafrkavao ga je drug.

"A možda ti već imaš djevojku, izgleda da joj nije pravo da tražiš drugu. Ljubomorna je ko pašče" zaključila je pametna Slavica koja je kasnije upoznala vatrenu Danicu.

Nekoliko puta je pitala njega za nju i govorila mu da ih upozna. Da vidi tu malu "opasnu" koja joj je "nabavila" onakve cigarete.

Još ga je zafrkavala da je dobro prošla, "koliko je mala ljubomorna mogla ju je otrovati".

Cigarete je ukrala bratu jer je znala gdje ih drži. Imala je tada 14 godina i počela se razvijati i "bujati". Kako je ona "rasla" tako je Igor bio sve zabrinutiji zbog svoje vezanosti " umislima" za nju.

On je studirao, roditelji su mu kupili polovnog Punta, izlazio je, tražio sebi djevojku, jednu, drugu, treću, ali bi na kraju u mislima opet završio misleći na nju. U dvadeset i drugoj, kad je bio na četvrtoj godini faksa napokon je shvatio da Danica nije samo simpatična komšinica koja mu se sviđa. Morao je priznati samom sebi da ga, po svemu sudeći, neće tako lako popustiti ova "naklonost" koju je osjećao prema njoj. Dva, tri puta ju je sreo u mjesec dana i izgledala mu je čudno tada. Neveselo i zamišljeno. Polako je primjećivao da je sve mršavija. To ga je mučilo. Šta joj je?

Ona je tada imala 16 godina i bila je pri kraju druge godine srednje škole. Izrasla je u lijepu djevojku. Ovalno lice, lijepe usne i slatki nosić... Narasla je do 165 santimetara. Trinaest santimetara je bila niža od njega. Imala je lijepe obline i malo uže kukove.

Građom je ličila na svoju majku. On je bio visok skoro 180 cm, taman se počeo pretvarati u muškarca, nije više bio mršav i sa dječaćkim licem nego je to bebi lice sad imalo muške konture i čvrstoću.

U gradu je naišao na njenog brata i otvoreno pitao šta je Danici. Nije imao strpljenja da zaobilazi niti da se pazi šta govori. I tad je saznao šta je dovelo do ovakvog Daničinog stanja. Baka je bila teško bolesna. Srce joj je jako oslabilo, bila je dugogodišnji pušač a operacija je bila neizvjesna jer je bila slaba.

Više nije mogao da se obuzda. Patila je njegova ljubav, djevojka koja je bila vlasnica njegovog srca iako to nije znala. Nije se vrijedilo zavaravati više. Nije znao kako to da objasni drugima. Ali je odlučio razmišljanja o tome ostaviti za kasnije, i biti uz nju bez obzira na sve. Ako joj baka umre znao je da će to jako teško podnijeti. A bila je još u pubertetu, osjetljiva, eksplozivna...

Sačekao ju je ispred škole nakon završetka nastave. Išla je zamišljena i začuđeno ga pogledala kad je stao pred nju. Ali taj pogled nije imao onu drskost, onaj sjaj, ratobornost.

- Danice... čuo sam da ti je baka bolesna. Pa sam odlučio, prije nego što još više smršaš i vjetar te oduva u drugu državu, da te ja vozim u posjetu baki. Ako hoćeš ići ćemo svaki dan.

Zinula je i gledala ga iznenađeno. Onda se zagrnula i počela da plače tužno. Zagrlio ju je i uveo u kola. Dok je vozio ona je plakala. Išla je svaki dan. Pitajući se hoće li je zateći živu sledeći put kad dođu u posjetu. On je bio spreman na sve samo da joj olakša i zaštiti je od bola.

Ocu je rekla da je ona zamolila Igora da je ponekad vozi do bake a da će povremeno ići busom. Nije htjela da im kaže da joj Igor ne dozvoljava da ide autobusom i da će je voziti kad god ga pozove.

Jedno večer su ostali jako kasno, baka je bila loše. Došli su skoro svi od familije ali im Danica nije dala prići da je ne uznemiravaju.

Kad joj je stric rekao da treba da se pozdrave s bakom jer se može desiti... Danica je podivljala, vrisnula i skočila sa stolice, a Igor koji je bio u drugoj sobi sa rodbinom, brzo je dotrčao da vidi šta se događa.

- Ne ide moja baba nigdje! Pozdravite se vi sa svojim mozgom! Ajde marš napolje! Da joj niko nije prišao!

Izgleda da je to stara Danica čula. Sutra je pristala na operaciju. Ali je tražila da prvo razgovara s njom. Igor je bio stalno s njima. Razgovarali su tako "u troje". Rekla joj je da će se boriti da preživi ali da život ima svoj plan. A da je ona mirna jer će Igor paziti na nju.

A to što je Danica uspjela da dočeka dvadesetu godinu čekajući Igora mogla je da zahvali svojoj voljenoj baki. Kad se oporavila pitala je unuku, u jednom "njihovom" razgovoru, šta njoj znači Igor. I tu je mlađa Danica eksplodirala i rekla da ga voli i da je očajna.

Onda ju je baka posavjetovala. I rekla da mora da uđe u rat i da pametno vodi bitku da bi on bio njen. Da prvo mora da pretrpi poraz. A to znači da ga pusti da izlazi s drugim djevojkama i da ne smije ništa da mu prigovara. Neka bude siguran da želi nju. Šta će joj muškarac koji ne zna koju ženu želi.

Drugo što joj je rekla da nikome, baš nikome ne smije reći za tu ljubav. Jer čarolija je samo čarolija dok drugi ne znaju za nju. "Ljudi sve isprljaju i unište, zato moraš ćutati."

"A šta ako ga neka ščepa?" pitala je očajna unuka.

"Onda možeš diskretno da se umješaš i da joj staviš do znanja da je ušla na tvoj teren" posavjetovala ju je.

Tako su one razradile plan. Da ona mora bar još dvije godine sačekati i njemu dati priliku da odluči šta želi ali i pokazati mu diskretno da je zainteresovana.

Samo ne smije to pokazivati pred drugima, niti ga dovoditi u nezgodnu situaciju jer će se onda umješati roditelji i ko zna ko. Znači, ne smije još prekršiti pravila nego mu i dalje mora ostati bliska "drugarica".

Danica je obećala baki da će tako postupiti.

U tome je ležala tajna Daničinog strpljenja koje nisu mogli da razumiju ni Igor ni Milivoj. Mira je bila žensko pa je djelomično razumjela kćer i trudila se da joj neprimjetno pomogne. Posebno od kada se on dobrovoljno prijavio za "instruktora". Bila je spremna kao žena da joj jedan dan kćer dođe i kaže da voli Igora.

Igorovi roditelji su čuli gdje on ide svaki dan i pitali su se šta to znači. Objasnio im je da su drugovi i da je Danica jako vezana za baku. Oni ga dalje nisu htjeli zapitkivati koga on to voli u cijeloj priči kad se tako rastrčao oko Danice...

Operacija je ipak uspjela i baka se počela pomalo oporavljati.

Ali i nakon toga Danica i on su ostali vezani.

Čuli su se svako malo, razgovarali, on je te godine trebao da upiše postdiplomski.

Često su sa društvom izlazili zajedno. Mada je Igor primjetio da ga prijatelji "posmatraju" pažljivo kad je s njom. Zato je izbjegavao da izlaze u isto društvo jer ga je srce vuklo k njoj i bilo mu je teško da to krije.

A ona bi se u kafiću naslonila na njega, doticala ga, doduše nevino i bez zadnjih namjera. Ali je on kao odrastao razumio da joj ti dodiri pašu, da joj je lijepo kad su blizu. Nekad bi se zagledali jedno u drugo i ne bi mogli odvojiti pogled. Za to je još bilo rano, pa je morao da pazi šta radi.

Slijedeći jako važan događaj se odigrao kad je ona imala sedamnaest godina. On je izašao sa djevojkom u grad. Kasno naveče su se vratili do njega, jer ju je pozvao u stan. Starci su mu bili u vikendici pa su, polako smijući se, išli do njega. Već je bilo kasno, iza ponoći. Zastali su i cmakali se usput. On joj je pričao priče koje momci obično pričaju djevojkama.

Odjednom se iz mraka Danica pojavila ispred njih. Bila je obučena u neku svečanu crnu haljinicu koja je od sredine nogu imala neki dodatak od prozirnog tila.

I cipele na visoku petu. Žurila je, ali je stala i prosto se

ukopala kad ih je vidjela. Sjetio se da mu je rekla da će ići drugarici na rođendan. Znala je i ona Mariju, ne zato što su se lično poznavale, nego zato što su imale "okršaje" preko Igorovog telefona.

Bio je previše iznenađen i nije se snašao. Ćutali su i gledali se. Onda se pokrenula, samo ih bez riječi zaobišla i nastavila dalje.

Uništila mu je potpuno veče. Cijelu noć je presjedio s djevojkom dok nije zaspala a on je ostatak noći proveo pušeći i pitajući se šta sad da uradi i kako je ona.

Definitivno mu je bilo jasno ili da mora čekati nju, a to znači da mora zaboraviti na šetnju s drugim djevojkama njoj ispred nosa, ili da prekine ovo čudnu vezanost i posveti se nekoj drugoj djevojci. Morao je to što brže odlučiti.

Nije se javljala nakon tog događaja a on je drhtao od straha. Više nije mogao da izdrži pa ju je zvaao nakon pet dana. Pričala je normalno, ništa ga nije pitala za djevojku. To ga je još više zbunilo. Vrlo brzo nakon toga vidio je nju i drugaricu u šetnji sa dva momka. Jedan od njih je bio viši, zgodan i lijep momak. Njen vršnjak ili godinu, dvije stariji od nje. Sigurno su ga cure obožavale.

Mislio je da to ništa ne znači, da ne treba da ljubomoriše

ali se to ponovilo nekoliko puta. Momak je pokušavao da osvoji njegovu Danicu, shvatio je. To ga je potpuno izbacilo iz ravnoteže. Trebalo je uskoro da diplomira a on nije bio u stanju da se posveti tome.

Nedugo nakon toga Danica je opet šetala sama sa drugaricama. Odlučio je da provjeri šta se događa. Sačekao ju je jedan dan da se vrati iz škole. Igrao je kao fol na livadi fudbal i pratio s kojim će busom doći.

Kad je stigla potrčao je za njom.

- Danice! - pozvao ju je.

Pogledala ga je upitno. Nije ništa rekla. Izgledala je bezvoljno i neraspoloženo.

- Šta je sad? Zašto si neraspoložena? Kad će više da prođe taj pubertet – zafrkavao ju je nježno, gurkajući je ramenom. Najljepša djevojka u naselju i najgrlatija da nam bude neraspoložena. Pa ne valja to – podbadao ju je.

Pogledala ga je nekako tužno i iznenađeno. Kao da je odsutna. Nije ništa govorila dok su išli jedno uz drugo. Ni sam nije znao kako, ali dopratio ju je do njenog stana. Ona je, i dalje ćuteći, izvadila ključ i otvorila vrata. Ušli su oboje.

A onda ga je pogledala pogledom "ne znam šta ću" i

briznula u plač uletjevši mu u naručje.

Zapanjio se, ne shvatajući šta se događa. Plakala je dok ju je on nježno ljuljuškao u naručju i tješio je. Mislio je tad da će od muke početi plakati i on. Nije mu bilo jasno šta joj je. Ali mu je došlo da iskoči iz kože. Nije znao kako da utješi onu koju je volio do beskraja. Ni kako da joj olakša bol.

Poveo ju je do sofe. Sjeli su, a ona je u njegovom naručju preplakala dobrih sat vremena. Srećom nikog nije bilo u stanu. Milovao je po kosi, sklanjao joj s lica pramenove, brisao suze, pričao utješne riječi.

A onda mu je odjednom sinulo. Onaj visoki! Nije valjda... nije valjda. Pao mu je mrak na oči. Gad umišljeni! Ubiće ga čim ga vidi! Idiote! Zašto si to dozvolio! Sad je njemu došlo da plače i urliče na sav glas.

Shvatio je zašto je tužna. Iskoristio ju je. Slijedeće dane se nije odvajao od nje dok se nije oporavila. Sve je bila njegova krivica. Pustio je jednog dječaka kome su divljali hormoni da joj priđe. I patiće zbog toga dok je živ.

Taj događaj ga je potpuno promjenio. Kad se ona oporavila pitala ga je zašto je postao tako "divan" prema njoj.

Ali je rekla da se ne buni i da je presrećna zbog toga. I da slobodno ostane takav zauvijek.

On je tada raskrstio sa djevojkom rekavši joj da ne može dalje i da ima problem zbog koga ona ne treba da ispašta. A ona ga je pitala je li taj problem Danica. Iznenadilo ga je pitanje. Rekla mu je da odmah otrči čim ga ona pozove. Mada se samo dva puta desilo da ga Danica zove dok je bio s njom.

Čvrsto je odlučio ako opet izađe s nekom djevojkom da će joj odmah iskreno objasniti da nije za vezu. Neće dozvoliti da ga Danica ikad više vidi sa nekom djevojkom kako se drži za ruku.

I Danica je nekako osjetila da je "njen". Slobodnije ga je zvala, pričali su o svemu, dolazio joj je češće u stan i ona je išla kod njega.

Kad je proslavljala osamnaesti rođendan napravila je žurku u stanu. On joj je pomagao u organizaciji. U kuhinji ju je nježno poljubio u oba obraza dok je ona ruke položila na njegove. Poljubio joj je i ruke.

Na čestitanju su se gledali u oči dugo i ozbiljno. Poslije mu je poklonila osamnaestu svjećicu sa svoje torte. I rekla da će kasnije shvatiti. Sledeće godine je dobio devetnaestu, ali je i ona dobila nježan poljubac na usne.

Ove godine mu je pripala dvadeseta svjećica. Uz čestitanje je išao i žestoki poljubac. Obavili su to nasamo, ispred kafića u kojem su slavili rođendan. Te svjećice su bile njegove. Rekla mu je samo jednom da je, dok ih dobija, sve u redu. Ako je ne dobije da "oni" onda više "ne postoje".

Jedno popodne dok je gledao televiziju otac mu je došao kući iz grada.

- Šta radiš? - pitao ga je sjedajući za sto. Eno neka dva momka dosađuju Danici.

- Gdje? - skočio je kao oparen.

- Dolje kod fontane. Idu za njom – nije mu rekao da Danica mirno razgovara s njima i da ne izgleda da je gnjave. Baš da vidi šta će mu sin na to.

Igor je izašao namršteno na balkon a onda uzeo jaknu i izjurio iz stana. Uputio se brzo prema njima i već nakon pedesetak metara ih ugledao.

Ona se osmjehnula kad ga je vidjela. Nije joj uzvratio osmjeh.

Namrgođeno im je prišao i prije bilo kakvog pozdrava napao ih.

- Alo momci, kuda ste krenuli?

Danica ga je pogledala iznenađeno.

Vidio je kako ovaj deblji "bari" Danicu i vjerovatno joj priča "bajke". Očito je nagovarajući da prihvati udvaranje njegovog druga, kovrdžavog koji se samo smješkao na njegovo gurkanje.

Momci su stali i pogledali ga prezirno. Onda su pogledali u Danicu. Izgleda da je djevojka imala "starijeg" udvarača. A to je značilo da moraju odustati. Bez riječi su ga zaobišli i Danici rekli samo jedno ćao.

- Zašto si ih potjerao?

- A šta ti se svidjelo da idu za tobom i arlauču?

- Ma oni su pudlice!

- Pudlice! Daću ja tebi pudlice! Svi su momci isti!

- Joj, sad si isti moja baba!

- Danice! Pazi šta radiš! Opekla si se jednom!

- Kad sam se ja to opekla? A možda s tobom? Dok si grlio jednu po jednu u parkiću!

- Danice! - ljutito je protestvovao. Luda djevojko!

Već su bili ispred njene zgrade.

- E pa pazi ti da ti djeca ne budu isto tako luda!

- Djeca? - zbunjeno je gledao u nju.

Pogledala ga je iznenađeno i onda prasnula u smijeh otrčavši uz stepenice, cijelim putem smijući se.

Vratio se zbunjen i iznerviran u stan.

- Šta je bilo? - pitao ga je otac.

- Ništa. Ja da je spasim, ona na kraju napadne mene.

- Pa šta ti je rekla?

- Ništa. Da će mi djeca biti luda!

- Hahaha.. pa kako to? Otkud joj to?

- Ja sam njoj rekao da je ludo i neuračunljivo žensko a ona meni da ja pazim da meni djeca ne budu luda!

- Hahaha... pa sine... joj... pa ti nisi...shvatio – kidao se njegov otac od smjeha.

- Šta nisam shvatio? – Igor se iskreno čudio sta je smješno.

- Pa ako su ti djeca luda sine... onda mogu biti luda na majku... hahaha...

- A što bi ja tražio ludu ženu? Znači meni slijeduje luda?

- Ama...hahaha... pa ti si njoj rekao da je luda, a ona ti je lijepo rekla da paziš da ti djeca ne budu luda na nju sine!

Nikad nije rekao Igoru da se Danica davno "preporučila" za snajku. Jednom ju je kao četrnaestogodišnjakinju sreo kad je krenula u školu. Završavala je osmi razred a on je trebao pronaći neku zgradu gdje su ga uputili da pita za doznake. U busu mu je ona ljubazno objasnila na kojoj stanici treba izaći.

Ipak je zaključila da on to baš ne razumije, pa je otišla s njim do zgrade. Zahvalio joj se, i dok su se rastajali, malo se našalio s njom.

- Pa mogla bi ti meni da budeš snajka!

- Pa mogla bi! - mirno i spremno mu je odgovorila šarmantno mu se osmjehnuvši i ostavivši ga bez teksta. Dogovorićemo se! - obeća mu prije nego što je odskakutala.

Cijeli dan se smijao tome. I nikad to nije zaboravio. Ispričao je ženi, a nakon toga su diskretno pratili "razvoj situacije". Ništa njemu nisu govorili. Bili su ponosni na odgovornog sina. A vatrena "snajka" se izgleda nije predomislila od tada. I dalje je pokazivala interes za Igora.

Nakon onog što mu je rekao otac Igor je povezo sve. Njen iznenađen pogled kad je shvatila da nije ukopčao šta mu je rekla i smjeh. Poručila je da će mu roditi djecu!

Oteturao se u sobu nekako. Jedva je uspio otkucati poruku. "Da bi rodila moju djecu moraćeš još odrasti". Odmah je stigao odgovor. "Da bi ti ja rodila djecu ti ćeš morati kupiti još kilo, dva, inteligencije".

"Lijepo spavaj muljatorice slatka" uzvratio je.

"I ti lijepo spavaj Naduvenko" odgovorila mu je na to.

Tu noć su oboje letjeli u snovima. Igor je danima mislio o tome.

*****

On je radio u staroj očevoj firmi, izlazili su povremeno s društvom, ona je slijedeće godine upisala fakultet. Gledali su se i pričali svoje priče očima. Bio je ozbiljan i odlučan da sve protekne kako treba. Čekaće koliko bude trebalo da joj priđe. Nikad nije mogao oprostiti sebi što je dozvolio da je jedan glupan povrijedi.

Jednom ga je srela u gradskom kafiću kako pije kafu sa drugaricom koja je išla s njim na fakultet. Odmah joj je u očima vidio strah i pitanje. Odgovorio joj je mirno očima. Izgleda da to nije promaklo Tamari, jer ga je pitala pomalo tužno "je li to djevojka koju želiš"? Zamislio se nakon toga. Je li Tamara imala neki plan s njim? Mirno joj je odgovorio da je ona još mlada.

“Mlada? Neka je mlada, ipak želi da si njen. Vidiš li kako me pogledala. Samo što mi nije skinula glavu s ramena.”

Upisala je i vozački pa je njemu zapala i ta "čast" da vježba s njom. Milivoj je pokušao da je obučava ali je odmah odustao, jer su se u toku vožnje posvađali i ona je zamalo slupala očeva kola tako iznervirana.

- Ja ne mogu Miro! - derao se Milivoj koga je žena pokušala da smiri nakon vratolomija sa kćeri.

Kad su ušli u stan, bez riječi i pozdrava, Milivoj je produžio u spavaću sobu a Danica je istrčala uz stepenice i zalupila vratima svoje.

Mira je odmah znala kakvo je stanje.

Prvo je pokušala da smiri muža. A onda ćerku. Ali kad su se njih dvoje nakon dva sata sreli na hodniku vatrena rasprava se nastavila.

Čuo je i on od njenog brata za to. Društvo se smijalo dok je ovaj pričao dogodovštine o Daninoj vožnji s ocem. Igor je zaključio da njen otac ne može da vježba s njom. Donio je odluku da on to pokuša ako Milivoj dozvoli. Da sada barem položi, a poslije dodatno može da joj drži časove da bi stekla praksu.

Otišao je do njih i pitao Milivoja može li on vježbati s njom. Na to se Milivoj izbečio u njega i rekao mu iskreno: "Ma možeš ko ti brani! Alal ti vjera, imaš konjske živce!"

Ali je Mira, slušajući to, posumnjala šta stoji iza tog "strpljenja". I realno zaključila da je Igor kao stvoren za Danicu. Pa ako im je suđeno...

I Danica je položila vozački. I to iz prvog pokušaja. On nije mogao vjerovati da je uspjela iz prve. Ona je jedva razlikovala papučicu gasa od kočnice. Stalno bi u sred vožnje govorila "čekaj malo da razmislim koja je koja, pa bi se sagnula da vidi koju da pritisne. A on bi morao da poteže ručnu da auto ne ode u krivom smjeru.

Ali što se njega tiče mogao je sto godina da joj drži časove. Sit bi se ismijao, gledao ju je do mile volje, ona bi bila vesela, nestašna, srećna što je s njim. Trudila se da i njemu bude lijepo s njom.

Doduše ona je Igoru "zaboravila" spomenuti neke detalje o tome kako je položila. Tek kasnije je saznao kako je postala vlasnica vozačke dozvole...

Dok je on radio, ona je studirala. Čuli su se često i povjeravali jedno drugom. Odlučio je promjeniti firmu, jer se stara potpuno raspala.

POGLAVLJE 7.

Prilika za zaposlenje se ukazalo skoro neočekivano. I to jednog dana kad je Milivoj vozio Danicu kod drugarice. Prolazili su putem pokraj nekih silosa, valjda nekog poljoprivrednog imanja i Milivoj je usporio i počeo da trubi. Pored, na proširenju uz cestu, bilo je parkirano troje kola.

Uključio je žmigavac i stao pored njih. Danica je pratila šta se događa. Jedan crnokos čovjek je podigao ruku i krenuo prema Milivoju.

Pozdravili su se ispred auta a Danica je otvorila prozor da čuje šta pričaju. Dok je izvirivala, na sivom džipu je vidjela natpis firme koji je završavao na "agro".

Otac se vratio u kola. Odmah je pitala ko je to. Rekao joj je da čovjek ima privatnu firmu, i da mu je jednom "izašao u susret" i pomogao mu jer je imao peripetije sa Elektrom.

Pitala je kakvu firmu ima i kako se zove. Odmah ih je našla na internetu. Čim je vidjela, osjetila je uzbuđenje, žmarce, suze su joj krenule. Znala je, to je to.

Poljoprivredna oprema. To je to.

Igor je u očevoj staroj firmi proveo skoro dvije godine. Ali firma je bila pred rasulom. Neprivatizovana, ničija, plate su stalno kasnile... Odlučio je da bude strpljiv i da to vrijeme iskoristi da nauči što više. Popravljao je što je trebalo a ako je imao slobodnog vremena onda je sam prepravljao staru opremu ili rastavljao da nauči kako sve funkcioniše.

To mu je bilo neprocjenjivo iskustvo. Niko ga nije ometao, nikog nije bilo briga ni da nagradi mladog i vrijednog momka. Svako se brinuo samo kako da preživi.

Nakon dvije godine postalo mu je jasno da će morati ići dalje. Otac i majka u penziji, njemu plata jedva dovoljna za džeparac i da pokrije dio računa i tako da pomogne roditeljima.

Danica je to znala i aktivno pazila ne bi li naletjela negdje na nekog ko mu može pomoći. Razgovarali su o tome, posebno je ona to potencirala. Jer, iako joj se nije žalio shvatila je da je zabrinut. A ona je postala zabrinuta onog trenutka kad je on sa firmom otišao na neki poljoprivredni sajam u inostranstvo i tamo dobio ponudu za posao. Trebalo je da uči jezik i izvrši pripreme da bi ga primili.

Tad ju je uhvatila panika. Ako ode nije bila sigurna da to može podnijeti. Kako da mu kaže povedi me sa sobom? A i njemu se nije išlo. Zbog roditelja... i zbog Danice. Ako ode... hoće li ga čekati?

*****

Zajedno sa drugaricom našla je Vitomirovu firmu na internetu i odštampana sve o njoj. Nije imala strpljenja da čeka Igorov povratak s posla. Pozvala je Dijanu i tražila da je odveze dvadeset kilometara, do mjesta gdje je Igor radio.

Dijana je iskrcala ispred neke stare kapije. Sumnjičavo je gledala i pitala Danicu je li sigurna da je može ostaviti samu ovdje. Rekla joj je da ne brine da će sad lako pronaći Igora.

Nije znala da je on udaljen dva kilometra od ulaza. A put je bio asfaltiran samo stotinjak metara. Dalje je bio nasut šljunkom, ustvari većinom blatnjav. Gacala je kroz to blato zovući ga na telefon. Bila je usred nekog polja. Vidjela je toranj za vodu i neke mašine. I nije znala kuda dalje. Trebala ga je ipak nazvati prije svoje "iznenadne posjete".

- Alo Danice...

- Igore, gdje si?

- Kako to misliš gdje sam? Na poslu.

- Ma ne to... mislim gdje se tačno nalaziš. Ja sam... ja sam tu.

- Gdje tu Dano?

- Došla sam k tebi. Imam ti nešto reći.

- K meni?

- Ja sam ušla kroz ovu kapiju i išla asfaltom. Sad više nema asfalta.

- Jao Danice! Pa ti si došla u firmu!

- Pa to ti pričam.

- Ja sam dva kilometra dalje. Dobro, dobro. Stani tu i ne mrdaj! Sad ću zvati nekog da te preveze.

Čekala je petnaest minuta u blatu ali nije joj bilo žao.

Vijest je bila bomba. Ugledala je neku zelenu ladu nivu svu od blata kako joj se približava. Prosjedi stariji čovjek ju je zagledao i stao ispred nje.

- Gospođice stigao vam prevoz! - veselo joj reče. Odvešću vas do Igora.

Danica mu se zahvalila a kad je iskrcao ispred nekog hangara, dok je ona čistila cipele od blata, on je dao znak rukom Igoru da priđe bliže prozoru "sad će da ti kaže da je trudna, ne dolazi ovdje žensko ako nema nešto bombastično da ti saopšti" reče mu tiho i ode vrteći glavom. To je bio Igorov šef.

Igor je znao da Dana nije trudna ali ga je interesovalo šta je u pitanju.

Kad je otišao ona se baci u njegov zagrljaj vriskajući. To ga je nasmijalo i iznenadilo pa ju je zagrljao i okretao se s njom dok je ona podvriskivala.

- Ako si se navrištala bi li mi sad objasnila zašto si potegla skroz dovde?

- Našla sam! Našla sam ti bolju firmu. Novu.

- Firmu?

- Juče sam sa ocem sreća nekog čovjeka. Tata mi je rekao da je on suvlasnik firme koja se bavi poljoprivrednom opremom. Našla sam ga na sajtu. Pogledaj! Pokazala mu je odštampan papir.

Pogledao ga je. Znao je za njih. U njihovih krugovima bila je među pet šest većih i ozbiljnih firmi. Radili su po cijelom regionu.

- I šta ćemo sad?

- Pa zaposliti te – čudila se.

- Dano... spusti se na zemlju. Ne ide to tako.

- E ide! Milivoj će im reći za tebe i ima da te prime! - rekla je prkosno.

Smijao se puštajući je da mašta. Te privatne manje firme su bile rasadnik svega i svačega. Morao je biti veoma oprezan.

Posmatrao ju je nježno dok je pričala. I ona je primjetila da je čudan pa je zastala sa pričom. Gledao ju je netremice zamagljenih očiju prije nego što je spustio svoje usne na njene. Ljubili su se nasred polja, zavukao joj je ruke u kosu držeći njeno lice uz svoje i usnama joj oduzimajući dah. Dok je ona mislila da su sami, on je potpuno zaboravio da su sa druge strane hangara dva čovjeka koja čekaju da se vrati.

Odjednom se začulo neko nakašljavanje. Danica je ugledala dva čovjeka kako mirno stoje ispred velikih vrata od hangara i posmatraju njih dvoje. Zbunjeno je pogledala u njega. Nije mogao da se pomjeri ni da diše.

- Trebalo bi da krenem - rekla mu je tiho.

- Ne možeš sad nigdje dok se ne vrati šef sa autom. Pa ćemo onda zajedno kući – rekao joj je nježno. Dođi, sjedi ovamo a ja još imam posla. U redu?

- Dobro.

Ova dvojica su stajala kao ukopani čekajući da budu predstavljeni. "Napokon je i ovaj momak pokazao inicijativu čim je cura doletjela za njim" zaključili su.

Predstavio ju je, a onda je glupo dodao "moja drugarica". Na to su se njih dva i ona pogledali. Pa je ona pogledala njega. Sklonio je pogled. Što je nju razočaralo. Znači omaklo mu se i sad se kaje. Digla je glavu ponosno, dok je vatra bjesnila u njoj.

"Tako znači! Drugarica! E kad sam drugarica, vidjećeš ti "druže"!" Odlučila je da mu neće prva prići makar crkla. Morala je istrpiti njegove djevojke, sad još i ovo. Nije mogao da im kaže "ovo je moja Danica" i tačka. Nego moja "drugarica" dok te ljudi gledaju kako je žvališ!

Taj poljubac više nisu spomenuli. Ali je Dana odlučila da mu objavi rat do pobjede. Za to on naravno nije znao. Odlučila je da primjeni sve metode na njemu koje bude morala da joj dođe na koljenima. Prva faza je zvala "sama ništa ne znam, glupo sam žensko, spasi me".

Igoru je bilo strahovito žao zbog svoje nesmotrenosti. Vidio je kako se razočarala kad je rekao da je drugarica. Trebao je da pokuša da joj objasni ali mu se činilo da nije spremna da ga sasluša.

Nastavili su "normalno" da komuniciraju a ona ga je sve više "zapošljavala" sitnim poslićima. "Jao Iгоре, moram hitno u grad" baš kad je njemu bila zanimljiva utakmica. Pa "izvini nema nikoga u kući a odvrnula se slavina" i onda je trčao s posla da namjesti slavinu koju je ona rasturila. Pa "išla bih kupiti cipele, ali nemam s kim" pa je tri dana s njom bazao po šoping centru a na kraju ništa nisu kupili... On je to sve ćuteći podnosio da bi se iskupio za onaj kiks.

Noćima je mislila o tome poljupcu. Bio je savršen. Ljubio je onaj kome je značila, iskreno, dajući joj srce i dušu osjetila je to. Zato je bio čisto savršenstvo. "Nećeš ti nigdje dragi moj. Ti si moj i samo moj. Srediće tebe Danica inače neće biti ni tebe ni mene..."

POGLAVLJE 8.

Ali što se tiče pomoći oko posla tu je ostala dosljedna.

Ova tema je izazvala vatreni okršaj između oca i kćeri. Kad je krenula da napada Milivoja tražeći da pomogne Igoru nije odustajala.

Svađa se odvijala u nekoliko nastavaka, jer je svako htjelo istjerati svoje. Čas žestoki, čas suptilni "pritisci" od strane Danice su trajali sve dok Igor nije zaposlen kod "Napirlitanog". Malo su se svađali, malo mu je podilazila i umiljavala se svašta mu obećavajući.

Taj dan kad je dobila prvi poljubac od njega, iako tužna i razočarana zbog njegovog postupka, odmah je pokušala da razgovara sa ocem i izloži mu plan.

- Tata, treba da pričam s tobom.

- Da pričaš? Obično držiš monolog!

- Tata... - upozoravajuće ga je pogledala.

- Dobro, da čujem!

- Onaj čovjek juče... tvoj poznanik...prijatelj...

- Šta s njim?

- On ima firmu koja se bavi Igorovim poslom.

- Pa?

- Možeš li da ga razgovaraš s njim i pitaš ga ima li posla za Igora? Ja ću ti dati Igorov CV da znaš šta on zna da radi. Pa mu ti to daj.

- Ne može Danice, neću da se petljam.

- Nećeš? - izdrecila se na njega. Da se nisi usudio da odbiješ!

I tako ljuta otperjala je u sobu zalupivši vratima. U njihovoj zgradi vrata u njihovom stanu su bila "najnesrećnija vrata ". Ako su znala da razmišljaju onda su se pitala zašto su dopala Milivoju i Danici da svaki dan treskaju s njima.

Mira se bavila ručkom dok je u toku bio dvoboj između kćeri i oca.

- Vidi je ista baba! Ista baba!- pjenio se Milivoj.

- Da nije možda ista ti? - gospođa Mira samo je mirno podigla pogled sa šerpe. Nije se petljala u ćerine i muževe rasprave.

- Uhh, nemoj mi stajati na muku. Možda ću morati bratovom sinu da tražim posao, moram njoj, moram onom našem balavcu... A ona traži da sad i pola naselja zaposlim.

- Pa nije pola naselja, dečko joj je blizak. I dobar. Šta ti smeta da ga zaposliš ako uspiješ. Dejan će se sam zaposliti. A vjerovatno i ona. Ne možeš im ni pomoći kad nisu tvoje struke. A Igor... možda ti on bude zet.

- Otkud sad on da bude zet? Pa jesu li drugovi?

- Odao je s onom kćeri od Petra, Marijom. Šutnula ga pričajući okolo da je opsjednut Danicom. Čim Danica zove on odmah otrči k njoj, žalila se. A meni se čini da mu to nije jedina veza koja mu je propala.

- Ma vidi sad to! A šta kaže Dana?

- Ne zna ona za to. Izgleda da joj nije rekao.

- Pa reci joj ti!

- Kako da ne! Tvoja je kćer pa joj ti to saopšti. Probaj sad da joj pokucaš na vrata ako smiješ - zadirivala ga je.

- Uzeću ja njega za uši i ispitati.

- Ajde da vidimo i to. Biće veselo sazna li ona. Nek baca vatru na tebe ja neću da se mješam.

- Nećeš? Pa rodila si je.

- I ti si je napravio i sva je na tebe. Mene od prvog dana odbacuje. Kad sam ti govorila da me tvoja majka plaši i da ćeri ne daješ njeno ime smijao si se. Sad me plaše obe a tebi je to zabavno!

- Uhhh! Kupiću 20 ovaca i odoh na planinu! Dosta mi je svega.

Ali je ipak počeo da razmišlja o onome šta je čuo...

*****

A Danica je za nekoliko dana opet izvršila "napad". Odlučila da upotrebi svoj najači argument. Spremila se da ucjeni Milivoja. Rođenog oca.

Saznala je slučajno da ponekad karta sa šefom. Čula ga je dok je to pričao stricu, žaleći se da nije mogao da se izvuče. Znala je da otac to ne voli, ali nije smio da odbije. Većinom bi uspio da nađe neki izgovor ali nekad je morao i pristati, da mu ne kažu da ga žena drži na uzdi. On to nije krio jer se bojavao žene nego da ne dobije pridike.

Nakon što mu je žena rekla da bi Igor mogao da im bude zet, Milivoj je odlučio da odmah pokuša pomoći momku. Pomogao bi mu i ovako jer je stvarno bio dobar dečko.

Mnogo mu je pomogao oko Danice jer je više gnjavila njega nego vlastitog oca. "Pa zar mu je kćer već tolika?" pitao se posljednjih dana. A čini mu se da ju je juče donio iz porodilišta.

Dok ona nije stigla i on je bio "normalan". Nije se toliko vidio njegov temperament. Sin im je bio miran i poslušan, samostalan, s njim nije imao problema. Ali ona... čim je stigla u stan napravila je ršum.

Nikako nije htjela majci nego njemu. Nije mu bilo jasno zašto. A sirota Mira je plakala zbog toga što je rođeno dijete ne voli. Nije znao da se snađe u tome.

Iz nekog razloga čim bi je uzeo Milivoj ona bi prestala da plače, pa su ga zafrkavali da on treba da uzme porodijski. A spavati nije htjela nego s njima u krevetu držeći njega za prst.

I tako tri mjeseca, on je gubio živce, praskao, ali ništa nije pomoglo. A onda je Danica otkrila baku koja joj je lijepo pričala. Srećom nije razumjela šta joj govori jer je bilo jedino biće na planeti kome je stara žena ispovjedila sve svoje muke i promašaje u životu.

Izgleda da malenu nije interesovao sadržaj priča nego da je neko iste naravi kao što je njena pokraj nje.

I tako se Mira nakon tri mjeseca "predala" i priznala da ona sa malenom ne može na kraj. Prepustila je brigu oko malene svekrvi. Čim bi je vidjeli odmah je svima bilo jasno na koga je. I likom i karakterom.

I mir koji su imali njih troje dok se ona nije rodila je otišao u nepovrat. Otkada je stigla u kuću tamo se "živost" podigla na najvišu razinu. Maltene, bili su stalno u vatrogasnom stepenu pripravnosti.

Bila je subota ujutro i njih troje su bili u stanu a majka je bila na poslu. Vidio je da ga kćer zagleda. Samo je čekao da "počne".

- Tata... jesi li razmislio o onome? - napokon se javila.

- Kojem Danice? - pravio se blesav.

- Da razgovaraš s onim prijateljem oko Igorovog zaposlenja.

- Joj Danice... već sam ti rekao... A u ostalom zar Igor nema posao? Neka još malo radi, pa sam otvori firmu.

- Treba mu još iskustva i naravno novac da započne sam. Ali je još rano. Treba mu bolja firma, ovdje ima neku crkavicu i to neredovito. Vidjela sam gdje radi, totalno rasulo.

- Vidjela si? Pa kad si bila? - ovaj podatak alarmira Milivoja.

- Bila sam kad mi je trebalo nešto?!

- Pa si išla k njemu? Ajde da i to čujem! Znači ne trči samo on tebi.

- Tata! - gubila je strpljenje.

- Danice, rekao sam ti...

- A ja sam tebi isto rekla! - eksplozija se bližila...

- Neka se još malo strpi, dobar je, naići će nešto ako bude dobar inženjer.

- Strpi se! Strpi se! Ja više ne mogu da se strpim! Dosta toga! Oću odmah da si zvao tog čovjeka i da si mu rekao za Igora! Ozbiljno te upozoravam! Nemoj se zafrkavati sa mnom! Hoću da ga zaposliš i tačka! - lupila je ljutito nogom o pod.

Nije znala da je Milivoj već bio spreman da kaže Vitomiru za Igora. Ali sad mu je trebalo malo "vatrene rasprave" pa je podbadao kćer. Sin je mirno doručkovao ko da njih dvoje nisu tu.

- Al' si baš navalila...

- Roditelji su mu penzioneri, on dobija džeparac a ne platu, dobio je ponudu za posao u inostranstvu... Ako ne dobije sad neki normalni posao od čega će da izdržava ženu i djecu?

- Ženu? Oće da se ženi? - iznenadi se Milivoj.

- Pa naravno da će da se ženi! Šta si se ti oženio pametnjakoviću? Drugi ne trebaju! Jeste vi matori sebični! Sve treba samo vama, drugi i ne trebaju živjeti! - ispraši ga Dana.

- Pa jel' to već ima neku kandidatkinju kad već misli na ženidbu? - ispipavao je Milivoj šaljivo.

Samo Dana kad bi zapela za nešto nije imala smisla za humor. Vatra u tijelu joj je naglo počela rasti a otac je nastavio da je provocira.

- Igor je pametan i dobar i imaće savršenu ženu.

- Gdje će naći takvu? Kakve su ove današnje djevojke ako bude luda bolje mu je da nema para i da se ne ženi. Ako bude imao para uhvatiće ga neka sponzoruša. Ne zna se kako je gore.

Naravno, nakon toga temperamentna kći Kralja svjetla je... eksplodirala. Prišla je ocu gledajući ga upozoravajuće.

- Tata... tatice... neće ti biti smješno nastaviš li da me zafrkavaš. Mogu se ja naprimjer sjetiti... nekih detalja. Evo sad mi je upravo palo na pamet da si prije dva četvrtka bio sa društvom na kartanju. A koliko znam gospođa Mira, znaš Miru, svoju suprugu koju si ti oženio jer ti je trebala žena koja Igoru ne treba, nema pooojma o toj tvojoj "aktivnosti". A ja sam tvoja talentovana kćer i mogu od jedne "nevine" partije karata da napravim cijelu predstavu. Pa ti sad vidi. Mira ili Igor? Eto tako Hamlete, biti ili ne biti?

- Ako zaposlim njega neću tebe – ispali on svoj zadnji argument da bi sve dobilo dodatnu dramatiku. A u sebi se već slatko smijao.

- Ne moraš! - lupila je opet nogom od parket. Ja ću naći neku budalu i bogato se udati!

I ode zalupivši vratima u svoju sobu dok je Milivoj ostao otvorenih usta. Samo mu je falio neki nepoznati zet! Na Igora se navikao i po njegovom sudu bio je najidealniji kandidat. S njim je znao na čemu je.

Kad se sabrao, pogleda u sina koji je mirno jeo.

- Šta ti kažeš “tunjavi” na ovo?

- Koje? - upita ga mirno sin ne obazirući se kao da nije čuo ni riječi.

- E...jeb.. ti ovo! Jedno dijete tunjavo, drugo TNT! Uze jaknu i zalupi vratima na izlasku.

Kad je izašao Dana proviri iz sobe zadovoljno. "Daću ti ja... Ti ćeš meni treba li Igoru žena. Bolje da se zapitaš treba li tvojoj kćeri muž!"

- Je li otišao? - upita mirno brata.

- Jeste, izula si ga iz cipela – odgovori mirno kucajući po tabletu.

Ostale dane na fine načine ga je kinjila, pričala mu "dvosmisleno", pokazivala očima na Miru, a kad bi bila dobre volje, grlila ga je i ljubila, umiljavala mu se i svašta obećavala ako pristane da zaposli Igora.

Napokon je pristao. Iako Danica nije znala da je on odmah nakon drugog okršaja zvao Vitomira da se nađu. I da se ovaj složio da primi Igora za otprilike dva mjeseca. Ali je htio da njegova bude posljednja, pa je držao Danu u neizvjesnosti. Morala je da dijeli letke na sajmu, da čak glumi besplatno u reklami (gdje je u jednoj sceni gurnula utikač u utičnicu na zidu pa se upalilo svjetlo), pa su se pitali je li joj otac normalan.

Svi su gledali da uzmu koju paru a on je kćer tjerao da to radi besplatno. Pa je bila hostesa na seminaru, isto za džabe. A on je svima nabijao na nos da to radi “dobrovoljno”.

Vrtili su glavom na njegovo hvalisanje i mislili da mu je bolje ćutati a ne pričati okolo kako izrabljuje vlastitu kćer. Imali su puno razumjevanja za nju što joj je otac stipsa i neće da je plati.

Na kraju joj je morao odati priznanje. Sve je podnosila stojički samo da on ispuni dogovor. Bila je na majku pametna, taktična, uporna, a na njega je imala divlji temperament i veliko srce. Tada je morao prihvatiti činjenicu da je mala divlja Danica stvarno odrasla.

POGLAVLJE 9.

I tako je Igor počeo da radi kod Vitomira. Snimio je stanje, pazio kako se ponaša i lijepo je krenulo.

Prvi dan kad se vratio s posla i došao kući našao je Danicu sa svojim roditeljima. Svi troje su ga dočekali podignutih obrva u znak pitanja.

Rekao im je da će biti sve OK. Da je šef malo teži ali da je plata dobra i da ima posla preko glave. Pa su zajedno ručali i počastili se kolačima koje je njegova majka pripremila da proslave novi posao. Njih dvoje su preko vikenda izašli u grad i Danica je čekala da joj kaže sve. I ono što nije rekao pred roditeljima a što je ona osjetila.

Pričao joj je da je ovo privatna firma i da rade “ko crnci” ali da su solidno plaćeni. Saznala je da mu je šef rekao ako bude zadovoljan s njim da će ga nakon godinu dana primiti u stalni radni odnos. I zbog toga je Dana “izdržala” tu godinu dana i nije se žalila nikome.

A Igor je nekada dolazio krepan. Imao je kondicije, bio je vrijedan ali došao bi nekada nakon tri dana neobrijan, iscrpljen da nije bio u stanju ni da priča.

Zaspao bi obučen, ne bi imao snage ni da se istušira. Danici to nije bilo pravo. Zabrinuto je to posmatrala znajući da sad ne smije ništa preduzimati.

On ju je smirivao jer je to obično bilo tako od marta do novembra. A u zimskim mjesecima je bilo mirnije.

Ono što joj je dodatno “začipalo” usta bila su službena kola koja je dobio na korišćenje poslije dva mjeseca provedena u firmi. S njima je dolazio i kući. Novi bijeli auto. Danica je bila oduševljena.

Onda je zaključila da će pući uskoro koliko joj nedostaje i da je vrijeme da ga natjera "na akciju". Odlučila je da Igor mora početi skupljati pare. Pa je opet izvela “perfomans”.

Rekla je majci da je više nema ko voziti i da ona sama mora nabaviti kola. Miri je bilo jasno od kuda vjetar duva. Da nije posumnjala da Danica s tim hoće doći do Igora, odbila bi je momentalno.

Ali, sluteći šta je ćerkin glavni cilj, rekla je Milivoju da joj nađe neki jeftiniji polovni auto. Neka joj to bude poklon. Jer Milivoj je pažljivom sinu dozvoljavao da vozi njegova kola ali Danici nije dao da im priđe. Jednom ju je poslao da mu donese nešto iz auta, pa ih je ujutro našao otključana.

Kad su krenuli u “pregovore” s Danicom, da vide šta želi, ona je imala rješenje. Htjela je Igorovog Punta. To on naravno nije znao. Dobio je tri dana slobodna uz obavezu samo da završi neke nacрте, pa je došao da ih obiđe.

- Koliko ti cjeniš svoj Punto? - odmah je Milivoj prešao na stvar.

- Dvije hiljade evra – ispalila je Danica prije nego što je Igor mogao išta da kaže.

- Danice!

- Zašto vas interesuje Punto? - zbunjeno je Igor gledao u nju.

- Danica hoće da kupi tvoj auto.

- Danice? - gledao je u nju.

- Pošto ti radiš od jutra do sutra i nema ko da me “vozika” ja sam odlučila da kupim kola. Tata mi ne da svoja. A ti sad imaš službeni... Ovaj ti samo stoji. A ja sam se navikla na Puntića.

- Navikla si se da sjediš u njemu Dano, ne da ga voziš – Igor ju je zabrinuto gledao. Nije želio da joj se nešto dogodi. Pa ako hoćeš Punta, eno ti ga, ne treba da ga kupuješ.

- Ne, ne. Ja imam pravo na auto. Brat voza očev a ja sam ko siroče.

- Zato što si nepodnošljiva i kao saputnik i kao vozač – javio se Milivoj.

- Je li ti dvije hiljade malo? - pitala ga je ozbiljno.

- Dano! Puno je, auto... - zastade kad osjeti kako ga je šutnula u cjevanicu.

Milivoj se mirno sagne, podigne stolnjak jer mu je bilo jasno zašto se Igor trznuo.

- Danice, ne šutiraj Igora.

- Znači dogovorili smo se – utvrđivala je ona detalje ne obazirući se na očeve prekore.

- Danice ne treba... - opet se trznuo.

- Znači, da date Igoru dvije hiljade evra...

- Danice ne mogu pristati – Igor je podvukao noge pod stolicu da ga opet ne dovati. Tvoj otac me zaposlio a ti hoćeš da ga oderem.

- Ma šta zaposlio! - eksplodirala je ona bez upozorenja. Zaposlila sam te ja! Šta sve nisam izdržala! Ima da uzmeš. To su pare koje pripadaju nama! Ovaj... meni!

E, na ovaj ispad niko se ništa nije usudio da kaže. Igor je sutra s njom išao da joj prepíše kola. Veselo je skakutala, srećna što su zajedno. Pa je vodio na kolače. Uživali su napokon nakon ovih mjeseci kad ga skoro nije viđala. Ali su se čuli svaki dan.

- Danice... - Igora je nešto mučilo pa je odlučio da je pita dok su bili na kolačima.

- Da?

- Zašto si zapela da mi trebaju pare?

- Trebaće ti. Moraš skupljati. Sad imaš službena kola.

Kolika ti je ono plata? - ispitivala ga je bez pardona.

Primio si tri plate, proslavio si zaposlenje, daješ starcima a sad hoću da i meni daš 30%.

- Tebi? Zato što si mi našla posao?

- Joj budalice! - smijala se. Ne zato. Hoću da svaki mjesec 30% od plate odvojiš i složiš na ove dvije hiljade od kola.

Pa valjda će ti za nešto u životu zatrebati, nešto lijepo – dodala je gledajući ga tajanstveno.

- Hmm... dobro – složio se. Poslije se noćima pitao znači li to ono što je mislio da znači? Da te pare skupljaju za njih dvoje. Moglo je da bude. Trebalo je za vjenčanje, za stan....

Proveo je pola noći budan razmišljajući o tome. A Danica nije odmarala. Ujutro ga je probudila i pitala gdje je, treba da je vozi u grad. Jer ona ne zna da vozi...

Vrtio je glavom ne znajući bi li se smijao ili plakao. Opet su dan proveli zajedno. Opet je bila vesela i srećna. Na fakultet nije htjela. Rekla mu je da se “ovakav dan ne propušta”.

Da bi barem nešto korisno uradili, on je predložio da odvozi dodatno još nekoliko časova vožnje u auto školi. Jer očito nije naučila što je trebalo. Stigli su na poligon a on je pitao za instruktora koji je Danicu učio da vozi.

Polako su išli oboje preko poligona a neki pročelavi čovjek je izbečio oči gledajući u njih.

- Dobar dan – pozdravio ga je Igor.

- Ma je li to ona? Ma jeste ona! - drečio se u Danicu.

- Dobar dan instruktore - Danica mu se slatko osmjehnula.

- Šta sam ja tebi rekao? Jesmo li se dogovorili da ću te pustiti da položiš ako nikad više nogom ne kročiš ovamo! I ako mene zaobiđeš bar dva kilometra! Šta sad hoćeš?

- Instrukture... - Igor je ovo gledao u čudu – ja bih da Danica još malo vozi jer nije baš dobro savladala vožnju...

- Misliš da ja to ne znam?!

- Molim?

- Dragi mladiću ja bi tebi dao orden sa zlatnom lentom ako ti možeš s njom izaći na kraj! Ja sam joj lijepo rekao da ću je pustiti iz prvog da položi. Je li ti rekla koliko joj je vožnja trajala? 100 metara! Komisija je na moju molbu pustila jer sam zaprijatio da ću skočiti s mosta ako je još jednom vidim!

Igor je zinuo gledajući u Danicu koja je pognula glavu jer joj je bilo neprijatno.

- Poznaješ li ti nju uopšte? Znaš šta radi kad dođe na znak Stop? Kaže "vide oni mene pa nek stanu"! A znaš zašto joj služe retrovizori? A znaš kako se prestrojava iz trake? Upali sve žmigavce i trubi da se sklone da ona može proći! Ne, ne i ne! Ne mogu ni da je gledam! Evo sad mi je pritisak skočio! Gdje sam ono stavio tablete? - izgubljeno je prepipavao po džepovima.

- Dobro instruktore, nemojte se uzrujavati. Ja ću to da sredim.

- Mmmm... blago tebi! Imaš konjske živce! - mumlao je i zavrtao očima. Ovakvo čudo još nisam vidio! Bilo je još sličnih ali ona je jedinstvena!

- Pa zašto ste je pustili da prođe?

- Uh, pametnjakoviću! “Utješila” me je idejom da će sto puta pokušati položiti ako treba i svaki put tražiti “isključivo” mene. Jer sam tako “divan”!

Kad su sjeli u kola ništa ne govoreći on je povremeno pogledavao u nju dok je vozio. Bilo joj je neugodno i izgledala je na rubu suza. Prolazeći pokraj jednog drvoreda on zaustavi kola.

- Zašto smo stali? - upitala je zabrinuto.

- Morao sam stati. Nisam siguran da se neću upišati sad kad krenem da se smijem. I onda je prasnuo u takav smijeh da su mu suze samo jedna po jedna frcale niz obraze.

Ona ga je gledala zabrinuto.

- Jao Danice zvijezdo moja sjajna i neponovljiva! - privukao ju je k sebi i čvrsto zagrli nakon nekoliko minuta neobuzdanog smijanja.

Odahnula je i pridržila mu se. Oboje su se smijali misleći na sirotog instruktora.

Kad je ta navala prošla on je pogledao i privukao sebi za poljubac. Ovaj put je bila uzdržana, sjetila se kako je loše prošao onaj prvi.

- Ne boj se Danice. Sve je u redu. Nećeš još dugo čekati.

Iznenadeno ga je pogledala sjajnim očima. Razumjela je šta joj govori.

Nakon toga nastavio je da je ljubi nježno a ona da mu odgovara. Ovaj put je sve bilo normalno, nisu to radili u afektu kao prvi put niti previše nježno i izvinjavajuće kao što je poljubio na njen rođendan. Znala je da se kaje za svoje ponašanje nakon prvog poljupca. Jednostavno su se ljubili kao momak i djevojka.

Nastavili su vožnju a ona je mirovala oslonjena na njegovo rame misleći da je upravo u raju...

Časove vožnje joj je držao kad bi došao s posla ili bio slobodan. Jednom je naišao Milivoj dok su ispred zgrade vježbali parkiranje. I samo zavrnuo očima kad je vidio kako ona “volani”. Čuo je Igora kako se smije i kaže “muko moja Danice, šta uradi jadnom Puntu”. Momak je stvarno imao čelične živce... i svaki dan mu se sve više sviđala ideja da mu bude zet.

*****

I tako je počelo “oduzimanje života jadnom Puntu”.

Jednom je krenula na fakultet, pa je promašila skretanje, pa nije znala kako da se vrati... Trčao je s posla da je nađe.

Sa semafora bi krenula taman kad bi zeleno bilo pri kraju pa su joj ovi iza nje bjesomučno trubili. Lijevi retrovizor je “na silu” pokušala da namjesti da se može “ogledavati”, pa je otpao. On nije stigao da ga zašarafi, nego ju je prije toga zaustavio saobraćajac. Ubjeđivala ga je da “ona ima retrovizor”. Pa mu je pružila kroz prozor “dokazni materijal” da se uvjeri da je ona "u pravu"... Igora nisu sikirale njene dogodovštine dok je ona bila u redu. Bojao se samo da njoj ne bude nešto.

Drugom prilikom bio je na terenu, i taman prolazio kroz gradić kad ga je nazvala. Naručili su ručak u restoranu, pa je on išao po to. Radili su već nekoliko dana posao za jedan poljoprivredni kombinat.

- Molim Danice... Dugo me nisi zvala...

- Ejjjj Igi... - rekla je nekako pokislo.

- Danice? - odmah ga nešto probode. Osjetio je da nešto ne valja.
- Htjela sam nešto da te pitam...
- Reci dušo...
- Ja krenula kod drugarice... znaš onaj dio kad izađem na autoput pa opet siđem...
- Znam, znam gdje je to.
- Sad se nešto naoblačilo i kao da će kiša ... a gdje se meni pale ona veća svjetla? Ne ova malena... doduše nešto sam uradila pa nema više ni njih, nego neka žuta – pričala je polusuvislo.
- Gdje se nalaziš sad? – pitao je nježno i strpljivo.
- Pa stala sam da te pitam... računam bolje sad, nego ako se u vožnji smrači a ja ništa ne vidim...
- Gdje si stala?
- Pa u ovu traku što niko ne vozi s njom.
- U zaustavnu? - prepade se on. Sjećaš li se onog dugmeta koje si ti voljela pritiskati za sva četiri žmigavca?
- Aha, ono kad ja ne znam gdje bi skrenula pa upalim sva četiri, pa nek se oni misle gdje ja hoću...

- E to mila. Upali ga.

- Evo upalila sam.

- Danice, ni slučajno nemoj izlaziti iz auta. Sjedi unutra. Sad pogledaj...čekaj! Vidim jedan punto na parkingu!

Zakočio je u mjestu, uključio sva četiri žmigavca i izletio iz auta. Vidio je da je neko u kolima jer su se upalila svjetla na autu. Jurnu preko ceste trčeći i pokuca čovjeku na prozor.

- Danice jesi tu? – pitao je dok je kucao čovjeku.

- Jesam.

- Izvini drugar! Može jedna molba? Prijateljica mi ima problema s kolima, a mi imamo isto punto pa bi, ako može, da joj pokažem preko telefona šta da uključi.

Buljooki polučelavi bucko od 45 - 50 godina ga je gledao bez riječi. Stomak mu je toliko pritisao volan da se Igor pitao kako uopšte vozi. Vidio je mladića kad je istrčao iz bijelog auta koji je na vratima ima naljepnicu neke firme.

- Pa može, nije problem - složio se.

- Danice, sad ću prekinuti i zvaću te na Vajber, vidjećeš preko kamere sve.

- Dobro Igić.

- A šta ne zna da uključi? - interesovao se bucko.

- Svjetla.

- Svjetla?! - pogleda Igora zabezeknuto.

I Igor se nasmija. Sad je i bucko shvatio komičnost situacije.

- Žene... Ali je stala u zaustavnu traku pa se bojim da neko...

- Aaa... da opasno – razumio ga je čovjek. Izaći ću ja, a ti sjedi pa da možeš bolje da uslikaš.

- Alo Danice, vidiš li?

- Vidim, vidim.

- Vidiš ovo s lijeve strane? Ima nacrtano svjetlo? A na njoj taj kao točkić, on se može vrtiti naprijed-nazad. Ajde dva klika ga potjeraj naprijed...

- Jesam Neće Igić da se upali...

- Pogledaj bolje, evo sad vidiš li...

- Evo, vidi ti - pokazala mu je slikom preko telefona.

- Ne to Danice! Ne diraj taj točkić! Uh, muko moja Danice – uzdisao je zaboravivši čovjeka koji se već presavijao od smijeha.

Koliko puta mu je uporno tvrdila (kad bi je pitao čemu nešto služi) da "to" juče 100% nije bilo u Puntu, da ona to nikad nije vidjela, nego da je preko noći izgleda "izniklo" samo da nju zbunjuje.

- Pa nacrtano je neko svjetlo i ovdje.

- To je za podešavanje pozicije svjetala! Gledaj gore kod volana!

- Aaaa ovo drugo na volanu! Pa ovoje na volanu! Što ne kažeš! Pa ja sam ovo već "gurala" ali nije htjelo... Evo, evo Igić našla sam. Da ga vrtim naprijed?

- Pokaži mi sad slikom komandnu tablu da vidim šta je sve uključeno. Uključene su ti maglenke, isključi ih.

- A gdje se to radi?

- Dobro, dobro ostavi ih.

- Sad povuci tu polugu prema gore...

- Aaa upalilo se, upalilo se! - poskakivala je i vriskala od radosti.

- Pokaži mi opet komandnu tablu. Dobro, sve u redu. Sad kad kreneš, ako je prazna zaustavna traka vozi se s njom dok ne dostigneš veću brzinu barem 80 do 100 kilometara i onda ako nema nikoga daj žmigavac i uključi se.

- Oću, oću Igić. Cmokić, cmokić, hvala ti – okrenula je telefon prema svom licu.

- Javi mi se odmah čim dođeš. Sad voziš do prvog isključenja, pa onda dođeš na ono skretanje kad idemo do tvoje bake. Ti tu skreneš desno, i nastaviš samo pravo pa ćeš vidjeti naše naselje.

Pomjerio je telefon pričajući s njom pa ona ugleda nekog čovjeka pored auta.

- Ko je to s tobom Igiću?

- Ovo je čovjek čija su kola. Zamolio sam ga mi dozvoli da ti slikam.

- Zdravo lijepa drugarice - mahnu joj bucko smijući se.

- Zdravo i Vama - šarmantno mu se smiješila. Hvala vam na pomoći.

- Ništa, ništa... Blago tebi kad imaš ovako dobrog druga.

- Je'l da? - smijala se srećno.

- A ima li drug djevojku?

- Nema, nema!

- A ti imaš li momka?

- Nemam, nemam, čekam njega da me pita! - ispali i osramoti Igora.

Čovjek se slatko nasmijao njenoj iskrenosti i šarmu.

- Ti si žensko, možeš ti to da središ.

- Moraću nešto preduzeti kad je on spor...

- Danice...

- Evo vidite...

Tako su se pozdravili.

- Lijepa ti je i voli te.

- Volim i ja nju.

- Pa šta čekaš?

- Da odraste?

- Uuu prijatelju moj! Žene su ti zrelije deset godina od nas. I ova tvoja je zrelija od tebe, neka je mlađa...

Nakon dvadesetak minuta poslala mu je selfi sa parkinga. Podigla je pobjednički prst u vazduh. A na drugoj mu poslala poljubac.

Ali malo po malo, za devet mjeseci, savladala je solidno sve. Isplatilo se njegovo strpljenje.

Nije mu smetalo što je svaki drugi dan šarafio retrovizore, što je morao da bježi s posla i traži je po gradu kad bi zalutala. Što su morali po noći da vježbaju vožnju u kružnom toku jer je nju to neobjašnjivo zbunjivalo.

Ušli bi u kružni tok i onda "obrnuli" pet, šest krugova "jer se njoj nikako nije dalo da "izađe". A on je u gepeku službenog auta držao pola rezervnih dijelova za Punta...

Ona je to zvala "Danina 24-časovna pomoć na putu". Ali uspjela je. Bila je najveći antitalenat za vožnju koji je on ikad vidio, ali nije bila bojažljiva. Kad bi pogrešila ne bi se uopšte preplašila nego bi mirno... pogrešila još koji put...

Kad ju je pohvalio i rekao da je sad spremna i da je pravi vozač, rekla mu je da je ona ustvari "njegovih ruku djelo". I tada su se treći put ljubili naslonjeni na njihov Puntić. Nekako se navikao da joj šapuće dok su se ljubili "Danice muko moja" pa se ona tome smijala i pitala ga postoji li još ijedan momak koji tepa djevojci da je njegova muka.

POGLAVLJE 10.

A njihova priča je dobila "veće ubrzanje" jednog jutra...

Oko sedam i trideset Danici je telefon počeo da zvoni. Još je bila u krevetu jer nije imala predavanja prije jedanaest.

Dovabila je telefon i uplašila se kad je vidjela da je neko nepoznat zove.

- Molim?

- Danice, ja sam.

- Igore? - javila se plašljivo.

- Sve je u redu, ne brini Danice. Zovem te sa koleginog telefona. Trebalo bi da odeš tamo do zidića, onoga uz parking, jutros sam gledao nešto oko auta i ostavio telefon na zidiću.

Ona ko iz rakete ispaljena, navukla je brzo trenerku i istrčala iz stana.

- Zvao sam, broj još zvoni, izgleda da ga niko nije uzeo. Bio sam kod onoga drveta kestena parkiran. Pokušaj ti zvati kad budeš blizu pa možda ga čuješ.

Ona je već bila na stepeništu, usput skoro oborivši starog komšiju koji ščepa rukohvat gelendera da bi ostao na nogama.

- Oprostite komšija! Oprostite! - vikala je trčeći ko bez duše.

- Danice ne trči toliko! - čuo ju je kako trči i teško diše.

- Ma ne trčim! Ne trčim!

- Oooo! Ma je li to naša lijepa komšinica krenula na džoging?!

- Dobro jutro komšija! - protrčala pored drugog komšije.

- Uh šta smo lijepi i zgodni. Treba tako svaki dan! Evo, ja ću vas hrabriti svako jutro – čuo je Igor novi nepoznati glas.

- Ma koje to? Ko je to? - pošizi. Onaj perverznejak sa trećeg sprata iznad marketa?!

- Aha. Gleda mi u grudi – zafrkavala ga je ona. Iako je to bio stariji komšija koji se jedva vukao od kilograma viška.

- Ma daću mu ja kad ga dovatim! – ljutito reče kao da je Danica kriva za to. A šta si ti obukla? Neku usku majičicu? I tako si istrčala napolje! Dobro nisi u vešu!

- Pa možda bi - puvala je trčeći - ali je previše hladno...

- Čika Rajko, čika Rajko, telefon, telefon! - čuo je on kako ona više nekome.

- Igić! Izgleda da je čika Rajko našao telefon. Pokazuje mi ga! Aaaa! Jeste tvoj je, tvoj je, moja futrola, prepoznajem futrolu! Imam još pedeset metara do njega.

Tu futrolu mu je kupila ona kad su izabrali telefon. Firma mu je odobrila određeni iznos za službeni telefon pa ga je Dana nagovarala da kupi novi a da njoj da njegov. Nije joj bilo zbog telefona nego što je njegov. Iako joj ga je dao, uskoro mu ga je ona vratila (jer ga je ionako samo gledala) zbog bojazni da mu šef ne baci telefon kroz prozor. Savjetovali su mu da obavezno drži rezervu u fioci.

Kad je dotrčala do komšije, zahvalila mu se sto puta. Ali je on samo odmahnuo rukom. Rajko, koji je bio otac Danine drugarice parkirao je pokraj Igorovog parking mjesta i vidio na zidiću telefon. Čovjek koji je parkirao baš na Igorovo mjesto išao je u rikverc pa nije primjetio telefon iza auta.

- Imam ga Igić! - srećno je vikala.

Zahvalivši se čovjeku polako se putem vratila kući. Igor joj je rekao da će doći po njega za sat, dva.

On je u toj strci zaboravio da je zvao Danicu sa koleginog telefona. I nije obrisao broj iz evidencije. A njima se napokon ukazala šansa da upoznaju čuvenu drugaricu Danicu koja je Igora izbacivala iz cipela, pa su ga morali pokrivati jer je svako malo trčao da je vadi iz neke hitne situacije.

Kad se ovo s telefonom desilo šef još nije znao za nju. A kolege su nakon nekoliko dana na njen broj poslali... čudne slike.

Bila je na fakutetu kad joj je stigla poruka na Vajber. Same slike, sve jedna za drugom, desetak. A na njima on. Igor. Spava, nepokriven u boksericama negdje u hotelskoj sobi. Sjedi za stolom bez majice, nagnuo se nad kompjuter stojeći.... i sve tako.

Ona se zbunjeno pitala ko joj to šalje. Pitaće njega danas. Cijeli dan je mislila o tome i gledala slike uzdišući. A onda je razmišljajući zaključila da je to mogao da pošalje samo neki kolega. Vjerovatno su se uspjeli dokopati njenog broja kad je zvao sa koleginog telefona. I sad je zafrkavaju. Ali slike su bile lijepe... I Danica mudro odluči da je bolje da ćuti i vidi šta će biti dalje.

Momci su očekivali da će Igor sutra da ih juri da im skine glave. Ali se ništa nije dogodilo. Nisu mogli vjerovati.

Stvarno je bila pametna. Svidjele su joj se slike i odlučila je da ne kaže ništa Igoru. Na broj telefona poslala im je fotku sa crtežom na kojem djevojka drži prst na usnama i piše ššššš... Shvatili su.

Stvarno je bila pametna. Nisu mogli vjerovati, Igor je toliko trčao zbog nje pa su misli da je totalna glupača ali su sad shvatili da ona jako dobro razmišlja. I da vjerovatno želi Igora za sebe, zato ga toliko cima.

Nakon toga dobila je tonu njegovih slika. Na balkonu njegove sobe go do pojasa, mokre kose, bos, samo u farmerkama, na nekoj mašini oznojen i go do pojasa, s leđa kako mu se majica podigla... u travi kako odmara... Dana se raspamećivala tim slikama.

Da bi natjerala momke da ćute, počela je da im šalje slike svojih slobodnih drugarica. Rekla im je da zafrkava Igorove kolege, da su sve neki paćenici koji rade 24 časa, pa da joj pomognu. Pa su one veselo pozirale i slale im puse.

Jedan dan joj je stigla slika nekog simpatičnog momka. Napisao je "Danice ja sam Igorov kolega Dalibor. Sviđa mi se Olgica. Je li to u redu? Hoćeš li da nas spojiš?"

Pristala je, i dala broj od Olgice poslavši kolegici njegovu sliku i objasnivši joj da mu se svidjela.

Olgica se smijala ali je pristala da izađe.

Tri mjeseca nakon toga, čim je dočekala da ga primi u stalni radni odnos, došao je red i na šefa da upozna Danu.

To se odigralo ubrzo pošto su on i Danica proslavili njegovo primanje u stalni radni odnos. Daninom strpljenju došao je kraj i onda je krenula u akciju.

Izveo ju je u restoran pored rijeke sa lijepom muzikom. Cijelo veče su se gledali i dodirivali. Bila je presrećna, nasmijana, vesela. Nakon večere su se uputili stazom uz rijeku. Skakutala je, trčkarala oko njega, pa bi se vratila i bacila na njega, pa je plesala, dodirivala ga i tražila poljubac. Nije htjela da mu kvari veče pitanjem kad će krenuti dalje.

Dao bi joj cijeli svijet da mu je tražila. A ona je samo htjela da se to veče ne rastaju. Pa su jutro dočekali zagrljeni u njihovom Puntiću...

POGLAVLJE 11.

Igor je imao probleme s kolegama zbog Danice skoro od kad se zaposlio. Shvatili su da ga malo, malo, pa zove jedna te ista djevojka. A kad nije bio na terenu svako malo je trčao da je vadi iz neke situacije. Pa su se zainteresovali za nju. Igor je, naravno, tvrdio da mu je ona samo drugarica. Ali mu niko nije vjerovao.

Kad bi bio slobodan onda bi on nju zvao da pita šta radi pa bi trućali dok se ne bi morao vratiti poslu. Na terenu bi je zvao iz kola, ili dok su čekali ručak, ili kad bi išli na spavanje u hotel. Izdvojio bi se od njih da može pričati s njom. Doduše šaputali su i drugi momci po ćoškovima... Samo je jedan kolega bio oženjen. Sve ostalo je "ganjalo" ženske. Osim Uremovića, mamina sina. On nije ganjao djevojke nego je čekao da neka zaskoči njega...

Zbog njegovog posla ponekad se ne bi vidjeli tri, četiri dana a onda bi jedno drugom ispričali svaki detalj. Neki drugari su mu tražili da im "namjesti" Danicu. On je odgovarao da ona neće nikoga.

Posljednja kap koja je prelila čašu se dogodila kad je šef "lično" upoznao Danicu. Njemu poslije toga nije bilo spasa. Nije ni pokušao više da nekome tvrdi da su samo prijatelji. A svi su, sa šefom na čelu, koristili svaku priliku da ga podbadaju i zafrkavaju.

Zbilo se to jednog ponedjeljka. Nakon radnog vikenda Igor je opet ujutro došao na posao. Sve je bilo u redu dok šef nije stigao. Ušao je kod njih u kancelariju i s vrata se ustremio na njega.

- Rajkoviću dolazi odmah u moju kancelariju!

- Šta je tebi Danica, Milivojeva kćer?- upitao ga je bez uvoda.

- To mi je drugarica – odgovorio je začuđeno. Odmah ga je presjeklo. Poznavao je Danicu... šta li je uradila?

- Drugarica?! – razgoračio je oči kao div. Bijesni div.

- Da. Poznajemo se od djetinjstva...

- Meni se čini da ste vi u braku! - posprdno reče gledajući ga sumnjičavo.

- Ma drugarica mi je – neuvjerljivo reče. Nije htio da prizna, bojao se da ne uradi nešto krivo.

- Ne pričaj dalje! Njen otac me je kinjio mjesecima da te zaposlim.

- Pa valjda nešto vrijedim – zbunjeno ga je gledao. Nije znao da ga je Danin otac toliko pritiskao.

- Dobar si... ali si izgleda papučar. Samo mi je falio još papučar u firmi! Imam vas dvadeset, nijedan muška vidio nije! Jedan mamin sin, drugi se ne skida sa igrice... Ne pijete, ne pušite, ne kartate se, ne jurite žene. Šta radite onda?! E, doduše ti si tu izuzetak. Ti juriš za drugaricom Danom. Ti si papučar!

- Ne znam šta vam je rekla. Danica je jako pravedna i poštena. Siguran sam da nije mislila ništa loše.

- Ajde? Sinoć sam saznao da je ona isto tako kinjila oca kao on mene. A sad je ta "pravedna i poštena" drugarica Dana koja je ucjenila oca partijom karata, prešla direktno na mene da me kinji i prigovara mi da ti nisam dobar šef i da puno radiš!

Igor je zinuo. Ucjenila je oca?! Nije imao pojma.

- I još je krenula da provjerava i broji moje vinjačiće! Oće li da mi provjeri i krvnu sliku? Ili će i mene da ucjenjuje kao oca?

Ni ostatak priče Igor nije razumio. Kako je Danica znala da on šefu ponekad kupuje tajno vinjake? To je bio ritual koga su većina zaposlenih u firmi prošli.

Ta dva čuvena vinjaka od decilitra od milja su zvali "amortizeri": Lijevi i desni amortizer. Jer je šef jednu bočicu držao u lijevom a drugu u desnom džepu. Pio je istovremeno malo iz lijeve malo iz desne. I onda je bio podnošljiv.

Ako nije imao "amortizere" e onda bi se stvar jako zakomplikovala. Usred ljeta je odao u sakou ili prsluku sa velikim džepovima. Zbog ta dva vinjaka (two – dva na engleskom) dobio je nadimak Vinji Tu.

Nije mu bilo jasno kako je Danica saznala za vinjake.

- Šefe, vi ste nešto krivo shvatili. Danica nema pojma ni o čemu. Nema šanse da ona ikako zna da Vi ponekad malo... "okvasite grlo".

- A ne zna? Je li? Zašto onda ona ima račune od mojih vinjačića? Trkeljiše ti džepove? Kakvi ste vi to drugovi? Pa ova je gora od moje žene sto puta! A samo ti je drugarica – iskrivio bi facu izgovarajući posprdno drugarica.

Račune? Stvarno mu ništa nije bilo jasno.

- Njen otac mi je rekao da je živa vatra i da mi je bolje da se ne raspravljam s njom. Odgovori ti meni, da ja sledeći put kad me drugarica Dana bude preslišavala, mogu odgovoriti njoj. Jesam li ja tebi dobar šef?

- Jeste, šefe. Ne treba da sumnjate u to.

- Kinjim li ja tebe?

- Ma neeee...

- Radiš li previše?

- Ne žalim se.

- Ne žališ se ti, žali se ona! - dreknu na njega. Sad se moram bojati i nje nije mi dosta one moje! Kad dođem kući njuši me ko lovački pas! Tvoja Dana me "šokirala podatkom" da "neki koriste alkohol na radnom mjestu", i rekla mi da ti ne piješ i da "slučajno" neko ne pokuša da te prevari i pokvari – imitirao je Danicu trepući i zavrćući očima dok mu se kosa tresla od ljutnje.

Jao Danice. Krivo je sve povezala. Mislila je očito da on pije s društvom. Uh. Obratila se baš onome kome je taj "kontigent" bio namjenjen.

- Šefe, ne brinite, Danica je divna. Rješiću ja to. Kad je upoznate zavoljećete je i Vi.

- Da je zavolim? Jesi li ti normalan! Ma kako ćeš biti normalan kad te ona čepa! Ovoliko se nisam prepao ni kad mi je u vojsci narednik ugurao cijev u nos! Pitate li se vi zbog koga ja trošim... "ljekovite napitke"? Zbog koga? Zbog vas! Sve ste mi živce pojeli pa se tako moram smirivati. Šta ja neću čuti od današnjih kilavaca! Mrš papučaru!

Igor je unatraške pažljivo izašao iz kancelarije da ga Vinji Tu ne bi nečim gađao.

Vatrena Milivojeva kći se u stvari svidjela šefu, ali je odlučio da je čačkajući Igora, podbada. Divio joj se. Kako se samo iznenadio kad ju je čuo kako ga vatreno brani i hvali. Sva se zacrvenila dok je govorila. Zavidio mu je na takvoj odanosti. Eh, nekad davno imao je on takvu djevojku ali ju je izgubio. Budala. Kajaće se dok je živ. Mislio je biće još takvih ljubavi, rano je. Ali nikad više nije sreo takvu djevojku.

Ženu je upoznao dok je radio na jednom terenu. Živjela je u malom gradiću sa porodicom. Kad je posao završio, mislio je da je i ljubav završena. Ali su onda za njim "krenuli u potjeru" njen otac i braća... I dok je trepnuo okom bio je oženjen...

Njoj je bilo važno da se dobro udomi, a on je shvatio da je san o ženi koja će ga voljeti završen.

A Dana je račune našla u "njihovom" autu. Uzeo je Punta da joj promjeni ulje i pregleda ga. Usput je kupio vinjačiće, ostavio kesu u gepeku a njih sakrio i prokrijumčario do šefa. Šefova jakna bi (dok bi čekala posjet Djeda Mraza) stajala na naslonu njegove fotelje. Onda bi onaj ko je zadužen taj dan neprimjetno stavio "poklone" i otišao. A šef bi obukao jaknu. Čim bi ga vidjeli u košulji bez prsluka ili jakne znali su kakvo je stanje. Ako nisu željeli da im prisjedne dan neko bi otrčao "popuniti rezerve".

Igor je pokušao da raščisti ovaj nesporazum sa Danicom. Tvrdila mu je da je to sve ufino rekla šefu, da ga nije napala.

- Šta si mu tačno rekla Danice? - znao je on Danino "fino" izražavanje.

- Ma ništa. Otac ga je zvao sad za praznike da dođe u vikendicu. Gore se skupilo muško društvo, nešto su popravljali. Ja sam se ponudila da pomognem majci oko spremanja. I to baš zbog njega. Trudila sam se oko njega ko da sam trbušna plesačica. Sve ufino i ljubazno. Da tebi bude bolji.

- I šta je bilo dalje?

- Onda je on, umjesto da vas hvali, počeo da kuka kakva je ova današnja omladina, ili su bezobraznici ili šonje. To je mene... uvrijedilo, pa sam rekla da se to ne odnosi na tebe. I da treba da cijeni tvoju ozbiljnost i vrednoću. E... onda mislim da me je prvi put primjetio. Do tada me skoro nije registrovao. Bila je jedna mamina rođaka kod nas taj dan. Nekoliko godina mlađa od mame. Došla s mužem da vidi moje. "Napirlitani" nije skidao oči s nje.

Igor je uzdahnuo vrteći glavom.

- Moj otac mu je tada objasnio da sam ja tražila da te zaposli jer si moj drug. Gledao me je čudno. I htio da priča sa mnom. I onda sam mu je rekla da si dobar, vrijedan i sve tako.

- A kako ste došli do alkohola?

- Pa on je pio sve čega se dovatilo pa je bio malo "nacvrčan"...

- Ne tad Danice. Rekao mi je da si mu rekla da na poslu neko pije.

- A to! Pa jeste. Rekla sam da ti ne. Ti nikako to ne radiš!

- Ali radi on Danice - sada je shvatio koja je to ustvari komična situacija bila. Ti vinjačići su bili za njega. Zato te je gledao tako. Rekao mi da ga u životu niko nije tako prepao kao ti.

- Ajde? Pa s čim?

- Joj Danice! - slatko i srećno se smijao zagrlivši je.

Na jedvite jade se uspio savladati da ne krenu dalje, pa nek sve ide... divio se sam sebi kako je i do sada uspio da se uzdrži. Mislio je da će iskoristiti priliku, i baciti se na njega onako temperamentna, ali iz njemu neobrašnjivog razloga to nije učinila do sada. Da jeste, možda bi i popustio... sigurno bi popustio. Bilo je nekoliko jako kritičnih situacija kad je glavu morao gurati pod slavinu i hladnom se vodom rashlađivati.

I ona se smijala ovoj dogodovštini sa šefom, umiljavajući se i gnijezdeći se u njegovom naručju. Bilo joj je već muka kako je tako čvrst i nepopustljiv. Ali da prva popusti to nije imala namjeru.

Još joj je objasnio da šefa zbog tih vinjaka zovu Vinji Tu, i da je nepodnošljiv ako nije dopingovan. Onaj dio da je on proglašen za papučara i da ga svi ismijavaju je izostavio. I da su njoj dali nadimak "Lijepa Elektra" a njega da su prozvali "Utikač".

POGLAVLJE 12.

Dan nakon šefove dernjave na Igora, svi u firmi su znali da je drugarica Dana na šefovoj crnoj listi. Ali shvatili su još nešto. Da šef cvika od nje. I to nisu mogli shvatiti. Pokušali su saznati čime je to Dana preplašila "neukrotivog Vinji Tua". Zadivila ih je totalno.

Više ih niko nije mogao zaustaviti u namjeri da je lično upoznaju. Tri mjeseca su se "dopisivali" s njom pomoću Igorovih fotografija i fotki njenih drugarica. Obećala im je koliko je njih slobodnih da će isto toliko naći slobodnih drugarica. Po tom dopisivanju su shvatili da je jako sposobna i pametna. I potpuno promjenili mišljenje o njoj. Na početku su žalili Igora jer ga gnjavi, ali su polako došli do zaključka da ga voli i čuva.

Šef ih je nagrađivao i poticao da ga zafrkavaju. Čim bi čuo novu šalu na Danin račun odmah bi hvalio "tvorca".

Jednom je jedan klijent, s kojim se Igor natezao tri dana čuo kako ga zafrkavaju. Neko ga je zvao iz druge kancelarije dok je on pregovarao s njim.

"Igore! Igore! Alo Zumbul aga! Zove te sultanija Danica", pa su onda svi prasnuli u smijeh. Čovjek ga je pogledao sa zanimanjem. On mu se izvinio zbog momaka.

"Ma nema veze, volite i vi Zumbul agu?"

"Ma ne gledam ja te serije"... pokušao je da mu kaže ali ga je ovaj već prekinuo.

"Moja žena gleda serije. Pa ajde da se dogovorimo oko posla a vi bi mogli da budete moj gost?" Tako je Igor neočekivano dobio taj posao i morao da bude tri dana gost kod klijentove porodice.

Sad su tražili priliku da je upoznaju. Da vide djevojku pred kojom je Vinji Tu pao na koljena. Pa su se dali u istraživanje.

Neko od njih je otkrio ko je Danin otac i da je glumila u reklami. To otkriće je bilo posebno predstavljeno u firmi. Kako su ujutro svi pristizali na posao odmah bi se zagledali u ogromni TV ekran na zidu konferencijske sale. Na njemu se vrtila Danina reklama. Zastali bi, odgledali reklamu i pitali o čemu je riječ.

Jedan "pametnjaković" je bio zadužen da ih dočeka i objašnjava da je to drugarica Dana. Naravno, komentari su pljuštali.

Kad je Igor stigao na posao i vidio šta rade bilo mu je jasno da ga neće ostaviti na miru. Onda je morao slušati nove "umotvorine" na račun svoje drage. "A vidi Dane kako dobro zna gurnuti! Kad ćeš ti da se spojiš na Danu, vidiš da je curi dosadilo tvoje džentlmenstvo! Gurni ga Dano, gurni!" I sve tako, jedan komentar gluplji od drugoga.

A onda je došao šef. Ovi su se već dobrano ispuvali, jer su dva sata gledali reklamu. Naravno, jedan koji je ulizivao šefu odmah je otrčao da ga zove i pokaže mu šta su otkrili. Vinji Tu to jutro nije bio baš najbolje raspoložen. Sio je u fotelju i čekao objašnjenje. Nije shvatio šta gleda.

- Šefe, pa ovo je čuvena Dana! Zar je ne prepoznajete?

E to je probudilo njegov interes.

- Rajkoviću, šta je ovo?

- Ma ništa šefe... momci se malo zafrkavaju.

- Rajkoviću! Čuješ li ti šta ja tebe pitam!

- Pa to je reklama u kojoj je Danica... učestvovala – oklijevao je jer je znao da će i šef ispaliti nešto na račun Daninog "uštekanja".

- Daj da vidim još jednom – zatražio je. Vladala je totalna tišina dok je on gledao.

- Ma čekaj, čekaj... jel ovo ona što gura utičnicu?! -
izbečio se kad je shvatio koja je ona.

U reklami je učestvovalo šest djevojaka. Pa dok je
shvatio... Nakon toga bilo ih je nemoguće obuzdati. Došlo
je do toga da su i šefu pošle suze na oči.

- Pa kako je, crni Rajkoviću, snimila ovo?

- Za to je "zaslužan" Milivoj...

- Aaaa... - shvatio je. Znači, natjerao je Danicu da "gurne
utikač" da bi ja tebe zaposlio...

Igor je tužno pognuo glavu. Stvarno je bila istina da je
svašta izdržala da bi njen otac pristao da mu pomogne.
Nije htjela da mu to kaže sama. Tek kad je eksplodirala i
rekla mu da ga je zaposlila ona a ne Milivoj, pitao se šta
to znači. Ni onda mu nije htjela sve reći. Samo je mirno
objasnila da joj nije bilo teško jer je imala cilj. A reklama
je baš bila glupa, njen dio pogotovu.

- Pa ovo je... - šef nije mogao od novog napada smijanja
da dovrši rečenicu. Svaka čast Milivoju! E jeste opasan ko
kćer! - smijao se Vinji Tu. A šta ti čekaš Rajkoviću? Kad
ćeš ti da se utakaš? Vidiš da te cura toliko ganja da je
završila i na televiziji! Kakav si ti utikač! C,c,c...

- Dana bi da on bude njen utikač šefe!

- Elektra! Ćerka Kralja svjetla! Zvaću je Elektra od sada!

- shvatio je Vinji Tu istog trena da je to pravi nadimak za Danicu.

- Lijepa Elektra ko ona iz Amerike šefe! - opet je jedan balavi pametnjaković imao bolju ideju...

Nakon toga niko ih nije mogao sprečiti da ga zafrkavaju do iznemoglosti. Dobio je nadimak Utikač. A nju su prozvali Lijepa Elektra.

To je toliko oraspoložilo šefa, da je cijeli dan iz njegove kancelarije povremeno dopirao smijeh.

Nazvao je Milivoja da mu čestita kako je sredio vlastitu kćer.

- Alo Milivoje... sad sam vidio reklamu koju ti je kćer snimila za firmu. Ala je dobra!

- Jesi vidio! Dva mjeseca je ćutala ko zalivena samo da ja tebe nagovorim da zaposliš njega. Moja je, ali svaka joj čast! Ajme onome na koga se navrže!

- Pa kako se samo zalijepila za ovu pudlicu?

- Ima konjske živce i toliko je fin da mi nekad dođe da ga raspalim. Najviše me nervira što jedino njega sluša. Mene ne zarezuje, majku ne zarezuje... Jedino njega i moju majku. Njih dvoje obožava.

Nemoj slučajno pred njom da ga nazoveš pudlicom, iskopaće nam oči obojici.

- Ovaj se rodio ozbiljan! - dunuo je Vinji Tu prezrivo kroz nos. Mi imamo 60 godina pa smo samo upola ozbiljni kao on. Samo radi i trči čim ga ona pozove! Cijelu firmu, sve balavce je istrenirao da ga pokrivaju da on može trčati k njoj. I još misli da ja to ne vidim! A ja ga puštam namjerno da vidim dokle će to da ide!

- Šta da ti kažem, čim smo se doselili, njih dvoje su postali nerazdvojni. A olakšao mi je muke s njom dosta, moram mu priznati.

Milivoj, kad je došao kući, pogledao je Danicu vrteći glavom.

- Čestitam kćeri! Nema ko ne zna za tebe! Ja mislim da te se boje i oni u Ministarstvu poljoprivrede!

Danica ga je začuđeno posmatrala pitajući se koga je sad preplašila. Ali nije je bilo briga za očeve pridike.

Dopisivala se sa Igorom. Radovali su se jer je on uskoro trebao imati četiri dana slobodna.

- Danice! - iznervirao se Milivoje odmah šta ga ne zarezuje.

- Molim tata – uzdahnula je. Baš je odlučio da želi s njom "komunicirati".

- Dopisuješ li se to s Igorom? – vidio je da šalje nekome poruke i da joj neko odgovara. A pretpostavio je da je Igor jer je imala "kez" od uveta do uveta.

- Je li on na poslu?

- Jeste.

- Kako bi bilo da je tvoja majka meni slala slike i poruke dok sam ja na vrhu bandere?

- Tata, Igor nije na banderi.

- Ali je na nekom silosu ili krovu. A ti ga ometaš!

- Tata, Igor je u firmi. U kancelariji. Ne bi ga ometala da radi. A tebi majka nije mogla slati slike jer onda nije bilo telefona.

- Nije bilo telefona? - prodera se Milivoje napokon iznerviran. Šta smo ja i ona iz praistorije?

- Tako nešto – mirno mu odgovori kćer i dalje zagledana u telefon.

Danici ništa nije moglo pokvariti raspoloženje jer je nekako u Igorovom glasu osjetila da nešto planira ta četiri dana.

Možda... možda će se napokon izjasniti, razmišljala je Danica.

Ali kad je pomislila na ono šta je čeka za dva dana uozbiljila se. Ispit. Četvrti put. Nikome ništa nije rekla, čak ni njemu. On je pitao kad joj je novi ispitni rok a ona je rekla da se još ne zna.

Izašla je na ispit i opet pala. Taj dan je profesor bio još gori nego inače, i odmah joj je bilo jasno da opet neće uspjeti. A problem je bio što joj sad više nije vrijedio ni pismeni nego je morala i to ponovo da odradi. Došla je kući, zatvorila se u sobu i neutješno plakala. Kad se malo smirila izašla je iz sobe i vidjela brata u dnevnoj.

- Kako si prošla? - upitao je s razumjevanjem. Po njenim crvenim očima bilo mu je jasno da je izgleda opet pala.

Samo je odmahнула glavom. Nije imala snage da govori jer bi opet briznula u plač.

- Nemoj molim te ništa da kažeš Igoru. Ni starcima. Da ne brinu.

- Ok, neću ne brini. Dano... pusti kretena. Uči drugo, malo se odmori pa ćeš izaći. Treba ti da se odmakneš od njega.

- Da odustanem? Da ne idem slijedeći mjesec?

- Odustani dva, tri mjeseca. Uči nešto drugo da ti malo popravi samopouzdanje. Možda se dotle nešto i desi.

Igor je vidio da nije u dobrom stanju ali se pokušavala osmjehivati i sakriti to. Čudio se šta joj je. Njen brat je šapnuo Igoru da je kinji profesor i da je pala. Nije je htio siliti da mu govori, nadao se da će mu sama priznati kao i sve do sada. Ali ga je mučilo što ne može da pomogne djevojci koju voli.

*****

- Rajkoviću zašto si rastrešen? Problemi u raju? Kakve brige more drugaricu Danu danas? Podijeli to s nama pa jesmo li ti mi druga porodica ili nismo? Kako Uremović bez problema prizna da ga mama u tridesetoj ljubi u čelo svako večer pred spavanje. A kad je doveo curu došla im je u sobu i oboje ih poljubila za laku noć.

- Pa vi se šefe ne žalite, pa ne bi ni ja...

- Ne žalim se? Kukam na sav glas! Ali me niko ne zarezuje! Udavi me žena, vaše nerazumjevanje i kad vidim kakve ste tetkice! Zato mi trebaju biljni tretmani da vas sve skupa preživim. Pa jedan problem više ili manje šta smeta. Da čujemo...

- Dana je pala na ispitu već četvrti put. I neće da mi kaže.

- Sviđa se profesoru! - ispali jedan.

Vinji tu ga pogleda podignutih obrva.

- Jesi li to provjerio? Ko joj je profesor i je li to uobičajeno da na tom ispitu padnu više puta?

- Ne znam - uzdahnuo je.

- Pa saznaj Rajkoviću! Evo ja sam sad sposoban poslati svih slobodnih osam auta da spasimo drugaricu Danu. A ja ću lično biti na čelu kolone. Imamo i rotirku...

- Idemo šefe da spasavamo Danu - oglesiše se balavci smijući se...

"Zašto ganja Danu koja je strah i trepet za sve. Kako to da njega ne sredi?" - pitao se Igor. Uvukao mu se crv sumnje.

"Da nije isto kao sa instruktorom vožnje?" "Ili je nešto gore..." srce mu skoro stade na tu pomisao. Sutra ju je sačekao ispred fakulteta i povezao nju i drugaricu kući. Obradovala se kad joj je poslao poruku da će doći pred nju.

- Tanja kakav vam je taj profesor?

- Mutant! Odvratan! Kreten!

- Zašto vas toliko ruši?

- Oće da sve znamo. A ja ništa nisam učila, izlazim na blef. Dana je učila, ali se raspravljala s njim na predavanjima pa joj ne da da prođe. Njoj kaže "koleginice vi to skoro savršeno znate ali vam nedostaje onaj moment preciznosti. Sve se mora uraditi po protokolu a ne kako je nama blisko srcu". A i Dana nije htjela kod njega na vježbe nego je išla kod ovog drugog, a taj drugi nas ne ispituje nego samo ovaj konj!

"A znači tako. E pa na sledećem ispitu ćemo se vidjeti profesore..." zaključio Igor.

Našao ga je na internetu. 47 godina, zalizan, strog, živčan, razveden. Ne voli da mu se kontrira a Dana to nikako da prihvati.

Čekao je nekoliko dana nadajući se da će mu ona reći šta se dogodilo na ispitu. Vidio je da ona nema namjeru da mu kaže za to. Pa je odlučio da on progovori. Bili su sami kod njega kući, roditelji su mu otišli do neke rodbine.

- Danice... zašto mi ne kažeš ništa o tom ispitu? Nikad nisi ništa krila od mene. Sviđa ti se profesor? Jesi li... se možda zaljubila u njega?

Pogledala ga je zaprepašćeno. Ko da nije normalan.

- Pa ti si skroz pomjerio pameću! Kako ti je samo to palo na pamet?

- Dano... ćutiš, a mi sve dijelimo – uzdahnuo je tužno.

Tek tad je shvatila koliko njega muči ova situacija.

- Ma ti si moja ljubav! Moj život! - unijela mu se u lice izdrecivši se. Da ti nikad, nikad, nikad više nije palo na pamet da tako nešto izustiš!

I opali mu šamar svojom malom rukom. Igor je zinuto blenuo u nju.

- Profesor je kreten! Jedna neopjevana budaletina! Stoka! Misli da ću ja da ga molim ili da mu se ulagujem! E to neće dočekati. Samo još jednom pomisli, samo pomisli tako nešto i zadaviću te!

- Dušo... - pokušao je da joj kaže da ga je strah natjerao na takva razmišljanja ali mu nije dala da dovrši.

- Volim te više od života! Više – počela je nezaustavljivo plakati. Zagrlila ga je tako ukočenog ridajući.

On se napokon povrati, zagrli je čvrsto vrteći glavom u nevjerici.

- I ti si moja ljubav, sve moje u životu - rekao joj je u kosu, jednom rukom je dodirujući po sjajnoj crnoj kosi a drugom je čvrsto stiskajući uz sebe oko struka.

Ona onda podiže glavu gledajući ga uplakano i upitno.

- Jesam?

- Jesi. Sve. Moj beskraj. I sunce i mjesec i zvijezde. Sve moje.

Spustio je usne na njene ljubeći je i napokon se predajući. Više nije mogao. Dosta je bilo. Ljubio ju je, odgovarala mu je. Dodirivao je i milovao po kosi, po tijelu, privlačeći je sebi da budu što bliže.

- Nosi me u sobu - šapnula mu je.

On je na trenutak pogleda, a onda se malo sagne obuhvati je rukama oko bokova i podignu u naručje. Osmjehnula se srećno shvativši da se predao i da idu u sobu. Objema nogama ga je obglila oko struka a ruke mu savila oko vrata dok je čvrsto držao uz sebe.

- Idemo – prošaputao joj je ljubeći je.

Bila je van sebe od sreće što je napokon popustio.

Idući polako hodnikom i noseći je nije skidao usne sa njenih.

Nakon nekoliko koraka zastao je, jer mu je vukla glavu bliže sebi i upijala njegove usne koje su je divlje ljubile.

Tako isprepleteni u svom svijetu, na korak do ostvarenja sna začuli su glasove i neko grebanje oko brave. Pogledali su se shvativši da se to izgleda Vlado i Nadežda vraćaju. To ih u trenutku osvjesti i razočara. On zastenja od muke. Kud baš sad da naiđu...

Imali su pola minute da dođu sebi dok oni nisu ušli u stan. Nisu stigli da razmisle šta da rade pa su ih tako zatekli u hodniku. I odmah zaključili da su došli u nezgodnom trenutku. Bilo im je strahovito žao.

Pozdravili su Danu koja je rekla da je "baš krenula kući", a oni su brzo otišli u kuhinju da im ne smetaju. Situacija im je bila potpuno jasna, Igor i Danica su bili na korak od zbližavanja. A to se moglo možda večeras dogoditi da ih nisu omeli.

Njih dvoje su se oporavili i nježno gledali. Razumjeli su da su večeras sve ograde pale. On je popustio i nije se kajao nego joj se ohrabrujuće nasmješio i obećao da će da nastave. Nakon toga su se još jednom nježno poljubili.

Danica je iz hodnika pozdravila Vladu i Nadeždu i odskakutala kući lepšajući kao da je u bestežinskom stanju. Igor je otišao u svoju sobu uzdišući.

Cijelu noć su proveli oboje budni. Mислеći o onome što dolazi. Nazvao ju je u dva sata ujutro. Nije se mogao suzdržati. Bila je i ona budna, pa su uključili kameru i pričali. Priznala mu je da će poslušati bratov savjet što se tiče ispita i sad to pustiti da se malo slegne, pa će opet kasnije pokušati.

I stvarno, dva mjeseca kasnije kad je sreća profesora na hodniku, zaustavio je i pitao je li ona to odustala. A Danica je prokuvala i rekla mu u facu "pametniji popušta". Razmišljala je nakon toga hoće li ikad uspjeti da završi fakultet. A onda je jednom bio odsutan, Danica je načula da neće biti na ispitu. I prošla je. Prvo pismeni, a onda i usmeni. Ali to je već neka druga priča... Tada je već bila udata žena.

POGLAVLJE 13.

Jutro nakon njihove ljubavne idile, koju su nenamjerno prekinuli Igorovi roditelji, Danica je krenula na fakultet. I opet sreća Vladu ispred zgrade. Igor je otišao na teren. Sinoć im je saopštio da će uskoro razgovarati s Milivojem i tražiti dozvolu da "može oženiti Danicu".

Ispričao im je kako je otac kinjio Danu jer je tražila da ga zaposli. I to iz čistog zadovoljstva samo da bi bilo po njegovom.

Oni su se smijali tome i rekli mu da ne zamjeri budućem tastu, jer se ćerka i otac vole, samo su temperamentni.

Odlučili su da i oni trebaju pomoći sinu u njegovoj namjeri. Pa su razmišljali kako to da izvedu.

- Jadnica, izgledala je ko štene kad ga gazda napušta. Da joj pomognemo? - pitao je ženu kad je ona otišla a Igor se povukao u svoju sobu.

- Pa kako?

- Imam ideju – i Vlado izloži ženi plan.

*****

Prvi put su je pobliže upoznali kad je jedno ljetno veče dotrčala ko bez duše i pozvonila na njihova vrata.

"Zdravo Danice" Vlado se iznenadio kad je vidio.

Bila je nekako Igorova miljenica. Pa su je i oni "usvojili". Malo, malo pa bi Igor intervenisao sa balkona govoreći; "Danice ostavi tog paćenika na miru", "Danice da se nisi usudila skočiti sa tog zida", "Danice koliko puta sam ti rekao da nisi u operi da se tako dereš"...

Njih je to zasmijavalo, mislili su da je Igor zadirkuje. Tek dvije godine kasnije su shvatili da Igorov nadzor možda ima i neke druge razloge. A u njene namjere više nisu sumnjali jer se otvoreno izjasnila povodom toga.

"Čika Vlado, čika Vlado" - jedva je govorila, uplašeno ga gledajući plavim očima - "neki momci su dolje sa Igorom i Taškom. Izgledaju mi...bezobrazno."

Vlado je shvatio da se jadnica prepala. A nije bila strašiva. Kad su se približili, vidjeli su da petorica momaka kruže oko Igora i Taška. Igor je pokušao da smiri stvar i dobije na vremenu ali su oni bili gotovi da ih biju. Nije mogao da ostavi prijatelja iako je bio kriv.

Ona je, valjda osokoljena što je on s njom, trčkarala pola koraka ispred njega. Bila je ljuta ko ris. Vidio je kako ubrzano diše i sva se trese od ljutnje. Ruke je savila u laktovima a male pesnice stisla kao da će boksati. To ga je skoro nasmijalo. Sad je bila u takvom stanju da su napali Igora bez razmišljanja bi se potukla s njima onako sitna i dinamična.

Vlado nije stigao ništa da kaže a ona je već utrčala među njih.

"Šta je momci? Ima nekih problema?" duvala je kroz nos.

"Danice!" ljutnuo se Igor vidjevši je. "Gdje si ti došla! Ajde marš kući!" Taman je bio u posljednjoj fazi da stvar riješi na miran način, i da se dogovori s momcima.

A ona je onda ljutito lupila nogom o pod i krenula da se dere.

"Čika Vlado, čika Vlado, Igor je bezobrazan!"

I derala se ko luda. Bacivši se na beton ko da je golman. Momci su začuđeno gledali ovo. Misli su kad je uletjela među njih, da je Igorova sestra. Odvukla je pažnju svima sa svađe, iznervirala Igora, nasmijala Vladu.

"Igore! Šta si joj uradio?" - pristao je i Vlado na njen performans.

"Ništa! Samo je utrčala i počela da šizi!" – to reče momak koji je prije dvije minute htio da bije Igora. Eto kako se stvari za čas mogu preokrenuti. Sad ga je branio, a došao da ga bije.

"Dođi dušo, dođi..." pomilovao je Vlado po kosi.

"Nek me Igor nosi" odmah je zatražila između dva napada dernjave. I pružila ruke prema njemu. Nikako nije htjela da ostavi Igora sa ovim ljutitim momcima.

Igor je zavrnuo očima i uzeo je u naručje. Zagrlila ga je čvrsto oko vrata naslonivši glavu na njegovo rame.

"Momci, čujemo se sutra pa ćemo se dogovoriti" - rekao im je Igor a oni na to mirno klimnuše glavama.

"Uh, Danice... muko moja..." - vrtio je glavom i uzdisao dok je nosio kod njih u stan.

Ona je malo podigla glavu i pogledala ga, a onda se opet naslonila na njegovo rame i zadovoljno uzdahnula grleći ga. Tada joj je prvi put rekao "Danice muko moja"...

Igor je htio otpratiti kući nakon što se smirila i najela kolača, ali mu nije dala da mrdne, uplašeno tražeći pogledom pomoć od Vlade i Nadežde.

Shvatili su da ne želi da Igor izlazi napolje. Složila se da je Vlado otprati do ulaza.

On je tada shvatio da je hrabra, pametna i plemenita. A da je njegov sin slab na nju. I da je njena igračka. Već ga je sa 12 godina motala oko malog prsta. Pitao se do kad će to trajati... A sad se ispostavilo da nikad neće prestati...

Sutra je Vlado pratio s balkona kad će krenuti na fakultet. Pa je brzo sišao i pozdravio je.

- Zdravo Danice.

- Dobro jutro čika Vlado! - osmjehnula mu se malo pocrvenivši jer se sjetila kako su ih sinoć zatekli.

- Pa kad ćeš doći kod nas na kafu? Da malo popričamo...

- Sad kad Igor nije tu? - čudila se.

- Pa sunce moje znamo mi biti zanimljivi i bez Igora. A imamo i nešto da te zamolimo...

- Pa dobro onda, ako hoćete doći ću.

- E onda navrati, mi smo penzioneri, pa popodne gledamo serije.

I tako ih je Danica popodne nazvala. Ponudila se da će doći ako imaju vremena.

Buduća svekrva joj je naspremala raznih kolača, sve je nutkajući da jede.

- A jeste li me teta Nadežda htjeli nešto pitati? - slatko se i nestašno osmjehivala kad se najela.

Pa su sve troje prasnuli u smijeh. Ona je odmah pomislila na njega kako samo on nedostaje pa se sneveselila.

- Ajde, nemoj sad da si nevesela, doći će on – tješila je buduća svekrva razumjevši zašto se sneveselila.

- Puno radi – rekla je tužno.

- Mora tako, mlad je.

- Šef mu je mator i dosadan, ali ja računam da će on za dvije, tri godine u penziju pa će Igor biti šef.

Njih dvoje su se pogledali i prasnuli u smijeh. Kako je to rekla ozbiljno i samouvjereno. Nisu sumnjali da će to provesti u djelo. Što god je naumila, nije se dala smesti.

Ona ih je začuđeno pogledavala.

- Ma ništa, ništa Dano... nama to simpatično kako si ti sposobna i pametno razmišljaš – utješiše je oni.

- A to! - zadovoljno je klimnula.

- Mi se dušo spremamo da odemo u vikendicu... pa smo te htjeli zamoliti da ti preuzmeš jednu pošiljku kad poštar ostavi cedulju.

- Oću, oću nema problema.

- A kad... ti i Igor.... onda ćemo ja i Nadežda da budemo više u vikendici, da vi imate stan na raspolaganju. Ti ćeš da brineš o Igoru.

- Ma ne treba čika Vlado. Meni ne smetate. Igor će to riješiti. Ja ne znam šta je on odlučio, pa ćemo čekati da nam on kaže – rekla je pažljivo da ne uvrijedi starije ljude.

- On treba tebi sve da udovolji – hrabrio ju je Vlado.

- On je meni savršen – ne razmišljajući pohvali ga Dana.

Na to se njih dvoje pogledaše dirnuti tolikim obožavanjem.

- I ti si divna dušo.

- Mhh... - klimnula je slatko ne mogavši da odoli još jednom čokoladnom kolaču. Teta Nadežda... - sjeti se između zalogaja – ja mislim da je bolje da smo mi s vama. Ako vam to ne smeta. Znae, Vi ste strpljivi kao Igor a ja sam... temperamentna, pa... nekako mislim da je bolje da ja dođem k vama. Igor bi se teško navikao na moje i očeve rasprave, a ja i moja majka nekako nismo... kliknule, iako je super žena... Vi ste možda strpljiviji da se brinete o unucima... a i moj će otac napokon odmoriti živce.

- Unucima? - sad Nadeždine oči zasjaju kao zvijezde.

Kad je Danica spomenula ovu temu oboje su se rastopili.

- Pa da... znate ja imam baku... isto Danicu pa dok je još živa ja bi da rodim... da ona vidi praunuče, ali moja majka radi...

- Oću ja, oću, ništa ti ne brini! - skoči Nadežda ko šilom ubodena dok su oboje otvorenih usta slušali šta im priča.

- A Dano koliko... koliko bi unučića bilo? - odvaži se Vlado da pita.

- Pa troje! Možemo toliko da stanemo u stan. Prvo će se zvati Danko ili Nadežda ako bude curica. I još Vlado ili Vladana...

Da je Dana znala da će stari ljudi poslije njenog odlaska plakati od sreće i piti čaj za smirenje zbog njenih preciznih planova, možda im ništa ne bi govorila... Nisu mogli vjerovati da je toliko zrela da želi odmah dijete. Željeli su je za snahu, pa su se pomirili s tim da će morati pričekati na unuče barem još nekoliko godina. Bila je mlada, nije završila fakultet, a danas ionako niko nije htio djecu prije tridesete. Totalno ih je iznenadila i zaprepastila.

Shvatili su da će i oni moći uživati igrajući se s njima dok još nisu prestari za to. I moći će im pomoći. Veliki teret im je skinula s leđa.

Ispraćajući je, pružili su joj cio svežanj ključeva.

Upitno ih pogledala.

- Tu su ključevi od sandučića, a ovi su od stana. Ti si sada naša, pa možeš kad nismo tu da obiđeš stan i cvijeće, i vidiš je li sve u redu.

Kad je shvatila šta joj nude oči su joj zasjale kao zvijezde, sva se zacrvenila, i skupila. A onda im je uputila takav šarmantan osmijeh da su skoro oboje pali na pod.

Uveče se čula s njim. Vidio ju je preko kamere, ali i osjetio da je nekako čudna. Htjela je nešto da mu kaže.

- Danice... imaš nešto da mi priznaš – slatko je zafrkavao.

- Pa nisi ti policajac da ja uvijek nešto priznajem! - branila se.

- Ajde, ajde, pući ćeš ako mi ne kažeš.

- Tvoji starci su mi dali ključeve od stana! - ispalila je u jednom dahu smijuckajući se srećno.

I on je morao slatko da se nasmija čuvši ovo.

- A to je razlog tvojoj sreći! Otkud to?

- Pa pozvali su me na kolače i zamolili da preuzmem jedno pismo u pošti kad stigne obavijest. Pa su mi dali ključeve.

- Jesi li zadovoljna zbog toga? - nježno je upitao.

- Jesam - zakikotala se opet onako šarmantno obarajući ga s nogu.

- I šta ti je dalje palo na pamet? Oćeš sad da mi trkeljišeš po sobi?

- Ma neću! Baš si bezobrazan! Al' mogu malo da pogledam?

- Šta da pogledaš? Kao da do sad nisi vidjela. Pa jesmo li je skoro zajedno namjestili?

- Igore... bunila se.

To je bila istina. Prije tri godine roditelji su mu ponudili da on uzme njihovu veću sobu a da oni pređu u njegovu manju jer je bila "toplija" i smještena uz dnevni boravak. Doduše, obe su bile velike. Njegova je imala četrnaest, a njihova dvadesetak kvadrata. Ali je veća soba bila izdvojenija, imala je balkon i gledala na suprotnu stranu od parkića i igrališta. Rekli su mu da treba da kupi sebi bar novi krevet i polako da je uredi.

Razumio je šta mu govore. Kod njih troje nije bilo vatrenih rasprava niti velikih riječi kao kod Danice. Samo toplina i razmjevanje. Govorili su mu s tim, da mu treba veći prostor za ženu i djecu. I da oni "ne čuju sve što se bude događalo u spavaćoj sobi".

Mira je iduća dva dana primjetila da je Danica čudna. Igor je bio na terenu, pa im nije bio jasan razlog te njen "lepršavosti".

- Danice ćeri, ima li to kod tebe nekih lijepih vijesti? Da nisi položila koji ispit? - odlučio je Milivoj da ispita stvar, saznajući od žene da im je kćer nešto jako vesela.

- Nisam tata.

- E blago meni, a ja se poradovao. Pa šta je razlog tvojoj sreći? - zafrkavao ju je otac.

Gledala ih je trenutak jedva se suzdržavajući a onda je prasnula ne mogavši više izdržati.

- Čika Vlado i teta Nadežda su mi dali ključeve od stana!

Milivoj, koji je zavaljen na trosjedu pijuckao pivo, zagrenu se i počeo kašljati. Majka ju je gledala sa osmjehom.

- Šta ti je tata? - čudila se Danica.

- Ma divim se tebi kćeri moja. Svaka ti čast! Muža nisi još našla, ali si već svekra i svekrvu izbacila iz stana. Alal ti vjera! Vojska nema takve stratege ko što si ti. A šta kaže Igor?

- Pa drago mu.

- A šta bi jadnik i rekao kad ga niko ništa nije pitao - sprdao se Milivoj.

- Tata!

- Pa ovo je u jednu ruku dobro, prvo se sele Igorovi, onda ćeš izbaciti nas iz stana. Ali prvo lete oni – obradova se svojoj matematici.

- Majko! Reci mu!

- Dosta Milivoje... ne zafrkavaj je više – javila se Mira.

POGLAVLJE 14.

Znala je da su dani čekanja pri kraju. To je shvatila onda u hodniku kad su ih prekinuli, ali i kad je dobila ključke od Vlade i Nadežde.

Mučilo ju je nešto drugo. Prije više od tri godine, on je zbog njenog "plačljivog" stanja zaključio da ju je povrijedio jedan momak. Jeste ona izašla nekoliko puta s njim (ne sama, nego sa drugaricom) i to samo iz očajja.

Igor se tada skoro šest mjeseci zabavljao s istom djevojkom. Nju nikako ozbiljno da shvati. Bilo joj je jasno da zna da joj se dopada, ali je očito mislio da će nju to proći. Pričao joj je kako je svaki dan sve ljepša, kako ga drugovi gnjave da ih upozna s njom. Nju to nije zanimalo. Nekoliko puta je "kao" pristala ali samo zato da bude s njim i da mogu zajedno izaći u grad.

Dovodilo ju je do ludila što je on "tješio" da je mlada i da ne treba žuriti. Pokušala je na sve načine da mu skrene pažnju da nije više dijete. Znao je da je ljubomorna, i da neće da izlazi s drugim nego samo s njim, i da smatra da njoj niko ne treba dok ima njega.

Ali je on to stalno namjerno tumačio na "drugarski" način, govoreći joj da će htjeti da voli muškarca i da joj on kao drug neće biti dovoljan.

Kad se već po naselju počelo pričati da on i Marija ozbiljno hodaju nije više znala šta da radi. Mislila je da je kraj i da nikako ne može da to spreči. Postala je neraspoložena i pomirena sa sudbinom. Bacila bi se ona njemu u krevet kad bi to pomoglo, ali je znala da on to ne bi dozvolio i da bi je još samo izgrdio.

I tako sva jadna i nikakva, sa dvojkom koju je taj dan jedva izvukla i pitala se kako da kaže roditeljima da su joj ocjene krenule strmoglavo nadolje, sreća ga je kad je došla iz škole. Nešto je obigravao oko nje, gledao je ispitivački, pokušao da je razveseli. Njoj nije bilo ni do čega. Srce joj se skupilo od pomisli da ga više neće moći zvati kad hoće, da je neće više smjeti zvati "Danice muko moja", jer će mu djevojka biti ljubomorna...

Tako "pokislu" dopratio je do stana. Kad su ušli on je gledao uporno očima, pitajući je tako šta joj je. I onda je pukla. Plakala je ko kiša, a on je pokušavao da je utješi. Pričao joj je kako ne valja da tako lijepa i pametna djevojka plače, kako bi sad dojurilo dvadeset momaka da znaju da plače... A njoj je od tih priča bilo još gore.

On se zabrinuo. Nije mogao da je utješi. To je oneraspoložilo i njega. Opet je sutra došao i opet pokušao na pogrešan način da je utješi. Njoj je došlo da vrišti iz svega glasa. "Samo ostavi nju i budi moj". I tako je to trajalo nekoliko dana. Dolazio je čim bi bila slobodna. Vidio je da je popustila u školi ali da nikome neće ništa da kaže.

I odjednom je osjetila da je "kapitulirao", da je "njen". Danici nije bilo jasan razlog. Uozbiljio se, pustio ju je bliže srcu, pa je ona živnula i ponadala se. Kad ga je pitala razlog, iz njegovog odgovora da više neće dozvoliti da je neko povrijedi, napokon je shvatila šta on misli. I povezala to sa njegovim čudnim pitanjima.

On je zaključio da ju je povrijedio momak s kojim je izlazila. Izgleda da je mislio da je spavala s njim. Najprije nije bila sigurna u to. Zar je moguće da misli da bi ona to mogla? A opet možda je mislio da je to uradila iz ljubomore i inata.

Razmišljala je šta da uradi, i kako da mu kaže da to nije istina i da ona ne želi nikoga osim njega. Ali je onda čula u naselju da je raskinuo sa Marijom, djevojkom s kojom je izlazio. I nekako se posvetio njoj. Bojala se ako mu kaže istinu da će on nastaviti da izlazi sa drugim djevojkama.

I bila je sigurna da će ga neka "uhvatiti". A ona je imala sedamnaest godina i nije bilo šanse da to spreči.

Roditelji joj ne bi dozvolili da mu bude djevojka a što je još gore ne bi ni on. Kad bi on pristao ona bi to tajila, samo da ga ne izgubi. Ali on je bio "sav po propisu", sve je shvatao ozbiljno i časno.

I sad je došlo vrijeme da se sazna istina. Trebao joj je savjet. Ovo nije mogla sama da riješi. Strašno se bojala da se on ne naljuti na nju. Mora mu nekako objasniti...

Milion je puta vrtila u glavi kako da to izvede.

Odlučila je da se povjeri majci. Realnoj i smirenoj ženi.

Iskoristila je priliku kad joj je majka došla iz noćne smjene. Otac i brat nisu bili kući.

- Mama...jesi li umorna? - pitala je pažljivo.

- Nije strašno dušo. Bila je dosta mirna noć. Jel te nešto muči? Kaži mami.

- Mama...ja i Igor... svaki dan smo sve bliže... Znaš da ga ja volim odavno... možda od kad sam ga srela samo to odmah nisam znala. I on... voli mene.

Miri je bilo jasno o čemu će razgovor biti.

- Znam kćeri. Cijelo naselje zna – utješi je majka.

"I svi se pitaju zašto još nisu zajedno" pomisli Mira ali to ne reče na glas. Izgleda da je došlo i to vrijeme.

- Mama... ja imam jednu tajnu za koju on ne zna.

I dalje je mirno slušala ne prekidajući kćer. Nikad je nije vidjela ovakvu.

- Kad sam imala 17 godina... on...on je hodao sa onom Marijom, sjećaš se?

- Da, bilo je skoro ozbiljno.

- To sam i ja pomislila. I postala sam očajna. Popustila sam u školi, izgubila sam svaku nadu. Nisam ništa mogla da učinim da sprečim druge djevojke da mu prilaze.

- Zašto mu nisi rekla?

- Ma šta nisam! On je stalno trtljao mlada si, za tobom slini dvadeset momaka, imaš još vremena, nemoj žuriti... Bila sam spremna da ga odvučem u krevet...

- Danice!

- Ali naravno on to ne bi dozvolio. I onda je primjetio da sam sva jadna. Mislio je da je to zbog jednog druga kojem sam se ja sviđala. Ja sam od muke i zbog ljubomore pristala da izađem nekoliko puta s tim drugom ali nisam mogla...

A on je zaključio da me je on povrijedio, da smo spavali i da me je iskoristio i poludio je.

Tada se promjenio i postao "samo moj". Ja sam procvjetala. Prekinuo je s Marijom, nisam čula da ima djevojku. A uza me je bio stalno.

- Danice... - ozbiljno je majka gledala. Dozvolila si mu da ostane u zabludi.

- Šta sam mogla mama! Da pustim da ga druga uzme! A on glupan nije htio da čuje da mu je budem djevojka. Mlada sam, pa mlada sam.

- Jasno ti je da mu moraš reći...

- Kako mama? Kako, a da se ne naljuti? Vidjela sam stotinu puta kako bi poludio kad bi pomislio da me je ovaj povrijedio. Dva puta smo zajedno sreli momka u gradu, lijepo mi se javio, a on bi se jedva suzdržao da ga ne udavi. Gledao bi ga ubilački, duvao kroz nos, sav bi se ukočio... Podivljao bi čim bi ga vidio. Momku nije bilo jasno zašto je takav, mislio je da je sad on moj momak pa je ljubomoran na svakog s kim pričam.

- Ne znam šta bi ti rekla... možda je najvažniji trenutak Danice. Moraš pažljivo da izabereš trenutak. Sigurno će se naljutiti, ali moraš ga pustiti da to prebrodi.

Ustvari, to je donijelo nešto dobro. Ti ćeš biti samo njegova a on je prestao da troši vrijeme na usputne veze i rizikuje da ga neka unesreći. Jer Danice, svi znaju u naselju da te voli.

*****

Mira je upoznala Igora otprilike godinu dana nakon uselenja. Išla je s posla i svratila u kupovinu. Sa desne strane igrališta je veliki maket. Kad bi se otišla igrati, Danicu niko nije mogao utjerati u stan. Nedostajalo joj je dvorište i kuća. Nije naučila da bude u stanu.

Izašavši iz marketa sa punim kesama u rukama, ugledala je kćer kako se uzverala na visoki zidić koji je bio postavljen u sklopu neke bezvezne skulpture za koju niko nije znao šta predstavlja. Druge djevojčice su gledale kako ona izvodi vratolomije.

"E Danice, Danice babino dijete!" razljutila se vrteći glavom. Taman je htjela da pozove i opomene neposlušnu kćer kad je odnekuda začula muški glas.

"Danice! Da ti nije palo na pamet da skočiš sa tog zidića" opomenuo je Igor gledajući je sa balkona. Doduše i on je u njenim godinama skakao s tog zida.

Ali ona je bila sitna i djevojčica. To joj nije pristajalo. I još je bila u nekoj haljinici.

Mira je sa zanimanjem gledala otkuda glas dolazi. Neki momak je stajao na balkonu stana i pratio šta Danica radi.

"A kako ću drugačije sići?" pitala je pametnica. Ovo je ionako izvela jer je vidjela njega. Znala je da ih je primjetio kad je prije petnaest minuta došao iz škole i prošao blizu njih na putu kući. I znala je da će izaći na balkon ako ona uradi neku "glupost".

"Siđi kako si se uzverala" mirno je rekao on.

"Ne mogu, poskliznuću se" odbijala je, nimalo se ne plašeći.

"Dobro, miruj tu. Evo me dolazim."

"To!" osmjehnula se Danica, zadovoljna što joj je plan uspio.

Mira je zinula na to. Znala je jako dobro svoju kćer. Znala je da je ovo čisto manipulisanje. Nije znala zašto to Danica radi, a još manje joj je bilo jasno zašto to momak, od možda dvadesetak godina, dozvoljava. Stajala je, spustila kese i čekala da vidi rasplet.

Skoro plavokos momak, srednje visine, oko 180 cm, vitak, uredan i ozbiljan izašao je iz zgrade. I tako ozbiljan se

uputio žureći prema Danici. Bio je ljepuškast sa nježnim crtama lica kao u dječaka. Na prvi pogled se vidjelo da je pristojan i lijepo odgojen. Kad je došao do Danice, ona se trudila da sakrije sreću što je uspjela u naumu.

"Ti me uhvati" rekla mu je sjedeći na zidić i pružajući mu ruke.

I on je pružio ruke prema njoj, uhvativši je i spustivši na zemlju. Drugarice su se kikitale gledajući to.

"Da se više nisi penjala po ovom zidu. Vidiš kako je uzak. Može da se odlomi dio ili da izgubiš ravnotežu. Neću ja stalno biti tu da te spašavam."

"Dobro" složila se mirno.

Mira je bila van sebe. Znala ju je, ali svaki put bi je iznova fascinirala Daničina snalažljivost i sposobnost da istjera ono što je htjela. Izgleda da je momak bio fin i ona ga je "usvojila" jer joj je ispunjavao želje. Brat je nije "zarezivao" i ona je sad našla onoga ko će je slušati.

Nije to odmah ispričala mužu jer bi odmah nastala dreka i vriska. Milivoj bi je pokušao kazniti a Danica mu ne bi ostala dužna. Kad je uhvatila priliku pitala je sina ko je stariji momak, smeđ, skoro plavokos. Sin joj je rekao da opis sliči Igoru, koji stanuje u zgradi preko puta igrališta,

i koga Danica "stalno cima i izluđuje". Bilo joj je jasno da je to on.

Drugi put ga je srela isto prolazeći tuda. Išla je iz grada i zvala Danicu na telefon. Rekla joj je da je napolju sa drugaricama. Na igralištu nije bila, ni u parkiću. Gdje li je otišla? Ali je ugledala Igora sa još jednim momkom kako razgovaraju.

"Igore!" pozvala ga je zaboravljajući da momak ne zna ko je ona.

On se osvrnuo i mirno je pozdravio. Znači, znao je da je Daničina majka.

"Tražite Danicu?"

"Da, je li tu negdje?"

"Treba da ide kući?"

"Da."

"Idite vi, ja ću nju pronaći i poslati. Doći će ona za pet minuta."

Miri je bilo jasno da on "pokriva" Danicu i da neće da kaže gdje je. "Ala ga je pronašla! ljutila se u sebi. Kako joj je samo odan!"

A Igor je znao da je posudila od drugarice bicikl i otišla da se provoza uz glavni put.

Tamo je bilo skoro dva kilometra biciklističke i pješačke staze koja ih je spajala sa drugim naseljem. Bila je još djevojčica pa se bojavao da se njeni ne bi ljutili na nju. Zato nije htio da kaže majci gdje je.

"Gdje si bila?"

"Nigdje, kod drugarice išla sam nešto pogledati" mirno joj je smuljala kći jer ju je Igor upozorio da je majka tražila i da odmah mora kući.

A ona je svaki trenutak provodila "njemu na oku". Ako bi on bio u blizini nije se htjela maknuti odatle.

Kad bi znala da on nije tu onda joj je bilo svejedno gdje će biti.

Milivoj ga je upoznao malo kasnije. Dovezao se kući s posla i dok je parkirao vidio je nekog momka kako popravljaja bicikl. Izašao je iz kola i shvatio da je to Daničin bajs. Podigao je obrve sa zanimanjem. Onda je odnekuda dotrčala ona nešto noseći.

Momak je bio ozbiljan, mirno je radio a pored njega je stajala uredna kutija za alat. Danica je skakutala oko njega.

"Već je našla žrtvu" i Milivoj je vrtio glavom kao i Mira.

Prišao im je baš radoznao da vidi kako je nagovorila ovog momka da joj pomogne. A znao je zašto.

To mu je bilo jasno. Da je njemu rekla da je opet probušila gumu dobila bi dobro "ribanje".

- Dobar dan narode! Šta se radi? - zafrkavao ih je.

Igor je podigao svoj ozbiljni pogled sa bicikla, i kad je ugledao Milivoja uspravio se i uljudno ga pozdravio.

- Dobar dan i Vama! Izgleda da se Danici ventil na gumi popustio - nije htio reći da je probušila gumu jer se vozala se više puta po neočišćenom putu (i to namjerno, jer je došla na ideju ako probuši gumu da je obezbjedila sebi izgovor da ga može vidjeti...).

"Popustio? Kamo sreće! Nema toga što pod Daninom rukom neće "popustiti"! Ja obično bacim cijeli točak i kupim novi!" ispreskakao ga je Milivoj šaljivo. Što Dana sredi tome nema popravka!

- Neće biti potrebe, sad ćemo mi to završiti – mirno mu je odgovorio Igor ne želeći da oda Danicu.

A ona se slavodobitno osmjehivala gledajući oca.

"Igor će to sve da sredi!" rekla mu je skoro prkosno.

"Aj nek' sredi!" - uzdahnuo je Milivoj vrteći glavom i otišao.

"Joj Danice, Danice, muko moja..." uzdisao je Igor kad je njen otac otišao.

Naravno, na to se ona slatko i srećno smijala. Morao je da joj stavi novu unutarnju gumu jer ju je na tri mjesta probušila i oštetila ventil. Ali nije je bilo briga. Isplatilo se. Kad je "po planu" uspjela da probuši gumu došla je pod Igorov balkon i pozvonila na interfon. Javio se on. Znala je da je sam u kući jer su mu roditelji na poslu.

- Igore, Danica je.

- Ko bi drugi bio? - odvratio je rezignirano.

- Šta radiš? Mislim da nešto nije u redu sa mojim biciklom. Guma mi je izduvana.

- Možemo li to kasnije? Trebam ići u grad.

- Igore... durila se. Kako ću kući ovakva? Tata će da pošizi...

- Dobro, dobro... silazim.

Kad je sišao i pregledao bicikl, pogledao ju je namrgođeno.

- Kuda si se ovo vozala? Kao da si namjerno probušila gumu... - upitao je sumnjičavo.

"Jašta sam nego namjerno! Ali ti si moj, i zato ćeš sad da popraviš to..." mudro je ćutala i u sebi razmišljala trinaestogodišnja Danica.

Kasnije u stanu, Milivoj ju je gledao upitno. Interesovalo ga je šta je bilo.

- I ćeri... opravi li tvoj majstor biciklo? - zafrkavao ju je.

- Naravno – samouvjereno mu odgovori.

Izgleda da nije nimalo sumnjala u njegove sposobnosti, zaključila Milivoj.

- I koliko košta opravka?

- Pa ništa! Šta da košta? Pa Igor je popravio besplatno!

- Besplatno? Odakle mu materijal za popravku? Ne znam. On o tome brine.

- Blago tebi kćeri! Gdje ga samo nađe. A kuku njemu s tobom... Bi li možda htio da te usvoji?

- Tata! - vrisnula je ljutito.

Poslije je ispričao ženi da Dana ima svog "majstora". Ali Mira je to već znala.

Rekla mu je da je jedinac i da vjerovatno nije naučio kako djeca kad ih ima više u porodici "varaju", nego sve vjeruje Danici.

Milivoj ga je drugi put, kad ga je sreo, natjerao da uzme pare za Daničinu popravku bicikla. I rekao mu kad god Dana nešto zabrlja da dođe kod njega da mu da para. Igor je pokušao odbiti, međutim Milivoj mu je rekao strogo da mora da uzme.

A s vremenom su ga bolje upoznali, i shvatili da je momak na mjestu. I da razumije kako Danica "funkcioniše" ali mu to izgleda ne smeta. On je bio miran i ozbiljan pa mu je valjda ona tako vatrena i temperamentna odgovarala. A i vezala se za njega kao pupčanom vrpcom. Samo dvije osobe je obožavala, baku Danicu i Igora. Po tome im je bilo jasno da to nije samo njen hir. Jer koga je voljela borila se za njega i bila je spremna sve da učini.

*****

Večeras su trebali izaći u grad. Morala je popiti jednu tabletu za smirenje. Kad je došao po nju, sređen i nasmijan vidio je da je ozbiljna i nekako uplašena.

- Šta je bilo Danice? Opet si nešto muljala?

- Nadam se da sam to uradila s pravim razlogom – rekla mu je ozbiljno. I... ne kajem se. Jer da nisam to uradila gotovo sam sigurna da danas ne bi bio moj. Neka bi te tako dobrog i poštenog šćepala...

- Danice... - nije mu bilo jasno šta priča.

- Imam... tri tajne. I hoću da ih znaš. Ostale sitne moje nestašluke znaš, nikad ih nisam krila od tebe. A ako budeš mislio da sam pogrešila onda znaj da je to iz ljubavi. Da sam te voljela i da te beskrajno volim i da ne želim da živim ni jedan dan ako ti nisi moj.

Gledao ju je raširenih očiju.

- Bojiš se da mi to kažeš?

- Strašno se bojim da me ne osudiš.

-Pa da čujemo.

- Evo prve tajne - sjela je za sto preko puta njega i pružila mu svoj telefon. Imam... puno tvojih slika... Vrlo..."hot" slika...

On zinu kad poče listati. Ko da je neki maneken. Većinom poluobučen. U svakakvim pozama. Po mjestima gdje je slikano jasno mu je bilo da su to uradile njegove kolege.

- Odakle ti ove slike? - nasmijao se.

- Pretpostavljaš ko ih je slikao. Tvoje kolege.

Znaš onaj dan kad si zaboravio telefon na zidiću? Nakon nekoliko dana na moj broj je stiglo nekoliko tvojih slika. Ja sam naravno, mislila da ti kažem, da ih izribeš, ali... bio si predivan. Gledala sam slike milijardu puta i uzdisala... I tako sam ćutala jedan dan, pa drugi... Pa sam zaključila da to nije neki veliki "greščić" ako imam slike onoga koga volim. A ne mogu dobiti ništa više. I momci su shvatili da ih neću odati. I onda su slike stizale i stizale... Ja sam odlučila da im se nekako revanširam pa sam natjerala Olgicu, Vesnu, Danijelu, Hanu da se slikaju i pošalju pozdrave momcima. Tako da i oni imaju šta lijepo vidjeti. Sjećaš se kako je Dalibor prohodao sa Olgicom? I kako sam te pitala kakav je momak? E, to je otuda nastalo. Jedan dan mi je poslao sliku i rekao da se zove Dalibor i da mu se sviđa Olgica...

- Danice, Danice... smijao se vrteći glavom i gledajući slike.

- Pa ti mi to nikad ne bi dozvolio. A pogledaj kako si lijep na nekima. Zamisli da ti imaš ovakve moje...

E onda ne bi spavao noćima i ovako sam ih nasložio dosta neprospavanih zbog tebe.

- Jesi? Pa zašto mi nisi rekao? Zašto mi ranije nisi dao bar mali znak... Ionako je cijelo vrijeme bilo 80% šanse da ja skočim na tebe, a samo 20% da bude obrnuto...

- Grešiš Danice. Bilo je trenutaka... Danice, morala si sazreti. Nisam mogao da ti prekinem djetinjstvo. A i ono... s onim momkom. Osjećao sam se jako krivim... Sjećaš se kad bi nekad ljeti igrali košarku pa bi mi skinuli majice? Osjećao sam prosto kako me pržiš pogledom dok me gledaš. Oči bi ti bile kao duboko more, potamnjele bi, sva bi se izbezumila. Ja bi namjerno nakon igre prišao tebi i drugaricama. Samo si ćutala ko zalivena a oči... oči su ti pričale stotinu priča. Ali bila si još curica, znam da ste imale simpatije, usrećivalo me što ti se sviđam ali me je i strahovito plašilo. Bojao sam se da ćemo izgubiti ovu bliskost ako krenemo dalje...

- Kad si bio predivan. Polako si postajao sve mišićaviji, dobijajući oblik zrelog muškarca, znoj bi ti curio niz prsa, malje bi ti bile mokre... Znaš kako bi mi bilo kad bi te vidjela sa peškirom kako brišeš grudi. A ja sam to željela da radim i da te dodirnem ...

- Znao sam to Danice, znao. Posebno sam se kasnije, kad si imala osamnaest, devetnaest, čudio kako mi u tim trenucima ne prilaziš, ništa ne pokušavaš, nego si mirovala.

- Strah. Da te ne izgubim. Znala sam da bi ti napravila problem, da bi otkrila pred svima i osramotila i sebe i tebe. Svi bi počeli pričati o nama. Pročulo bi se. Zato sam ćutala.

- Jako si se zrelo i odgovorno ponašala. Zadivila si nas sve s tim tvojim ozbiljnim ponašanjem.

- Eh, da znaš koliko sam muka imala. Ali ako bih učinila pogrešan korak to bi značilo da te mogu zauvijek izgubiti. A to nisam mogla preživjeti. Pa tako trpi Danice... dušu use i izdrži – rekla je dok joj je niz lice kapnula suza.

- Dano... dušo nemoj. Vidiš da je bolje da je ovako ispalo. Čekanje nam je dalo budućnost. Da smo žurili, teško bi uspjeli.

- Znam, a i ono drugo... što sam uradila... uradila sam da bi mogli biti ovdje danas i zajedno.

- Da čujem Danice...

- Sjećaš se kad sam imala sedamnaest godina? I bila sam loše. Ustvari bila sam očajna. Gubila sam te, i nisam to nikako mogla da sprečim.

- Nikad me ne bi izgubila Danice...

- Ne bi? Ti misliš da su cure naivne? Da ćeš se ti s nekom vodati godinu, dvije a onda ćeš joj reći "aj sad zdravo, ja idem onoj koju volim"! Znaš li koliko je takvih ljubavi propalo? Jer je "slučajno" naletio neko drugi ili neka druga dok su oni bili u svađi ili zbog druge gluposti! Pokušala sam ti reći da ne mogu voljeti nikog osim tebe, da je tako bilo kad sam imala četrnaest, i kad sam shvatila da te smatram "svojim" i da će tako biti i u sto prvoj! A ti si mi stalno pričao polako, imaćeš momaka, trči njih dvadeset za tobom... A ja sam htjela samo tebe! Nekada bi sam sebi napravila modrice od muke, usnu bi raskrvarila dok bih je stiskala plačući od očaja!

Pognuo je glavu. Bila je u pravu. Poslije je malo po malo shvatio da je bio u opasnosti da pomisli da može voljeti neku drugu koja mu je "raspoloživija" i koja mu je mogla pružiti ono što muškarcu treba.

- I onda si ti vidio da se sa mnom nešto događa. A ja nisam imala više načina kako da ti kažem da ću umrijeti ako budeš s drugom. Tješio si me i nekako si sam zaključio da me je onaj drug povrijedio. Jeste, od očaja sam nekoliko puta izašla s njim, sviđala sam mu se ali sam onda shvatila da ne mogu. Da mislim samo gdje si ti. Nisam odmah razumjela ali mi je nakon nekog vremena postalo jasno da ti misliš da sam spavala s njim. Ti si se tad promjenio, postao "samo moj", opet sam procvjetala. Razmišljala sam kako da ti kažem da to što misliš nije istina, ali neki glas mi je rekao ako se opet "opustiš", opet ćeš početi tražiti cure okolo, a ja... ja ću presvisnuti. I onda sam odlučila da ćutim. Nekoliko sam ti puta rekla da me niko nije povrijedio ako se sjećaš, ali ti to nisi registrovao.

- Znači ovo je to što te muči? Zato si se tako prepala – gledao je zamišljeno.

Stisla se kao pred smrtnu presudu.

- Znam Dano da nisi bila s onim momkom.

- Znaš?!

- Sreo sam onog momka prije jedno godinu ipo. I zamisli, mi zajedno u nekom društvu a on pita za tebe! Zamalo da ga ne ubijem na mjestu.

Rekao sam mu ako te još jednom spomene da će mu to biti zadnje i da žensko više pogledati neće. On se jadnik čudom čudio šta je meni. Rekao sam da je govno, đubre i ko zna šta još, i da ima obraza da te pominje nakon onoga što ti je uradio. Kleo se da te nije dotakao.

Nakon toga ja sam počeo razmišljati. To se desilo taman kad sam počeo raditi kod "Napirlitanog". Već smo se i ljubili. Osjetio sam koliko ti značim pa sam zaključio nakon nekog vremena da treba da budem srećan što se ništa nije dogodilo a ne da budem ljut što mi nisi rekla istinu. Jer ustvari, ti mi nisi ništa slagala, ja sam samo krivo zaključio.

- Ja sam bila očajna zbog tebe ne zbog njega... A ti si mislio...

- Znam dušo, poslije sam razumno i racionalno razmislio i shvatio koliko si patila i da sam zaslužio tu godinu ipo dana u kojoj sam imao strašan osjećaj krivice zbog toga što te nisam čuvao. Sjećaš se kad sam te zvao i rekao ti da dođeš u parkić? Dok si ti došla došao je i Rale i sjeo sa mnom. Ti si dotrčala upitno me gledajući...

- Tad...tad je to bilo? Tad si saznao? Bio si totalno čudan. Nisam mogla vjerovati kad si mi rekao da sjednem to tebe. Oči su ti bile čudne skroz...

A kad si me zagrlio i pred Raletom poljubio u kosu...

- Da, zinula si i ti, a i Rale me je zapanjeno pogledao. Srećom što je dobar drug i nikome nije rekao da sam te to veće spopao na klupi.

- Samo si se smješкао... nekako srećno. A meni je to bilo dovoljno da i ja budem još srećnija od tebe.

- Da nije bilo Raleta... možda... ne možda, nego sigurno bi tada završili u krevetu. Shvatio sam da si se ti sama čuvala... i sačuvala i mene da dalje ne glavinjam. Kao što je tvoj otac rekao nekad si stvarno fantastična...

- Najdrži! - bacila mu se u naručje... Jedini moj! Umrla bi, umrla da nisi moj!

- Danice, Danice muko moja slatka – uzdisao je smijući se i spuštajući usne na njene.

Smirila se i odahnula kad mu je napokon rekla ono što je godinama opterećivalo. Imala je još jednu tajnu... više nestašluk.

- Još ima ono treće...

- A to je? - upitao je nježno, držeći je oko struka i milujući po kosi i vratu.

- Kad si... kad si... sa Marijom bio u vezi... jednom sam se javila na tvoj telefon. Rekla sam da sam tvoja "djevojka"... i da se zovem Vanja. Onda... drugi put sam... malo poludila i nazvala je i rekla da si ti moj... A treću put kad sam se javila na tvoj telefon sam rekla da smo kod tebe u stanu i da se tuširaš... A onoj drugoj djevojci, kako se zvala Vanja? Njoj sam rekla da smo mi drugovi ali sam te namjerno stalno zivkala da shvati da nismo samo to. Ona je imala bivšeg momka koga je samo htjela s tobom napraviti ljubomornim. Nisam htjela da te koristi...

- Hahaha... Danice muko moja! Marija mi je rekla da sam opsjednut s tobom, a Vanje me je samo čudno gledala, nije spominjala tebe.

- Opraštaš li mi?

- Kad ja tebi nisam oprostio? Pa toliko si me izdresirala da ti unaprijed sve oprostim...

- Igić...volim te beskrajno. Beskrajno. Beskrajno.

- I ja tebe milo i nestašno moje. Volim te i ne mogu bez tebe. Muko moja Danice... - nježno prošaputa ljubeći je i opraštajući sve nestašluke.

Poslije su izašli zajedno u grad sa rukom u ruci.

Idućih dana je sva tako srećna i prpošna hodala po naselju dok su joj ostali "čestitali" što je napokon uhvatila Igora.

- Bravo Danice majstorice! - hvalio je stari komšija iz ulaza smijući se.

- Uhvati ti njega Dano napokon! - to joj je rekao Igorov drug koji se prošle godine "na silu" oženio. Mlada je bila u drugom stanju. Njemu je odgovorila: isto ko i tebe tvoja! Sad obojica da mirujete i ne mrdate! - šalila se, a on se smijao i kukao da kako će njih dvojica s njima dvjema na kraj.

POGLAVLJE 15.

Za ono što se dalje desilo, Danica ovaj put nije bila ništa kriva. Nadežda joj se iznenada javila u petak ujutro i saopštila da oni idu malo do vikendice. Predložila joj je da ona "preuzme brigu oko Igora", i da bi bilo najbolje da zbog "dogovora" navrati k njima. Pokazaće joj šta da pripremi Igoru za večeru, kad sutra dođe kući, kako da zalijeva cvijeće... Rekli su joj da će doći komšija da očita vodomjer, pa da ga pusti u stan i još neke sitnice.

Nagovjestila joj je dalje, mило je gledajući, da se oni mogu "duugo" zadržati u vikendici, ako ništa ne bude "hitno". Hrane im je naspremala u zamrzivaču, ona neka to malo podgrije ili skuva prilog...

I tako je potkopala sinovu namjeru da sve ide po "redu i planu". A Dani se odmah upalila lampica. Igor je radio, ali nije išao daleko. Prošla tri dana je proveo na terenu udaljenom svega pedesetak kilometara od grada. Svako večer je dolazio kući. Htio je ovaj vikend da zajedno, zvanično izađu u grad sa društvom i da ih počaste.

"Ajde Dano stisni zube i sredi ga!" hrabrila je sebe.

Nakon što su ih njegovi roditelji omeli, opet je počeo razmišljati da krenu po "protokolu". Da se prvo vjere pa da idu u krevet. Danica je mislila da će pošiziti. Nadežda je očito podržavala nju, i navijala da ona sprovede svoj plan. Pa valjda je žena bila pametnija i iskusnija od nje. Ako ju je ona tako savjetovala...

Kući se spremila, dotjerala, i došla u stan kod njega čekajući da dođe s posla. Subota je bila, ali on je morao u firmu. Javio joj je telefonom da će doći oko dva, pa da će večeras u grad. "Vidjećemo gdje ćemo" razmišljala je nervozna Dana.

Kako se bližilo vrijeme njegovog dolaska sva se uspuvala, ustrčala, namirisala i gdje treba i gdje ne treba, i čekala dragoga sa ručkom.

Svileni veš joj se urezao u kožu. Iznad je obukla običnu haljinu. Ako vidi da je uređena, shvatiće šta je naumila pa će možda htjeti pobjeći. A to je odlučila da osigura tako što će, čim on uđe u stan, zaključati vrata ključem (plus gornja brava, plus reza) i sakriti ključeve.

Pozvonio je, ušao i nježno je poljubio kad je došla da ga dočeka. Osmjehivao joj se skoro stidljivo. Bio je svjesan da su mu roditelji daleko, da im je stan prazan, da ga ona želi i da je sve na njemu.

To mu je stvaralo strahovitu nervozu.

Vrućina je bila pa je otišao da se istušira i presvuče. Pristojno je obukao uske, kratke pantalone od tankog džinsa i majicu. I ona je bila u lijepoj ali pristojnoj haljini. Nije ga ometala dok se spremao. Baš je bila mirna i poslušna pa je malo odahnuo i opustio se. Kad su lagano ručali uz priču i bez ikakvih "pogleda", skuvala im je kafu pa su gledali neke njegove slike za posao. Ona je oprala posuđe kao prava domaćica. Dva puta su joj tanjiri ispadali iz ruku koliko se tresla. Zafalili su mu neki papiri pa je otišao u svoju sobu da ih donese.

Danici više nije mogla da izdrži. Ovo joj je izgledalo kao znak da treba da stupi u akciju. Jurnula je za njim u sobu. On je čeprkao po fioci, malo nagnut, i nije je odmah primjetio. Kad se uspravio pogled im se sretne u ogledalu velike starinske komode koja je tu ostala jer nije mogla stati u manju sobu.

Odjednom kao da se sve promijeni. Klima, vasiona, vazduh. U sobi umjesto Igora i Danice ostadoše muškarac i žena. On ju je gledao oklijevajući, oči su joj bile širom otvorene, disala je ubrzano. U šarenoj haljinici i sa čudnim šnalicama u kosi iznad ušiju izgledala je zanosno kao djevojka kojoj niko ne može da odoli.

A kako da joj odoli on koji je volio do beskraja, i bio slab na nju od prvog dana.

- E sad je dosta. Ja više ne mogu! - zajecala je. Samo je odjednom počela plakati. U slijedećoj sekundi se zaletjela i svom snagom ga gurnula. Pao je na krevet koji mu je bio s desne strane, svom težinom.

Čim je pao ona se baci po njemu dok su joj suze tekle.

- Ako me sad odbiješ i ostaviš...

Nije više imao više izgovora ali se u sebi molio da ima strpljenja i da se ona ne razočara. Šta će ako, nakon ovoga, ona prestane da ga obožava kao što je to deset godina radila? Hoće li uspjeti sačuvati onu vezanost koja ih je spajala godinama? Koliko je ljudi upropastilo divne odnose kad bi završili u krevetu... A ona je imala samo svoju maštovitu predstavu o tome. Kako da joj omogući da bude onako kako je ona maštala? Da je ne razočara i ne izgubi je. Radije da ostanu u ovakvoj vezi, samo da je uz njega, nego da ga ikad napusti.

- Nemoj da se plašiš... nježno joj je milovao lice i sklanjao kosu skoro se izvinjavajući.

- Ma dosta s tim plašenjem! Ko se plaši? - iznervirao ju je. Moj si i tvoja sam. Skidaj se! Ne mogu više!

Nemilosrdan si! Nemilosrdan!

- Danice! - pogleda je u čudu kako duva pokušavajući da pomjeri pramen koji joj je smetao. Ruke je brzo zavukla ispod njegov majice od čega se on sav stresao i naježio kad je osjetio taj topli dodir. Pogledom je hipnotisano pratio njene ruke a ona je široko otvorenih očiju gledala u njegove grudi približavajući mu se. A onda je počeo da se trza od poljubaca punih strasti koje je spuštala po njegovim grudima.

- Danice... - ječao je nemoćno sav u vatri.

- Uh, uh, uh – dahtala je ljubeći ga po prsima dok je pod usnama osjećala mekane svilene dlačice. Pritiskala je usne na njih dok su je golicale. Koliko je puta poželjela da ih dotakne...

Miris njegove kože ju je opijao, pa je svom snagom duboko udisala kroz nos da ga što jače osjeti. Smetala joj je njegova majica.

Uspravila se brzo i počela mu je vući preko glave. On podignu ruke kao po naredbi da joj olakša posao.

Osmjehnula se na tu poslušnost i zabacila glavu.

- Ma šta polako... dahtala je mrmljajući i gledajući gladnim pogledom ljepotu ispred sebe.

Sledeće što je završilo na podu bila je njena haljina.

E onda je njemu pao mrak na oči... Povukao ju je da opet legne na njega, a onda se prevrnuo zajedno s njom. On je bio gore, ona dolje. Uzdahnula je zadovoljno. Jedva više...

Ruke joj je podigao na krevet iznad glave i zarobio ih svojim rukama. Čvrsto su isprepleli prste iznad njene glave a ona mu je nudila lice, uši, vrat, sve što je mogao da dohvati, omogućavajući mu i ohrabrujući ga da nastavi. Išao je sve dalje i dalje, preko vrata, do grudi...

- Tako sve moje, tako - hrabrila ga je. Mmmm... srce moje...

- Danice, Danice muko moja... strasno joj je šaptao ali ozbiljnim glasom kao da ga stvarno muči.

Izvijala se i priljublivala uz njega da osjeti napokon te dodire, tu bliskost. Koliko se samo mučila strepeći da ih nešto ne razdvoji, koliko se samo načekala...

Otkopčao joj je grudnjak polako, a ona ocjeni da je opet usporio i da to skidanje ide presporo. Pa sama izvuče ruke iz grudnjaka i baci ga na pod. Obgrli ga rukama oko vrata i povuče sebi. Usne na usne, grudi na grudi. Izvila se da se slijepe ko jedno da su. On teško uzdahnu na to guranje njenih grudi od njegove.

S obe ruke mu je nježno milovala lice, uši i ramena polako mu gurajući glavu prema dolje. Shvatio je kud ga usmjerava, spustio se po vratu, ljubio, milovao, gledao je pogledom punim ljubavi dok mu se osmjehivala... malo oklijevajući da krene dalje. Zažmurio je pokušavajući da ostane koliko toliko priseban, da se ne izgubi, pa da je u toj strasti ne povrijedi.

Njoj se izgleda nije sviđala ta pažljivost, pa se naglo izvi i sve se nađe pred njegovim usnama, pogledom, rukama. Nije mu više bilo pomoći. Zastenja i zagnjuri glavu u njene lijepe bijele grudi, usnama ih pokrivajući i jedva ih ovlaš dodirnuvši ukočenim rukama. Od tog dodira se trgao i sklonio ruku pa je opet iz drugog pokušaja polako i nježno samo jednim prstom kružio po njima dok je osjećala njegov ubrzani dah i nerazgovjetno mjrmljanje.

- Ajde mili, ajde... - požurivala ga je sva se meškoljeći ispod njega. Osjećao je prosto kako mu stege i lanci u glavi pucaju i da ne može više da se bori, pa predajući se toj sili, nježno pokrije jednu pa drugu bradavicu svojim usnama...

- Aaaa – zapanji se Dana od tog dodira i svog glasa. Pa se nasmija.

- Danice? - on bunovno pogleda u nju.

- Nastavi, nastavi... svašta ti izgleda znaš – puvala je izbezumljeno.

On nastavi dok je ona izvijala ruke iznad glave oslobađajući mu put i zovući ga. Usne i ruke mu opet poletiše na ponuđeno. Od te ljepote, tog neopisivnog blaženstva, glavu je pomjerala lijevo, desno istežući se i tresući od dodira voljenog bića. Kao da mu je plesala u rukama, sva se izvijala, priljublivala uz njega, ne želeći da on prestane s onim što joj radi.

"Ako ovo preživi, živjeće sto godina" pomisli Danica vidjevši ga potpuno izbezumljenog. Isprekidanog daha sav se tresao i grčio.

Izvila se opet tjerajući ga da krene dalje. Usporio je opet, postao prenježan i spor, što ju je plašilo, nije htio da se odlijepi od njenih grudi.

Napokon su došli dovde i plašila se da ne stane, da ne ostanu na pola puta. Željela je makar na silu da ga natjera da otvore novo "poglavlje". A onda će imati vremena da polako uživaju do mile volje. Samo da ovaj prvi put pređu tu granicu, strašno se bojala da se ovaj prvi put ne izjalovi. I bila je spremna na sve. Nije je zanimalo hoće li je boljeti, hoće li joj biti lijepo. Znala je samo da se ne boji, pa šta bude. Ali mora se sad dogoditi. Mora.

Drugarica joj je rekla, ako bude previše strasno i brzo, da prvi put ne idu do kraja, nego da pusti njega da... A kako joj je izgledao, možda bi to bilo najbolje. Jer će on sebi stalno prebacivati ako ne bude pažljiv.

"Ne, ne. Nema uzmicanja pa nek' se kaje koliko hoće" zaključila Dana. Uzdahnula je i odlučila da će ga sama natjerati na "akciju"..

Ritnula se, on nije reagovao, milujući je nježno i dalje a onda se opet ritnula i on shvati da nešto hoće. Odignu se malo da je pogleda. Ona to iskoristi i uspije da ga zbaciti sa sebe na krevet. Brzo se popne iznad njega. Sjela mu je na stomak dok se on jadnik pokušao snaći. Gledao je zapuvano i razgoračenih očiju.

- Nemoj Dano, nemoj... skoro je žalio kad je osjetio kako sjeda na njega. Pokušao je da zatvori oči pred prizorom od kojeg bi i kamen popustio. Sjedila je na njemu otvoreno ga izazivajući.

Polako je zavukla ruke u kosu, senzualno provlačeći prste kroz nju. Lagano je zbacila glavu, usput tako izbacujući grudi koje bi se na svaki njen pokret blago zanjihale pred njegovim očima.

On jadnik od muka počeo da pomjera glavu lijevo desno, i da stenje.

Osmjehnula se. Ruke joj je držao na struku, nesvjesno je ponekad stisnuvši grčevito dok je posmatrao kako joj se kosa talasa i grudi pomjeraju. Nastavila je lagano provlačiti jednu ruku kroz kosu a drugom je krenula polako, vršcima prstiju da ga dodiruje po grudima spuštajući se prema stomaku.

- Ubićeš me Danice, ubićeš – ote mu se krik.

- Ne, ne mili živićeš ti meni sto godina...reče mu nježno gledajući ga i pomilovavši po bradi i usnama. Srce moje prekrasno... kako si lijep i sladak. Poludjeću od tebe...

- Ljubavi moja... moj živote - šaputao joj je dok je približavala svoje usnama njegovima.

Kad su im se usne spojile ležala je opružena po njemu naslonjena svom dužinom. Polako spusti ruke i sama skinu gaćice sa sebe. On shvati šta je uradila pa razgorači oči.

- Danice... - prošaputao je jadnik izbezumljeno.

- Ne boj se mili, ko je ovdje nevin... uzdahnula je ljubeći ga lijepim usnama.

Uzela mu je ruke poljubila ih i lagano stavila na svoj struk gurajući ih niže prema bokovima.

- Uh, uh, uh - uzdahnuo je kad je pod rukom osjetio toplu kožu njenih bokova.

Malo se pokrenula još više se priljubivši uz njegov stomak.

- Aaaa... Danice – lice mu je bilo u grču.

Opet se pomjerala malo niže na njegove noge da mu raskopča pantalone. Hrabro ih je povukla niže. Neka bude što bude. Do sada ga je vidjela u kupaćem, ostatak je zamišljala, momci su joj slali slike u boksericama, e sad je došlo vrijeme da upozna sve do kraja.

On kao da je osjetio da za ovaj zadnji dio nema hrabrosti nježno je položi na krevet pored sebe poljubivši je kao da je nagrađuje za dosadašnju hrabrost i kao da joj govori da je sad njegov red da uradi ostalo.

- Drugi put te neću tjerati da kupuješ te moderne uske pantalone - osmjehnula se uzdahnuvši dok je on polako skidao kratke pantalone i gledao u nju čekajući da ga osmotri i da se navikne.

Zastao je trenutak gledajući je. Kad su im se pogledi sreli osmjehnula se i pocrvenivši samo rekla: - dalje, dalje...

Skinuo je i posljednji komad odjeće sa sebe. Stajao je pored kreveta i pustio je da sama kaže kad želi da joj se približi.

Vidio je da je sva pocrvenila i uzdahnula, nekako zadovoljno i radoznalo širom otvorivši oči.

- Ohoho – uzdahnula je gledajući radoznalo. Smješila se bez riječi gledajući "izloženo". Ali straha nije bilo. Ipak je to bila njegova Danica. Rođena bez zrna straha.

Ozbiljno ju je posmatrao čekajući da vidi hoće li se povući, predomisliti.

- Danice... reče oklijevajući skoro bojažljivo.

- Molim mili, uh, uh, malo te gleduckam, oprosti... ajde dođi, dođi gledaću kasnije – sve je puvala između riječi.

- Danice... možda želiš danas samo da... "razgledaš"? - upitao je nesigurno.

- Da razgledam? - raširila je oči ne razumjevši šta joj govori. A onda je shvatila. Da se nisi usudio! Dolazi smjesta! - naredi mu skoro ljutito kad je vidjela da oklijeva. Šta ti meni kažeš u šopingu kad mi se nešto sviđa? Kupi Danice odmah! Šta se nećkaš kad ti se sviđa! E pa sad mi se sviđa izloženo i hoću to odmah!

Već ju je stotinu muka obuzelo i silna vatra je nagrnula u nju. Neke iglice su je toliko počele bockati kad ga je vidjela da se sva trzala. Nije muško razumjelo. Kad voliš, voliš sve. Nema dijela koji ne voliš i kojega se bojiš.

- Danice! - iznenadi se jadnik.

- Dolazi odmah! Hoćeš li da ti dođeš k meni ili da ja sredim tebe...ali onda Igore zaboravi na milost.... puvala je ljutito od muke i počela ustajati.

Zbunjeno je jadnik uzdahnuo i malo se osmjehnuo. Danica je bila Danica izgleda u svim prilikama...

- Dobro mila... evo me - poslušaj naredbu, polako se spusti pokraj nje na bok. Povučete i nju da se okrene postrance i zagrlite je oko struka i usnama prekrijetek njene. Nije se još potpuno "priljepio" uz nju. Ako osjetite njegovu "reakciju" možda...

Nekako je osjetila je da je popustio, da neće više oklijevati, i da se može opustiti i prepustiti. Savije nogu u koljenu i odgurne se prema sredini kreveta. Htjela je da im glave budu na jastuku. Usput ga je vukla da krene za njom. Dok se namještala on je ljubio po nogama brzo prelazeći rukama po njima. Malo mu ovo što ga nije dalje tjerala na žurbu pomože da dođe sebi. Očito oduševljen, uzdisao je.

- Danice, Danice...

- Da mili... našao si nešto interesantno? I ti bi nešto... šopingovao? – pitala ga je nestašno, teško dišući i posmatrajući tu ljepotu, osjećajući svu nježnost i svu snagu iz njega. Dodirivala ga je po glavi i ramenima dok se polako približavao prema gore.

Kad su im glave bile jedna uz drugu, oči im se sretnu a on zastade nekoliko trenutaka gledajući je. Učinilo joj se da opet provjerava je li sigurna da želi dalje... Pa mu pruži usne i čvrsto ga zagrlji oko vrata.

- Samo hrabro Igiću ne boj se... obećavam, biću jako nježna.

On od toga prasne u smijeh. Ali se onda uozbilji. Da bojao se, shvatila je to. Nije ga više požurivala nego tješila, hrabrila smirivala... Poljubila bi ga nježno. Nekad joj je izgledalo da će zaplakati pa mu je pustila na volju, da idu polako, da otežu dokle mogu. Dok se nisu izgubili oboje i dok nije prestalo sve da postoji. Zaboravio je na sve kočnice i ljubio ženu koju je volio. Ženu strasnu, sigurnu u ono što želi. Govorila mu je svakim pokretom i pogledom da sada ima sve što treba jer je on uz nju. Srce i duša su im već odavno bili zajedno. Sad je ostao samo još ovaj dio.

- Danice... čula ga je kao kroz maglu.

- Voli me, voli me, nemoj da me pustiš nikad. Vukla ga je k sebi namještajući svoje grudi uz njegove, usne na njegove, bokove uz njegove.

- Dobro najdrža... zvijezdo moja jedina... i krenu polako vodeći je do zvijezda. Grčevito ga je stegla izvijajući se i želeći taj posljednji čin što prije.

- Polako Danice, polako... budi strpljiva... - smirivao je.

- Ne mogu, ne mogu, poludjeću dosta mi je više...

- Možeš dušo - tješio je i ljubio s ljubavlju - ti sve možeš...

- Dobro...

- Tako, polako... trebalo je da se navikne, trebalo je da osjeti kad je trenutak. Nakon nekoliko minuta laganog ritma on zastade i pogleda je.

- Danice?

- Mmmm... sad ćeš da pričaš o spisku za kupovinu? - reče i suze joj krenuše. Nije više mogla... pa zar nema nimalo milosti?

On se nasmija iznenađeno.

- Neću ljubavi, neću, ne mučim te stvarno... oprosti mi...

- Ako sad dođeš... oprostiću ti.

- Danice... volim te jedina, volim beskrajno muko moja...
buncao je predavajući se i namještajući nju da krenu tamo
gdje je željela biti samo s njim. Čvrsto ga je držala želeći
da gdje god idu, odu zajedno. Napokon su se stopili u
jedno biće, čvrsto zagrljeni.

Nastala je tišina u kojoj se samo čulo njihovo disanje.
Pokušao je polako da se odvoji od nje. Bio joj je težak.
Nježno joj je sklanjao pramenove kose i gledao je s
obožavanjem. Pitao se kako joj je, jer je ležala zatvorenih
očiju. Dobro je podnijela sve i nije se nimalo prepala.
Volio je beskrajno i do sada, a sada su postali neraskidivo
vezani.

Dopustila mu je na kraju da uradi to onako kako je mislio
da treba polako, pažljivo i nježno. Bio je zadovoljan i
sobom jer se bojavao da će s njom izgubiti kontrolu. Nijedna
žena nije toliko djelovala na njega kao ona. Zapalila bi ga
kao šibicu. Imao je sreće samo što nije to koristila nego mu
je dala vremena da uradi to kad bude spreman. Ništa više
nije moglo da ih razdvoji.

- Dano? - prošaputao je. Jesi li dobro? Težak sam ti.
Pokušao je da se pomjeri s nje.

- Mhmhhh...dobro sam, kud si krenuo?

- Dušo, težak sam ti...

- Nisi, nisi, ne mrđaj i jače ga obgrli nogama.

Opet ga to nasmije. Spusti glavu na njeno rame. Odustao je od razdvajanja, gledajući je i polako spustivši usne po vratu i licu sa lijeve strane. Njegov nos i usne su bili uz njen obraz. "Njegova, njegova, njegova. Je li to moguće?" počne da se raduje, opuštajući se.

To saznanje mu da snagu i opet krene da je ljubi po licu očima, kosi vratu...

- Mmm...to je već bolje – ohrabri ga i zagrli spremno oko vrata.

- Srce moje jesi li dobro?

- Nego? Zašto ne bi bila? Znaš li koliko sam puta u mašti ovo prošla? Napokon otvori oči i saopšti mu očima da ga voli i da je prošao sa visokom ocjenom na testu.

- Srce moje... - on to shvati i sramežljivo se nasmješi.

- Zašto si nas toliko mučio? Mogli smo odavno da završimo u ovom raju...

- Dano... ni meni nije bilo lako...

- Ma ti mene ne voliš koliko ja tebe – durila se malo.

On je na to ozbiljno pogleda.

- Ne možeš ni da zamisliš koliko te volim. Ne možeš – rekao je ozbiljno i skoro očajno.

- Stvarnooo? - bi joj drago i oduševi se. Sva se onako šarmantno skupi i promeškolji.

To ga aktivira i natjera da se obaspe kišom poljubaca koji su odzvanjali po sobi dok je glasno ljubio zvučnim poljupcima.

- Čuće nas baba Jela ispod...

- Ako nas nije čula do sada... Boli li te?

- Malo, mrvicu. Više je čudno. Nisam još sigurna da si uradio sve do kraja.

- Danice! - zapanji se on.

- Natjeraću ja tebe da popustiš i poludiš, samo sam te sad prvi put pustila da uradiš po svome, da te poštedim kad si se toliko prepao...

- Nećeš morati moliti mila. Malo mi treba za to. I danas sam mislio...da ću odlijepiti skroz. Ali strah za tebe je jači od svega...

- E pa ja hoću da odlijepiš skroz...

- Ko zna kakav ću biti.

- Bićeš onakakv kakav jesi. Predivan, pažljiv ali moraš probati svijet bez kontrole, moj svijet, da poludimo zajedno. Nemaš više čega da se bojiš, opusti se i uživaj. Želim da me iznenađuješ svaki dan sa novim Igorom, opuštenim, koji se ne boji ničega.

- Joj Danice muko moja...

- Ajde sad, ako si se odmorio ja bi da mi još pokažeš šta znaš...

- Danice... zastenja nemoj još... sutra ćemo...

- Trebaš raditi svaki dan Igiću. Naradićeš se ti u životu. Zar to do sada nisi shvatio sa mnom - prošaputa mu dok ga je milovala po obrazima i dok su se gledali udaljeni jedva nekoliko milimetara.

- Kako da ti odolim...

- Ajde, ajde ionako ne možeš da pobjegneš. Zaključala sam vrata i na donju bravu i sakrila ključ. Da ne bi pobjegao... Imao bi ozbiljnih posljedica da se danas nisi predao...

- Vatro moja prelijepa... Poludjeću zbog tebe...

U mrako je Danica uzdisala zadovoljno.

On je spavao, a ona od sreće i nevjerice nije mogla.

Ponavljala je u glavi sve što su prošli.

Zašto su toliko čekali, zašto ga nije natjerala prije da popusti... Sve ove godine u strahu da ga neka druga ne otme njoj.

Zamišljala je ovaj trenutak bezbroj puta. Ali onu čaroliju kad su u ogledalu ostali samo jedan muškarac i jedna žena to nije mogla da izmašta. Tu promjenu, čudan naboje. Neku energiju koju Danica nikad u životu nije osjetila. E sad će da to doživljava vrlo često odlučila je...

Otišla je polako da ga ne probudi u kupatilo i gledala se u ogledalu. Hoće li sutra svi znati šta se dogodilo? Hoće li joj pisati na licu? Vratila se u sobu ostavljajući vrata od hodnika otvorena. Svjetlost je blago dopirala do kreveta. Ležao je mirno na stomaku savivši lijevu nogu u koljenu i ruku gurnuvši pod jastuk.

Polako povuče pokrivač i otkrije ga cijeloga. Hmmm... radoznalo je gledala izloženo. Lijep, lijep, najljepši uzdisala je sva se rastopivši.

Sjetila se kako bi nekada vidjela kako majka i otac spavaju zagrljeni. Ostavili bi vrata njihove sobe otvorena, da čuju ako bi ih ona ili brat zvali. Nadala se da će i oni tako za trideset godina spavati zagrljeni. On je bio uz nju i ništa joj više nije trebalo.

Polako se opet uvuče u krevet, spusti poljubac na njegova leđa i pokrije ga. Legla je priljubivši se svom dužinom uz njegova leđa a ruku stavivši oko njegova struka. Odahnula je napokon. Nije bilo lako brinuti, strepiti... On se promeškolji i polako okrene na leđa. Pomjerila se i čekala da se namjesti, da može spustiti glavu na njegovo rame. Gledala je to lijepo lice. Sve više je u licu ličio na zrelog muškarca. Gubio je s godinama nježni i dječaćki izgled. Od rada na suncu i kosa mu je posvjatlila ali malje po grudima i nogama. Lagano mu spusti poljubac na usne, uzdahne i opet se priljubi uz njega. Mogla je napokon da utone u miran san. Sve je bilo kako treba.

- Danice... - čula ga je kao kroz maglu kad se ponoći on probudio.

- Ššš... spavaj ljubavi moja.

On spusti usne na njene i tako zaspu.

Nešto ju je trglo iz sna. Umirila se osluškujući. Pokušala je opet da zaspe a onda osjeti da je nešto dotiče po nogama. Opet je pokušala da otrese to s nogu a onda je začula smijeh. On. Osmijeh joj odmah zasija na licu. Ispod pokrivača ju je milovao po nogama.

- Spavalice... šaputao joj je.

- Ako nisi spreman da nešto ponudiš bolje da me ne budiš.

- Spreman sam za svašta... osjetila je kako mu ruka putuje po njoj i kako mrmlja dodirujući mekanu i toplu kožu.

Izvijala se u polusnu, tijelom mu odgovarajući na dodire. Podigao je pokrivač i zavukao se ispod njega...

- Mmmm... hahaha - smijala se dok ju je golicao poljupcima. Znala je da su mu se sviđale njene grudi, i trudila se da ga ne stavlja na muke. Da ih ne ističe i ne oblači se provokativno pred njim. Jer on je bio uporan da ne sagreši i ne popusti, pa kad bi se desilo da ga obuzmu takve misli vidjela bi da se sneveselio i naljutio na sebe. Postao bi zatvoren i šutljiv. Danici je bilo jasno zašto.

Zato je shvatili da ne vrijedi da ga na silu tjera na ono što nije spreman. Morao je biti spreman i u glavi, da ne osjeća grižnju savjest zbog onoga što čini. Bio je previše pošten i častan. I pomogla mu je koliko je mogla.

A on bi to razumio, da ona neće da ga prisili ni na šta, niti da mu otežava, pa bi se povratio i nagradio je osmjehom punim zahvalnosti i ljubavi. Kad bi je samo tako pogledao sva bi procvjetala. I imala snage dalje da izdrži čekajući da on popusti.

"E pa sad će se nauživati svega za čim je patila" obeća u sebi milujući ga po kosi dok je nježno dodirivao i uzdisao.

- Danice živote moj, preslatko moje...

Izgleda da je ujutro bio jako raspoložen da se igra. Pa mogu prije nego krene na posao. A Vlado i Nadežda nek natrpaju vate u uši...

Dok su tako uživali, zaboravivši joj reći da im je skuvao kafu, zazvoni fiksni telefon. Ko je sad? Nema ni osam. On izvuče nerasploženo glavu ispod pokrivača i pogleda nju ozbiljno. Ona od tog ljutitog i razočaranog pogleda prasnu u smijeh.

- Kuku onom ko te sad prekinuo...

Nerado ustade i htjede da se obuče.

- Ne oblači se, idi tako...

On podigne obrve, ali vidje da je ozbiljna i zainteresovana za "pogled" u originalu. Pa se osmjehnu i ode tako neobučen da se javi.

- Da?

- Alo? Rajkoviću? Jesi li to ti?

- Šefe! - zapanji se Igor. Oprostite šefe, nisam čuo telefon.

- Kako ćeš ga čuti kad meni javlja da je isključen!

- Isključen? - čudio se Igor.

Odjednom se Danica stvori pokraj njega obučena u njegovu majicu i zagrlila ga lagano oko golog struka.

- Ja sam ga isključila - šapnu mu.

- Ko je to tamo? Jel to neko s tobom?

- N...nee... radio šefe.

A taj "radio" je uvukao prstiće u njegove mekane smeđe malje na prsima i spuštao mu poljupce po grudima.

Oduvijek ju je palilo što ima samo malje po grudima a do stomaka je imao samo jednu crtu po sredini, koja je nestašno mamila Danicu pokazujući "smjer". Pa je često zbog te "strelice" uzdisala, sanjajući je.

- Aaa... dobro. Trebalo bi da dođeš. Dolaze neki ljudi, sad su zvali. I kažu da su razgovarali s tobom.

- Ahh! - uzdahnu on kad je njegovu bradavicu stavila u usta.

- Rajkoviću?! Šta to bi? - upita ga sad već vrlo sumnjičavi Vinji Tu.

- Ništa... šefe. Ispustio sam nešto... palo mi je na nogu.

- Pa šta ti je od jutros?! Gledaj da se više rasaniš i dolazi u firmu!

- Dobro šefe spremiću se i doći ću.

- Ti ćeš "Napirlitanom" stvarno da dođeš glave! - uzdahnu Igor grleći je i spuštajući usne na njene. Lud je bio i dok te nije upoznao a ti si posljedna kap u čaši... Moram da se spremim i da idem.

- Ali nedjelja je! - mazila se uz njega. On je lud. Ja bi da se istuširam – reče mu iznenada zaključivši da će više postići ako se posluži malim lukavstvom...

- Ajde, ajde - osvjesti se on. Idi ti, pa ću ja - pusti je džentlmenski.

- Neee... idemo zajedno - šapnu mu uguravši se ispod njegove ruke i zalijepivši se ko super ljepkom za njegove grudi.

Nasmijao se slatko.

- Zajedno? Joj Danice, nećemo moći... Ljudi mi dolaze...

- Probaćemo... - reče vukući ga za sobom. A naljutiću se ako odbiješ – napućila je usne.

Šta je mogao jadnik nego da popusti... Uzdahnuo je i pustio da ga povede za ruku.

Dok su pustili vodu da malo teče ona mu pokaza kako da joj napravi pundžu da ne skvasi kosu. Sa velikim zanimanjem je to radio spuštajući poljupce po njenim ramenima i grleći je oko struka. Njemu se nije sad kupalo...

- Ajde, ajde rekla je vukući ga u kadu. Prvo je njega namjestila pod tuš i pomagala mu. Dok ga je sapunala on je ljubio i držao čvrsto uz sebe jasno objavivši želje i namjere. Onda je on njoj pomogao, polako i pažljivo. Očito nikad to nije radio, obraduje se tome jer je bio pažljiv i previše brižan. Nikad se ni sa kim nije kupao jadnik. A njih je majka ili tetka nekada znala troje, četvoro da natrpa u kadu ili bazen dok su bili djeca, pa je bilo vriske i cike.

Bilo mu je strašno interesantno da je kupa. Zaboravio je na šefa i posao i na cijeli svijet.

- Uh Danice, uh... kupaćemo se ovako često.

- Mmmhhh...hoćemo mili...ako ti se sviđa.

Zatvorila je vodu i to je značilo da su gotovi s kupanjem.

- Joj Danice, muko moja – stao je ispred nje brišući je peškirom nježno.

Poljupcima je krenuo od lica, vrata i polako se spustio na

koljena ljubeći je sve niže po grudima, stomaku...

Opet su se vratili u spavaću sobu, i to tako što ju je odnio u naručju. Sad je bio malo opušteniji ali i dalje je pratio je li ona dobro.

Kafu su uspjeli popiti u deset a onda ga je pustila da otrči u firmu.

- Dano... mislio sam da odemo danas zajedno kod tvog oca, kući su, nedjelja je – rekao je neodlučno bojeći se da ona ne bi imala problema što sinoć nije spavala kod kuće.

- Ima vremena, nemoj brinuti. Sinoć sam poslala mami poruku da ću ja prespavati kod tebe. Tata je i onako već spavao. Mada on ima običaj da ujutro virne u naše sobe. Ali je mama došla kući sinoć iz popodnevne smjene pa ako je bilo potrebno ona će mu reći. Ne brini – umirivala ga je poljubivši ga u kosu.

- Javila si majci? - odahnuo je. On je potpuno zaboravio na cijeli svijet s njom.

- Da zaštitim tebe. Znam kako si pažljiv i ne voliš nikog da razočaraš.

Vinji Tu ga je sumnjičavo zagledao kad je stigao...

Hmm... Baš mu je izgledao "blistavo", ali smireno.

Nije mogao ništa da tvrdi, ali mu se učinilo da čuje Danicu preko telefona. Samo je ona mogla da dođe na ideju da isključi telefon. Igor se to nikad ne bi usudio. Ali nije imao dokaza za to. A ni vremena da ga tad detaljnije ispituje.

POGLAVLJE 16.

Igor je nakon ovoga što se desilo između njih, zaključio da mora odmah popričati sa Milivojem. Prije nego čuje od drugih. Mogao ih je odati i Vinji Tu. Naslutio je nešto, Igor je bio siguran u to.

Želio je da Danica može prespavati kod njega slobodno. Da ih prihvate kao momka i djevojku a ne da se plaše i skrivaju. Nazvao je Miru i zamolio da ga prime kad im je zgodno. Dogovorili su se da dođe za dva sata ako Mira "namami" Milivoja. Tražila je od muža da malo ranije dođe s posla, jer ona kao treba nekuda da ide. Poslušao je i došao ne znajući šta ga čeka. Danica je do pet trebala da dođe sa fakulteta.

Kad ga je ugledao na vratima Milivoj se iznenadio.

- Šta sad oćeš mali? Žena me zvala da dođem ranije, pa sam dotrčao nadajući se nekakvoj igri... - reče šaljivo puštajući ga u stan.

- Milivoje... ja bih da pričamo o Danici – odvažio se Igor na razgovor pocrvenivši zbog Milivojevog zafrkavanja.

- O Danici? Šta je s njom?

- Sve je uredu, ali Vi znate...možda znate...

- Znam. Obavijestila me žena. Sviđa ti se. I ti se meni sviđaš. A to ti je mnogo, mnogo važnija činjenica! Jer da mi se ne sviđaš... Oćeš da je ženiš? Ako oćeš, pristajem. Eto, sve smo se dogovorili.

Temperamentan kao kćer skratio je proceduru maksimalno.

- Još da vam rješimo gdje ćete stanovati, pa smo sve obavili.

- Kako gdje ćemo? - čudio se on. Nije bio spreman za ovoliki napredak u pregovorima.

- A nije ti to tako zamislila "muka tvoja Danica" zafrkavao ga je.

- Nismo još pričali o tome, pitaću je.

- Ja ću ti reći da ne gubiš vrijeme!

Igor je jedva pratio tempo. Stvarno su bili isti. Neponovljivi i otac i kćer.

- Dana je nama objasnila da je, za sada, četvrtina ovog stana njena. Ali da nas ne bi sve poizbacivala napolje, spremna je da pristane na kompromis.

Dok ne dobijete dijete, da bi imali malo svog prostora, mi ćemo vam plaćati neki mali stan ovdje u naselju.

Vjerovatno da možete goli trčati i sve ostalo...

Igor je opet pocrvenio od ovolike iskrenosti.

- Šta imaš da se sramiš pa trčao sam i ja tako za Mirom. Jel' tako Miro? - tješio ga je Milivoj uživajući što ga se dočepao nasamo bez Daninog nadzora.

Ona je samo vrtila glavom i smješkala se.

- Danica se samo šalila Milivoje - rekao mu je Igor ozbiljno. Ako želi, mi ćemo sami platiti stan.

- U redu, u redu, malo se šalim, nije Dana ništa rekla, ja te malo zafrkavam. Ali mi to želimo da uradimo za vas. Mada je Dana izričito rekla da neće dati bratu i onoj njegovoj razmaženoj curi svoju polovinu stana. Pa kad mi odemo u penziju moći ćete prodati svoj dio.

- Ne, ne, Milivoje ja imam stan od roditelja, oni imaju malu vikendicu. Nekada će tamo, nekad s nama. Stan je Vaš i smatram da ne trebate nikome da ga dajete dok ste živi.

- Meni se čini da je Dana pametnija od tebe. Ona ne bi imala ništa protiv da se uknjiži na svoju polovinu.

- Može da se uknjižava kad bude moja žena na onaj tamo stan ako hoće, može i na cijeli.

- Auuu, opasan si ti zet.

- Milivoje... zašto ste toliko kinjili Danicu kad vas je molila da me zaposlite?

- Zašto? - čudio se. Iz čistog zadovoljstva.

- Molim?

- Ajde mali! Ti si jedinac i ništa ne razumiješ.

- Šta da razumijem?

- Ona je postala šefica u ovoj kući čim smo je donijeli iz porodilišta. Dosta mi je njene strahovlade! Treba da zna ko je glavni. Čim mi je prvi put rekla da te zaposlim, a Mira mi pojasnila da bi mi mogao biti zet, ja sam se spremao zvati Vitomira. Onda me za nekoliko dana opet napala. I ja sam se sutra odmah dogovorio s Vitomirom da te primi. Ali mi je rekao da ćeš za dva mjeseca početi raditi. Naravno ja to njoj nisam htio reći. A ta dva mjeseca sam iskoristio da joj uvrnem roge! Radila je sve besplatno, na sajmu, na seminaru, djelila flajere, jedan dan se skoro onesvjestila od gladi i žeđi ali se nije žalila. Zadivila me moram priznati. Ta dva mjeseca nije pisnula.

Ko da nije "Dana dinamit". Nije povisila glas na mene, majci je sve pomagala, u kolima bila fina nije mi dizala živce. Šta da ti kažem, divota jedna! Teško da će se to ponoviti. Da mi je tražila još nešto samo da bude onako mirna odmah bi pristao!

Igor je na ovo zapanjeno vrtio glavom i uzdisao. Znači, samo da bi istjerao svoje kinjio je Danicu. E pa stvarno...

Naravno Danica se čudila šta joj priča, nije bilo nikad riječi o stanovima niti ko će gdje stanovati. Milivoj ga je izgleda zafrkavao. A on jadnik to nije shvatio. Ali mu je objasnio šta oni žele da im daju i učine za njih.

- Pa meni to izgleda u redu. Tata i mama žele da nam plate dok smo momak i djevojka da smo sami. A kad dođu djeca ionako će nam neko morati pomoći pa je svejedno s kim smo. Ako se ti slažeš. Ako ti nije pravo onda ćemo uraditi kako smatraš da je ispravno. Ali ono što su namjenili meni, ja ne dam! Ako nećeš da nam plate stan onda će da nam daju te pare koje su namjenili. Pa ćemo skupljati. A ionako ti dobivaš mene na teret, pa neka ti pomognu kad već mogu. Onoliko koliko troše sad na mene neka nam daju.

- Danice... upozoravajuće je gledao.

- Molim mili... - umiljavala se i mazila da bi on zaboravio na to a ona istjerala svoje. Kad su se već sami ponudili...

Nije Dana imala ništa protiv da oni budu i kod Igora. Lijepe bi pare skupili ako ne bi iznajmili stan. Ako bi im dvije godine davali za podstanarstvo... pa to bi bilo pet hiljada evra! Brdo love! A možda bi mogla preseliti Vladu i Nadeždu kod Milivoja da oni imaju prazan stan, razmišljala je naglas... Na tu ideju Igor je morao da kašlje od silnog smijanja.

- Danice... ništa od tvojih planova. Biće kako ja kažem. Ne želim da toliko čekamo s vjenčanjem niti da "muzemo" tvoje roditelje. Ti si moja, postaćeš moja žena i moja si odgovornost.

Danica se istopila od te muškosti.

- Muškarčino moja... uzdisala je ljubeći ga po licu dok je grlio oko struka. Sjedila je na naslonu njegove fotelje.

- Dano... nećeš uspjeti istjerati svoje – jedva je govorio.

- Neka bude sve po tvome – prošaputala mu je ljubeći ga. On se nakrenuo u fotelji da joj bude bliže a ruka mu sama krenu uz njenu nogu. Samo ćemo ovaj put uraditi po mome... - prošaputala je Dana dalje ali on ovo već više nije čuo...

- Dano... moramo da se zaustavimo, treba da odemo do tvojih...

- Ma samo još malo... malčice da se mazimo... već mu je sjedila u krilu i otkopčavala košulju.

Morao je da se preda... "Samo ovaj put će popustiti", odlučio čvrsto Igor... A tih popuštanja se baš naredalo...

Sledećih nekoliko dana su provodili zajedno, Igor je išao na posao a ona je onda učila... Barem pokušavala da uči. Od silne sreće nije mogla misliti ni na šta drugo, osim na njega. - Kad je otišao u firmu ona je nazvala njegove roditelje. Bio je red da im se javi.

- Dobar dan teta Nadežda... kako ste?

- Dobro, dobro dušo. Super nam je ovdje – odmah je umirila ženu. A kako ste vas dvoje? - upitala pomalo oklijevajući.

- Divno smo – iskreno reče Danica. Malo joj je bilo neprijatno ali morala je biti iskrena. Ja sam tu... kod vas.

- Jesi? - osjetila je po glasu da se žena suzdržava a da bi najradije vriskala od sreće. Prije dva dana im je komšinica javila da se mala izgleda "doselila Igoru". A po Igorovom glasu su osjetili koliko im je sin srećan. Samo im je rekao da su on i Danica "često" zajedno.

- Jesam. Sad smo momak i djevojka. Igor ide za nekoliko dana na teren pa vi onda planirajte doći. Da ga ispratite. Možete i ranije - ispravi se, da je žena ne bi krivo razumjela.

- Samo vi uživajte! Nama je ovdje dobro nećemo žuriti. Vi ćete nam javiti kad Igor tačno ide pa ćemo doći. Može li tako?

- Svakako, priupitajte Vi Igora kad pričate s njim da provjerite. Šef stalno nešto mjenja.

-Teta Nadežda... dogovorili smo se da sad nećemo uzimati stan. Dok se ne vjenčamo ja ću biti kod Vas kad je on tu, a kad je na terenu mogu kod mojih. Ako se slažete...

- Možeš stalno biti kod nas dušo! To je sad i tvoja kuća!

- Znam, hvala vam. Ali mi je nekako teško kad on nije tu.

- Aaa... shvati žena.

*****

Igoru je taj dan bio miran, većina kolega je bila na terenu. Gledao je na sat, već su šest časova bili razdvojeni. To mu je izgledalo jako dugo. Kad je radio ne bi stigao misliti, ali sad mu je vrijeme sporo prolazilo. Zaključio da ne mora ni on baš sve da radi po propisu pa brzo pokupi papire i uputi se svojoj dragoj.

- Dušo, gdje si?

- Učim u svojoj sobi. A ti?

- Vraćam se kući? Dolaziš i ti?

- Pa... ti dođi po mene – rekla mu je nekako čudnim glasom tajanstveno.

Naravno, on je dotrčao ne obazirući se što je dvoje, troje starijih komšija budno pratilo njegovo kretanje. Svi su saznali da su zajedno, a pošto su stanovali blizu mogli su da im prate svaki korak. Primjetili su da je došao prije dva kod Danice a da su zajedno napustili stan tek oko četiri.

A ona ga je dočekala sa punim tanjirom kolača, kao prava domaćica. Jeo je oko deset u firmi pa mu se još nije ručalo.

- Dano... zašto imaš gornji dio trenerke? Je li ti hladno? Smanji klimu - reče naivno dok je jeo kolače.

- Pa i nije mi hladno... da se skinem? I poče polako da vuče cipzar. Kad je došla do pola, i stala s raskopčavanjem malo niže ispod grudi, on se zagledao kao hipnotizovan čekajući dalje šta će ugledati. Do sada je vidio samo njenu lijepu mliječno bijelu kožu. Nigdje naznaka niti od grudnjaka niti od majice.

Sve je izgledalo golo. Vidjela je da je "posumnjao" kakva je situacija i polako nastavi milimetar po milimetar da spušta cipzar. On sa svakim novim potezom cipzara poče da shvata da ona nema ništa ispod gornjeg dijela.

- Danice... zabezeknuto zinu. Brzo obrisala prste i pruži ruke prema njoj.

- Hoćeš da mi pomogneš? - smijala se.

Sjedio je na stolici raširivši noge i privukavši je k sebi. Ostalo je još desetak santimetara do raskopčavanja. Ali on zagnjuri glavu u tako poluotvorenu trenerku i dočepa se njenih grudi.

- Ahh...ubićeš me Danice...muko moja – zapomagao je jadan izbezumljeno.

Zagrlila ga je milujući mu kosu i gledajući ga nježno kako uživa. Mirno je stajala ispred njega i pustila ga da se radi šta želi. Voljela ga je beskrajno, ovo je sve bilo novo za nju, oduševljavao ju je tako ispunjen strasti. Mirni Igor, pošteni, pažljivi, gorio je a njoj je to bilo fantastično gledati.

- Dušo... moramo stati... ako Milivoj naiđe...

- Sad stati...kako? - promrmljao je ne zaustavljajući se, nego rukama i usnama dalje istražujući.

- Pa... ako ti ne smeta imamo moju sobu – predlagala mu je.

- Može, može, sve može – uzdisao je držeći je čvrsto uz sebe.

Raskopča joj je napokon gornji dio i opet zastenjao. Onda poče da joj gura donji dio trenerke i ljubi je po stomaku...

- Idemo, idemo gore... - jedno je govorio a drugo radio. Privlačio je sve više sebi dok nije sjela na njegove noge. Tada uplete prste u njenu kosu približavajući joj lice rukama. Usne im se spoje u nježnom poljupcu.

- Srce moje, srce moje – šaputao joj je.

- Dođi – pozva ga, ustade i pruži mu ruku. Na prvoj stepenici se okrenu i opet ga zagrla. Sad je ona bila malo višija od njega. Mislila je da se tu na stepenicama malo ljube, bilo joj je lakše nego kad ga gleda odozdo. Ali on je odjednom, čvrsto zagrla, odignu od stepenica i okrenu je prema zidu prislonivši se na nju.

- Danice, Danice... nećemo stići... do sobe...

Osmjehnula se na to.

- Pa stigli smo dokle smo stigli... prošaputa mu na uvo ljubeći ga po vratu i milujući po leđima i kosi.

Svako mjesto je dobro ako se snađeš.

On se od toga šaputanja strese kao da ga je struja dovatila. Ne mogavši više da odoli podignu je u naručje stavlajući joj noge oko sebe i pritiskajući je uza zid.

- Dano, Dano... - dahtao je glavu zaranjajući u njen vrat i dekolte.

Kad joj je postalo teško da se drži za njega, poljubi ga u vrat i naredi mu da je spusti na stepenicu. Lakše joj je bilo da sjedi nego da je on mora cijelu pridržavati.

- Joj, Danice, joj, šta tebi neće pasti napamet - raspamećeno je šaputao dok je polako spuštao na stepenicu. Kleknuo je ispred nje ljubeći je dok je oslonjena na laktove zabacila glavu i pustila njega da se muči onim što mu pred očima.

- Žulja li te? - pito je pažljivo ne pritiskajući je jako nego je stavio svoje ruke iza njenih leđa dok je ona izbacila u prvi plan ono što se njemu najviše sviđalo... njene grudi.

- Dobro je... srećom voli Mira debele tepihe – nasmijala se uzdišući.

- Ajde sad da vidimo kako je moj budući muž zgodan – nagovarala ga je mazno.

On skinu majicu, cipele, pantalone, veš...

- Uh, uh baš smo brzi - hvalila ga je pružajući ruku da se opet sagne da ga može zagrliti.

- Srce moje slatko...

- I ti si srce moje preslatko... preslatko... - uzvraćala mu je.

Kad je opet kleknuo ispred nje ona nestašno stavi noge na njegova gola prsa polako prelazeći tabanima po grudima, ramenima, stomaku. On je zatvorenih očiju ječao milujući joj svod i prste na nogama i ljubeći ih.

- Ajde sad da vidimo kako je tvoja buduća ženica zgodna – nagovarala ga je.

On po komandi polako skinu njenu trenerku i opet joj izljubi noge od prsta do bokova. Gornji dio joj nije skidao i dalje je na njoj bila raskopčana trenerka. Kad su mu ruke završile na njenom struku ona ga poljubi u potljak i šapnu mu da je "još nije sasvim raskomodio". On na to zastade, pogleda je vatreno, polako uvuče desnu ruku ispod široke trake od gaćica pa polako rukom poče da ih vuče. One poslušno krenu za njegovom rukom. Lijevu traku je povukao zubima i ona popusti i krene prema dolje...

Nakon toga Dana je mogla slobodno da zapali cigaretu, bila je sigurna da on to ne bi ni primjetio.

Bio je potpuno van sebe. Posmatrala je očarano mišiće njegovih leđa, snagu njegovih ruku, njegovu nekontrolisanu strast... A onda ju je spustio na debeli Mirin tepih i natjerao da zaboravi na sve i da se "javi" cijelom komšiluku, toliko je bila glasna. Izgleda da je ovaj stan imao nešto od temperamenta Dane i Milivoja. Poslije ovoga Igor je rado pristajao na "igre" u Milivojevom stanu.

Premjestio je na sofu da odmori i gledao je vrteći glavom...

- Joj Danice... nije mogao ništa više da kaže, nego je opet poljubio govoreći joj time koliko je obožava.

- I ja tebe mili obožavam - srećno ga je zagrlila ozbiljno ga gledajući. Nisam imala pojma da možemo da stignemo ovako... daleko.

Namjestio se i legao pored nje. Da odmori, pa da idu u svoj stan. Sutra su cijeli dan proveli zajedno. Pitao je imali ikakvih ideja za njihov stan. Smijala se objašnjavajući da je Milivojev imala kad proučiti, a da joj za njegov treba malo vremena. Nagovjestila mu da su kod Milivoja stali tek na prvoj stepenici. A da ih ima još dvadeset i tri...

I ostale dane je trčao kući. Kad bi radio cijeli dan bar su noći provodili zajedno a ona ga je ispraćala na posao pa bi se vratila da još malo odspava.

*****

Dobio je napokon i svoja četiri slobodna dana, pa su planirali da odu negdje na izlet dva, tri dana u prirodu. Ali se već prvo jutro situacija zakomplikovala...

- Alo Rajkoviću! Promjena plana. Sutra dođi u firmu. Ti ćeš početi novi posao, ljudi nam dolaze za dva dana na dogovor.

- Dobar dan Vitomire. Dana je. Igor je ispred zgrade sređuje auto. Kako ste?

- To si ti? - učinilo joj se da čuje režanje.

- Reci mu da sutra dođe u firmu.

- A pa to nije fer! Obećali ste mu četiri dana. Nije ni počeo da ih koristi vi ga zovete... - Dana se jedva suzdržala da ne eksplodira.

"Bezobraznik jedan! Ko da su oni njegovi robovi."

Suzdržala se jer je znala da bi to nasikiralo Igora. A on je jadnik spremao kola da krenu malo do jednog izletišta.

- A zašto se ti javljaš na njegov telefon? Pa sad moram da se raspravljam s tobom - ljutito joj je odbrusio.

"Ma nosi se gade matori" pomisli Dana ljutito ali to ne reče. Uvrnuće ona njemu roge, samo polako...

- Pozvaću ja njega sa balkona, odmah će da dođe... ali ja bih vas molila, umoran je... dajte mu bar dva dana da se odmori – trudila se da bude fina.

- Od čega je umoran?

- Pa... radi danju... radi noću...

- Šta radi noću?!

- Hmmmm....

- Ma jesi li ti to njega napokon smotala? - shvati napokon da su njegove sumnje bile opravdane...

- Eto, nakon deset godina napokon je moj... - smijala se srećno.

- I kako se pokazao? - upita radoznalo i bezobrazno.

- Igor je savršen... u svemu je savršen – uzdahnula je Dana očarano.

- Hmm! Ma nemoj! Savršen! Pudlica obična! Al' ga je branila, išlo mu je na živce toliko obožavanje.

- Pudlica?! Koja pudlica?

- Ma ništa, ništa... ovdje me jedan nervira zovemo ga pudlica...ništa, reci mu da me nazove.

- Hoće. Onda, mogu li računati da sutra i prekosutra bude kući a obećavam da će se spremi za taj novi posao? - Dana nije dozvoljavala da joj izmigolji.

- Dobro, nek vam bude! Ali mora uraditi posao – nije joj smio kontrirati, ali to je značilo čim Igora nema da i on mora da se angažuje oko klijenata. Što mu je "podiglo" živce, ali nije smio to reći Dani...

- Hvala Vam velika šefe – ljubazno ga je pozdravila.

On je na to s druge strane samo zavrnuo očima.

Kad je Igor došao rekla mu je da je zvao Vitomir. Igor je pretpostavio da je šefu roletna pala na oči čim je čuo nju. Odmah ga je nazvao, ne znajući da su se dogovorili.

- Nema problema šefe ako treba doći ću ja sutra...

- Ne moraš – oklijevajući reče Vitomir, jer mu nije smio priznati da je sa Danom postigao dogovor. Očito mu ona nije rekla. Kako je bila mudra...

- Ipak je bolje da ja sutra svratim na sat, dva. Da pogledam papire, uzmem šta mi treba.

Najbolje ujutro odmah dok smo svi na okupu. S ljudima ću se čuti od kuće, pa ćemo tako sve utanačiti.

- Pa može - oklijevajući se složi, bojeći se šta će ona reći.

- Dobro, vidim se ujutro. Doviđenja šefe.

Dok je on pričao sa šefom Danica je završavala pripreme oko ručka. Ručali su, onda su otišli zajedno do bake. Oči su joj veselo sjale i namignula je svojoj lijepoj unuci. Uspjele su. Dobila je onoga koga je voljela. Danica je pitala ima li joj još kakav savjet dati. Baka je rekla da nema jer je ona izabrala momka koji voli njen temperament i razumije je. Da samo ovako treba da nastave. A onda je pitala gdje će stanovati.

- Pa bako, ja mislim da možemo s Igorovima. Divni su ljudi, vole me, mirni kao Igor.

Nježno je pogledala u njega.

- Hmm... ako nemate mjesta možete kod mene.

- Bako! - očiju punih suza zagrlila je voljeno biće. Znaš šta sam ja mislila...

- Imaš neku ideju?

- Aha. Da kad se brat oženi, tata i mama dođu k tebi.

- Uuu kad će to biti!

- Ja i brat smo razgovarali. Gotov je s fakultetom i počeo raditi u nekoj firmi za te kompjutere. Čim bude sposoban da plaća režije za stan ja i on bi da isplatimo tetku i stricu i da ovaj tvoj stan bude Milivojev i Mirin.

- Pametno moje – zapanji se stara žena. Pa kako ćete to? Oće li ti majka htjeti doći? - upita nesigurno.

- Hoće, hoće, kud Milivoj tud i ona. Što smo mi odrasliji njih dvoje su sve povezaniji. A i majka je rekla bratu da su oni spremni da plate sebi neki stan a da ona neće živjeti sa snajkom. Ustvari, boji se da on ne navrši četrdeset a da živi s njima kao momak. I da oni ne budu krivi što on neće da se osamostali.

- A pare?

- Imaju oni nešto, Igor je počeo da skuplja, a brat je obećao da će dići kredit čim bude mogao.

- Znaju li Mira i Milivoj za plan?

- Ja i brat smo nešto natuknuli mami. Izgledalo mi je da joj se ideja dopala.

Nakon toga su prošetali zagrljeni po gradu i vratili se kući. Naravno, čim su zaključali vrata bacili su se jedno na drugo. Smijala se kako je bio strpljiv dok nisu ušli u stan. Do ujutro je nije puštao iz zagrljaja.

Ujutro ga je Danica propisno ispratila, jer ju je probudio u pet, i nije joj dao spavati, pa je u osam već bio u firmi. Ona je otišla kod svojih u stan da bi učila.

Spremio je što mu treba da može raditi i kod kuće i sačekao šefa da dođe.

- Igore, jesi li ti to sad službeno u vezi sa drugaricom Danom? - upita ga čim ga je vidio.

- Jesam šefe... ona je moja ljubav i moj život.

- Mmm - mumlao je Vitomir zavrćući očima na ovo što je čuo. Dobro, evo ja ću sad od sreće početi čupati kosu... Nemoj samo sad da mi podbaciš u poslu! - zaprijeti mu.

- Nadam se da neću. Danica mora učiti, a mi sad imamo puno posla.

- Ko te napravi samo takvog odgovornog! - iznervira se Vinji Tu. Ali je odlučio da ga danas više ne zafrkava jer je našao poklon paket od 6 vinjačića u nekom lijepom pakovanju. Da je samo znao da je to kupila Dana...

Igor je znao da ga čekaju nova zafrkavanja kad se kolege vrate u firmu. Odmah će da krenu "brusiti bisere" na račun njega i Danice.

*****

Vinji Tu nije mogao da odoli, nego je zvao Milivoja da "prijavi" slučaj.

- Alo Vitomire! - javi se Milivoj kad vidje ko ga zove. Ljuti li te možda moj zet?

- Ne ljuti mene ona pudlica... ali bi ti mogao da pošiziš... Prije nekoliko dana mi je došao... izgledao je sav "pokunjen i grešan" ali je sijao kao novogodišnja rasvjeta! Čini mi se da su se napokon... "ušemili". Danas mi je to i priznao.

Ali Milivoj je već bio upućen u situaciju. Danica je rekla Miri da će prespavati kod Igora kad su Nadežda i Vlado u vikendici i kad je Igor tu. A da će trajno preseliti tamo kad se vjenčaju. Pa je to Mira ufino prenijela mužu.

Da on ne bi eksplodirao na tu vijest, ona ga je predupredila i dočekala sa suzama. Pa se on zabrinuo. Milivoj je bio slab na ženine suze. A ona je to znalački iskoristila.

Umjesto da eksplodira kad čuje šta mu ima reći on je zaboravio na svoj temperament i tješio ženu kako su im djeca odrasla i da treba da izaberu svoj put.

I oni su se isto u njihovim godinama vjerali i odlučili za brak. Pa je tako pametna Mira natjerala muža da mirno prihvati novosti.

- Ih jadnik! Dobro se i do sada odbranio. A uspio je samo jer je ona tako odlučila. Pusti ih, došao mi je sav uređen i namirisan i donio poklone i izbečio oči ko da oće da plače pitajući me može li da krene da se zabavlja sa Danom. Ja sam pomislio da nije normalan... Ali eto vidiš, ovaj je takav. Tako da sam ti ja spreman za to. Sad će sigurno dovesti i roditelje. On voli da je sve po propisu.

- Jeste sav je neki propisan al' kako je zagrijan za nju! Pa to čovjek ne može vjerovati. Ma nije imao curu sigurno, koliko je smotan.

- Ma jeste šta ti je! Dana je ćutala ko zalivena dok ih je vodao. I to nekoliko! Dok se nije pročulo da je opsjednut Danicom i da čim ona zove, on zaboravi na sve. E sad je vrijeme da se ja i Mira spremimo da postanemo djed i baba. Moram ti reći da je njihovo odrastanje jako brzo prošlo. Nisam se ni okrenuo a oboje su narasli. Nismo imali kad uživati u tome nego stalno nešto, te majka, te stan, te ovo, ono. Sad ću da uživam u unučetu.

Vitomir je dao ideju Milivoju. Pa je odlučio da premirnog zeta malo isprikače.

Ali mu se na putu našla Danica, braneći svoju ljubav. Došli su zajedno do njih i kad je Milivoj spomenuo Vitomira, ona odluči saopšti ocu istinu bez ustezanja.

- Tata, ja i Igor smo postali momak i djevojka.

- Nisam još senilan! Sjećam se svega!... Šta ti to pokušavaš da mi saopštiš?

- Spavamo zajedno.

Na to Milivoj podigne obrvu a Igor je pogleda unezvereno i pocrveni jadnik.

- Dano! - prošaputa tražeći milost.

- Moram da mu to kažem, vidiš da već zna. Kad nema mene zafrkavaće tebe. A ti jadnik ne znaš kad te Milivoj zafrkava, pa sve shvaćaš ozbiljno. Sad mu kažem da se nije usudio da na tebi vježba svoje istraživačke tehnike.

- Danice... preklinjao je Igor.

- Dobro, dobro.

- Hmm... znači nemaš povjerenja u svog starog oca!

- Ja nemam starog oca. Ja imam opasnog i temeperamentnog TNT Milivoja.

- I ne daš mi da se malo igram sa zetom?

- Da se nisi usudio. Eno ti bratova djevojka pa se igraju s njom ako smiješ.

- Tvoj mi je dragi mnogo draži.

- Baš me to veseli, sjeti se kad ostariš da će on voditi brigu o tebi pa gledaj da mu se ne zamjeriš.

I tako se Milivoj morao povući... bar djelomično. Kad bi imao priliku bockao bi Igora ali mnogo manje nego se nadao. Ovo je već koliko toliko razumio, i nije se ljutio na budućeg tasta.

*****

Igor se pripremao da krene na teren. Nekoliko dana bio bi odsutan, pa je Dana zamolila Vladu i Nadeždu da se vrate i da ga isprate. Rekla je Igoru šta je uradila. On je pomilovao pogledom i poljubio čuvši kako je pažljiva.

Tri noći su spavali u Igorovoj sobi, ali je Danici bilo čudno što su tu Vlado i Nadežda pa nisu ništa radili prvo veče samo su zagrljeni ležali i pričali ako bi bili budni.

Prvo jutro, u subotu, kad su ustali dočekao ih je bogato i svečano postavljeno sto. Ukrasili su ga kao dobrodošlicu njoj. Pa je bila sva srećna i zadovoljna.

Nakon toga su oni otišli "jer moraju nešto hitno kupiti" pa je Igor nagovarao da iskoriste priliku. Popustila je, pa su otišli u svoju sobu.

Nisu čuli kako se ulazna vrata tiho otvaraju. Vlado se vratio po ček od penzije jer im je trebao da bi dobili popust. Vidio je da njih nema, a da se iz njihove sobe nešto čuje, pa je brzo zgrabio ček i pokrivši uši rukama izletio napolje...

Doručkovali su zajedno, ona je otišla kod svojih učiti, i ostavila njih da se mogu malo raskomotiti i pomoći Igoru oko pakovanja.

Popodne je Igor došao kod nje, pa su zajedno malo prošetali. Oko devet su se vratili kod njega u stan. Ona je predlagala da je bolje da ne ide, ali on nije htio ni da čuje.

Vlado i Nadežda su gledali televiziju a njih je Igor obavijestio da je on umoran pa da će oni gledati televiziju u svojoj sobi. Podržali su ga i rekla da idu da se "što više odmaraju"...

U nedjelju naveče opet su po istom scenariju krenuli na spavanje. Obavjestio je roditelje da on ujutro kreće jako rano zbog vrućine. Mahnuli su im, i čim su otišli pojačali ton za pedeset posto. Igor se smijao pažljivim roditeljima a i ona kad joj je rekao šta rade.

Mislila je da će samo spavati, da bi bio odmoran ujutro, ali ju je on podigao u naručje i kao dijete napravio tužnu facu. Želio je da se vole, ionako će biti razdvojeni nekoliko dana. Nije mogla da ga odbije, ali su to radili nježno, voleći se pažljivo i uzdišući što on mora da ide.

Jedno popodne je došao s posla po nju u Milivojev stan. Već je bilo prošlo šest časova. Ona je učila, a u stanu nije bilo nikoga osim nje. Vlado i Nadežda su bili u svom stanu pa su njih dvoje morali malo smanjiti "doživljaj". Kad je shvatio da su sami, počeo je čudno da je gleda i smješka se. Nekako kao da mu je neugodno.

- Pa jel' to moj ozbiljni Igić postao nestašan... - shvati Dana u čemu je stvar kad je on nekoliko puta bacio brz pogled prema stepeništu. Ajde da vidimo znaš li se igrati - skočila je sa sofe i jurnula uz stepenice vrišteći. Čula ga je kako trči za njom. Čim su ušli u sobu počeli su da se ljube divlje i nestrpljivo. Mmmm... mazo moja nestašna ...

- Dano... moramo preći sve dvadeset i četiri stepenice. Do sada smo "savladali" četiri – uredno je vodio evidenciju.

- Izgleda da su ti se opasno svidjele stepenice... - smijala se.

- A meni izgleda da tvoja živost prelazi na mene...

- Bićeš ti još življi ljubila ga je. A ja ionako ću zadržati ključ od ovog stana. Ima još dosta mjesta koja treba... "pregledati".

- Već imaš ideju? - pitao je širom raširenih očiju.

- Aha - smijala se.

- Samo reci, samo reci... sve ću ti želje ispuniti...

I tako bi ganjali prilike ili kad nisu njegovi, ili kad nisu njeni kući. Milivoj ih je pitao zašto ne iznajme stan. Ali su zaključili da je to bez veze kad su na dvjesta metara udaljeni jedni od drugih. I Igor je bio dosta na terenu pa bi ionako bila većinom sama. Ovako ona nije imala obaveza oko kuvanja i spremanja, nego su to radile Nadežda i Mira.

Došla je i sezona kupanja i godišnjih odmora pa je Igor predložio da ode sa svojim na more. On je dosta vremena provodio na suncu pa mu nije nedostajalo, a nije mogao ni da mrdne od posla. Ali nije mogao da odoli, nedostajala mu je jako, pa je nekako uspio da iskamči dva dana slobodna i pridruži joj se prije povratka kući.

Šefu je rekao da mora ići po nju na more. Čim mu je spomenuo Danicu ovaj se više nije usudio da mu zvocaniti da ga odbije.

Bila je oduševljena kad je stigao. Opet puna ideja.

Iskoristili su svaku priliku koja im se ukazala, te u moru, te na nečijem brodiću, na terasi apartmana...

Sinoć je dobio jednu ideju i odlučio da joj to kaže dok su na ljetnoj terasi uživali u sladoledu i kafi. Učinilo mu se da je pravi trenutak. Bili su srećni, opušteni u novoj okolini, činilo mu se da su još bliskiji. Prošlo veče su bili u provodu do kasno u noć sa Daninim bratom i djevojkom.

- Dano... želio bi da te nešto pitam...

- Reci zlato moje – uživala je toliko da joj se činilo da ne postoji veći stepen sreće od ovoga u kojem je sada.

Oklijevao je gledajući je napeto.

- Hoćeš li... da budeš moja žena? Da se udaš za mene?

- Mili... Hoću mili, hoću naravno... - zagrlila ga je sva potrešena sa suzama u očima koje su joj iznenada nagnule i poljubila nježno kad se nagnuo prema njoj zadovoljno se osmjehujući. Odavno smo spremni za to. Je li tako?

- Potpuno sam spreman Danice. Odavno sam spreman.

Nisam smio ni da mislim o tome da ne pokvarim taj san...

- Jedino moje... - nježno je rukom prelazila preko njegovih obraza a on je privukao stolicu još malo njenoj i okrenuo je tako da su Danine blago preplanule nožice bile između njegovih.

- Dano... vidio sam dolje niz šetalište jednu lijepu zlatarnicu... Mislio sam da ćemo kod kuće kupiti prsten... ali... bi li htjela da se vjerimo danas? Da se vjerimo... ako može odmah... Ovdje na moru? Ako ti se sviđa neki prsten? Burme i prsten za vjenčanje možemo kupiti kod kuće.

Sva se skupila od sreće. Oči su joj blistale, usne su joj porumenile i pogledala ga je tako zanosno da je zamalo završio glavom u njenom dekolteu.

- Kako da odbijem svoju sreću? Nema onoga što ne bi učinila za tebe ljubavi moja...

Konobar se pravio da ne vidi par koji je "nalegao" da se cmače i miluje. Sjedili su u ćošku terase pored velike saksije sa palmom pa nisu ometali ostale goste.

Pustila je da je odvede do zlatare. Stvarno su imali dobar izbor. Potrudili se ljudi, puno turista pa kupuju. Ali su im cijene bile dvadesetak procenata veće. Pa se dvoumila.

- Dano... nemoj sad da razmišljamo o parama. Kad je bal, nek je bal. Neka počnemo život sa blagoslovom a ne misleći na novčanik. Ako ti se sviđa neki prsten...

- U redu... pristajem. Treba tako da bude i ja to osjećam.

- Možemo... večeras izvesti tvoje na večeru i tamo obaviti zaruke.

- S mojima? A tvoji? Pa Nadežda i Vlado ni ne znaju za to!

- Javićemo im. Neće se ljutiti – tješio je.

- Ma ne znam... ovo za skuplji prsten pristajem, nekako je baš kul atmosfera i sve je super. Ali ovo drugo...

- Pa šta bi ti?

- Pa možda... malo ovog, malo onog... Znaš šta? Imam ideju!

- Koju?

- Neću da ti kažem, ako kupimo prsten reći ću ti.

Ušli su u zlataru ali se Dani nije posebno dopao ni jedan. To je njega malo demoralisalo. Pa mu je predložila da obiđu i druge. U jednoj manjoj, u centru grada, smještenoj uz gradske stepenice pronašla je pravi prsten. Čim ga je stavila na prst kao da joj se osmjehnuo i pozdravio je.

Osjećala se divno s njim. Samo je pogledala u Igora.

- Ovaj?

Klimunula je glavom a on se srećno osmjehnuo, platio, pa su krenuli na ručak.

- A sada Danice, da čujem tu ideju...

- Ovako, ne smiješ nikome ništa govoriti sada na ručku.

- Nećemo im reći? A kako da ih izvedemo na večeru?

- Nećemo ići s njima na večeru. Idemo sami. Da su tu tvoji ja bih pristala na to, ali pošto nisu ne želim da to uradimo samo s mojima. Onda neće biti ni oni. Bićemo samo nas dvoje.

- Dobro, a gdje? Trebali bi rezervisati.

- Ne treba rezervisati, čeka nas to mjesto.

Vidio je da mu nema namjeru ništa reći, pa je slegnuo ramenima.

Oko deset uveče ga je uzela za ruku i povela polako cestom prema apartmanu.

- Idemo?

- Aha – rekla je tajanstveno.

Došli su do njegovog službenog automobila koji je bio parkiran na improvizovanom parkingu za goste podno nekog brdašca a naspam vile sa apartmanima.

- Otključaj – rekla mu je.

- Hoćeš nešto iz kola? Ili idemo nekud s autom?

- Jok – odmahнула je glavom. Oborila je naslon njegovog sjedišta i malo ga gurnula natrag. Onda je prošla s druge strane i to napravila sa suvozačkim. Nije imao ideju šta je naumila.

- Ajde sad lijepo uđi unutra.

- Da...nice?!

- Ništa Danice, nego ulazi! Odlučila sam. Ako ćemo se vjeriti ovdje, da moramo imati i neku uspomenu od kuće. A jedino što je s nama su tvoja kola. Ili hoćeš u Milivojeva?

- Dano! Vidjeće nas neko!

- Ma ko?! Mrkli mrak...

- Auti prolaze tik uz nas, ulična svjetiljka...

- Ma svi su ili u gradu ili u apartmanu.

- A ovi što su parkirani do nas?

- Pa to su gosti, ne pomjeraju aute vidiš da su ih zaštitili od sunce. Gdje će takvi namaškarani.

Nije mu bilo druge nego da uđe. Začudo nije se bacila na njega nego je tražila da pričaju. Polako su se sjećali smješnih trenutaka iz prošlosti, raznih dogodovština, pričali su iskreno o nekim strahovima, dilemama. Niko ih nije ometao. Ležali su tako zagrljeni u službenom autu i smijali se ideji da bi sad trebali poslati jedan selfi njegovom šefu. Pa su ih napravili nekoliko.

Igor se opustio, to je i ona osjetila. Polako su mu razne ideje počele padati na pamet, pa je odlučila da je vrijeme nastavak plana.

- Igore... večeras ne smiješ da me diraš. Nisam tvoja vjerenica – rekla mu je izazovno.

- E pa ne bi htio da nam to pravi problem - osmjehnuo se šarmantno i zavodnički zavlačeći ruku u džep.

Izvadio je prsten u kutijici i otvorio je.

- Imaš li šta da mi kažeš prije nego što me vjeriš? - pitala je.

- Volim te Danice. Volim te do ludila. I znam da mi nikad nećeš dozvoliti da prestanem da te volim. Inače ću dobiti svoje – sad je zafrkavao.

- I ja tebe volim Iгоре. Beskrajno. I u pravu si, nikad ti neću dozvoliti da me prestaneš voljeti. A ja i da hoću to ne mogu. Volim samo tebe cijeli život i tako će ostati do vječnosti.

Nježno joj je stavio prsten na prst i poljubio je. Ljubili su se i gledali povremeno prsten. Ona je gledala kako joj stoji a on je nježno ljubio prste i ruku zadovoljan što su korak bliže potpunom sjedinjenju. I tako mic, po mic, "vjerenik" se ohrabrio, zaboravio da mu brdo može pasti na parkirani auto, a "vjerenica" se opustila, srećna i zadovoljna, pa su zajedno tako isključeni iz sadašnjosti slijedeća tri sata dok nije počelo svitati, "tresli" firmina kola. Još bi im u tome pomoglo pokoje auto koje bi projurilo pokraj njih...

Na doručak su stigli sa zakašnjenjem. Već po njihovim izrazima lica Milivoj i Mira su zaključili da se nešto dogodilo. A onda je Dana pokazala ruku sa prstenom.

- Narode... da bacite malo pogled, da vidite šta ja imam – vrtila je nestašno rukom pokazujući prsten.

Mira je pogledala u zeta osmjehujući se. Vidjela je još juče da se nekako uzvrtio i da mu je nešto na pameti. Baš je to lijepo izveo.

Svi su im čestitali, Milivoj je naravno podbadao zeta, ali su oni bili u toliko savršenom raspoloženju da im njegovo zadirkivanje nije moglo narušiti sreću.

Ostatak dana i noći su proveli u ljubavi. Sutra ujutro je Dana krenula nazad sa Igorom jer se morao vratiti na posao.

I Vlado i Nadežda su bili oduševljeni vjeridbom. Čestitali su pametnom sinu što se sjetio da to uradi na tako fin način.

Saznali su da nije htjela vjeridbu bez njih, pa su se rastopili. Igor im je predložio da spreme lijepu večeru, pozovu Danine, pa da tako svi zajedno proslave kako treba.

POGLAVLJE 17.

Nekoliko mjeseci njihovog zabavljanja je brzo prošlo.

Došao je već septembar, i Igor je želio da sa roditeljima zvanično dogovori vjenčanje. Pa su svo troje, ne govoreći Dani ništa, otišli kod Milivoja i Mire.

- Izvol'te, izvol'te ko u svoju kuću - srdačno ih je dočekaao Milivoj.

Naravno, Milivoj je opet bio u pravu. Igor je sa roditeljima "požurio" k njima. Želio je da se najdalje za pola godine vjenčaju. Mira i Nadežda su se poljubile kao dvije majke a Vlado i Milivoj su se rukovali. Igor i Danin brat su stajali po strani.

- Dobro vi meni došli! Koliko sam čuo dali ste Dani ključeve svoje tvrđave, moje već ima, pa nek nam se nebo smiluje!

- Milivoje!

- Dobro, dobro Miro... Neću puno da ih plašim pa zet je poznaje dobro. Ta vidiš da su ko vezani pupčanom vrpcom. Zamisli ti to kako je sposobna... vuče te za nos otkada te je ugledala.

C,c,c. Ja bi te otjerao da si neki koji je ne poznaje. Ali ti si je "odgajao" i znaš je, imaš živce s njom što ja u životu nisam vidio... Mogu samo da zaključim da si ćorav jer je voliš...

Vlado i Nadežda su se pogledali dok je Mira vrtila glavom a onda su svi troje prasnuli u smijeh. Igor i Danin brat su to posmatrali i pitali se ima li tu iko normalan. Šta im je smješno?

- U redu zete, nećemo te previše zafrkavati. Moram ti zahvaliti jer si mi mnogo olakšao posao. Otkad ima tebe upola je manje kinjila mene. Ajde sad ti kaži svoj dio, dosta sam ja pričao.

- Pa Milivoje znate da ja volim da je sve po propisu... ja bi da se mi uskoro vjenčamo... ali tu ima dosta priprema... pa bi ja...

- Kakve ti to planiraš procedure zete? Koliko ja poznajem Danu izgubiće ona živce prije tvojih procedura... pa će ih skratiti. Čudim se da je i do sada bila strpljiva. Moram ti reći da me oduševila. Ganja te od malih nogu, a kako je to osmislila od početka i izvela bez i jedne greške, zapanjen sam. Moja je kćer, ali je stvarno genijalna. Niko nije znao šta joj se mota po glavi, ni drugaricama nije rekla za tebe.

Nije te stisla uza zid pa da te ja poslije ganjam što si joj napravio dijete, nego je sve čekala da dođe vrijeme. A Dani čekanje nije u krvi. Svaka joj čast. Mada sumnjam da je za to zaslužna moja majka. One često imaju svoja "savjetovanja" i tajne. A po tome koliko je strpljenja uložila... malo sam ljubomoran, jer to strpljenje pokazuje koliko te voli. Uvijek si je štitio ali i ona tebe. Zato bolje ti je da budeš spreman. Dosta se načekala i ne znam oće li imati živaca za te tvoje procedure. Pitaj nju šta je naumila pa tako riktaj svoje procedure... Ja sam čuo da se navrzla da uskoro rodi. Ja se već spremam psihički da budem djed i da ganjam babu Miru po stanu... A tebi je bolje da se spremiš da postaneš otac...

- Ma Milivoje dosta više! Čuje li ti ovo ona, nadrapaćeš!

- Pa neće me niko odati! Jel tako?

Svi su složno, kao po komandi, klimnuli glavom.

Igor je zbunjeno gledao u njega.

- Šta ti nije jasno zete? Da trebaš uskoro praviti dijete?

- Jeste, jeste - javi se iznenada Nadežda. Danko ili Danica, Vlado ili Vladana i Nadežda! I nama je rekla da hoće da rodi dok je baka Danica živa. Sva se topila dok je to pričala.

Igor zapanjeno blenu u majku. I Milivoj zapanjeno blenu u priju.

- Meni još ništa nije rekla... - izlanu zbunjeno.

- Auu al' je precizna! - zapanji se Milivoj. Već je i to rješila. Znači, opet prvo po babi! Ni nama ništa nije rekla. Ma šta bi nama govorila! Ona sad bari svekra i svekrvu kojima će uvaliti djecu! I odmah vam je saopštila da će joj se prvo dijete zvati po prababi! Ma čuješ li ti ovo Miro moja... - uzdisao je vrteći glavom.

Mira se isto kao i Nadežda rastopila kad je to čula. Pomilovala je muža po kosi očiju punih suza. Znala je što uporna kćer naumi da će biti tako.

- Hahaha – odjednom se Danin brat nasmija i zaprepasti sve. Izgledali su mu svi od početka kao udareni mokrom čarapom, ali ovo je vrh ludila...

- Šta je tebi smješno "tunjavi"? - pogleda ga Milivoj nakostrešeno. Kad ćeš ti nešto da praviš sa onom svojim "Finom"?

- Ma evo, sve trčim! Od čega da ga hranim? - oladi ga Dejan.

- Pa hraniću ga ja! Ko i tebe! Oće li ti bar sestra nedostajati?

- Hoće, i to puno. Sad kad ona ode, ti ćeš se okomiti na mene.

- Dovedi ženu pa ću gnjaviti nju.

- Kako da ne! Pa da pobjegne drugi dan.

- Pa šta sam ja? Karakondžula? Kako se tvoja majka ne plaši?

- Nisu svi ona.

- Miro, kako to da se ti mene ne plašiš?

- Zgodan si.

- Je li zato?

- Aha...

- Dobro, nagradiću te kasnije za taj odgovor...

- E Milivoje, Milivoje! - smijala se Mira. Isti si ona, gdje vas dvoje uđete...

Vlado i Nadežda su poznavali Miru i Milivoja jer bi se sretali u prolazu i pozdravljali i onda je Milivoj bio "normalan". S Mirom su se ponekad čuli telefonom jer bi ih zvala da pita znaju li gdje je Danica ili ako je vide s balkona da joj kažu da ide kući. Čuli su da je Danica pljunuti on, ali tek su sad imali priliku da vide šta to znači.

Odjednom su začuli otvaranje ulaznih vrata. Danica se pojavila i sve ih iznenadila. Nije trebalo da ona zna za ovo. Igor bi joj kasnije rekao.

Iznenadila se kad ih je vidjela (navodno).

- Ejjj mili... prišla je Igoru i nježno ga poljubila.

- Mmm – zastenja Milivoj vidjevši "pusu".

- Teta Nadežda, čika Vlado dobro došli! Da vas poljubim, prvi put ste mi u kući...

- Nisu u tvojoj nego u mojoj - ispravi je Milivoj.

- Onda su u mojoj četvrtini. Jao, pa šta ste se tako stisli? Je li vas Milivoj uplašio? Radi to namjerno. Hoće da vas otjera... - nije se Danica obazirala na oca.

Oni digoše obrve. Ovo dvoje su stvarno bili...

- Rekao mi je ostani ti kćeri još malo. Ako moraš dovedi toga svoga ali tako nam rušiš ravnotežu. Ja i ti protiv tunjavog i mame... A Igor je kao i oni pa će biti 2 prema 3. Onda sam rekla da kad postane djed biće barem 3 prema 3...

Naravno više niko nije mogao da se ne nasmije... A niko se nije sjetio da pita kako se odjednom stvorila kad je trebala biti na fakultetu.

Dobila je poruku od brata u kojoj je pisalo: "dolazi kući smjesta, stigao Igor sa svojim a Milivoj dobio slom živaca". I trk na taksi da spreči katastrofu.

Nakon toga su se uozbiljili, pa je zabrinuti Igor mogao napokon da pomalo smušeno i stidljivo izloži svoj plan i program. Sve je pogledavao molećivo u Danicu dok je govorio o vjenčanju. A Dana mu je klimala glavom i sve odobravala da će biti onako kako on hoće... Dok ona ne odluči drugačije...

Sjela je do njega na naslon trosjeda, slušajući ga, pa je on pomalo obgrlio oko struka i počeo pričati samo njoj zaboravivši na "publiku".

Milivoj bi ga žestoko zafrkavao ali nije smio od Danice. Htio mu je reći "alo mali, daj se sredi, došao si da prosiš djevojku od mene a sad si zaboravio da postojim i tu mi nasrćeš na ćer!"

Kasnije kad su ostali sami, Igor ju je izveo u šetnju. Hodali su s rukom u ruci dugačkom stazom prema naselju koje je bilo udaljeno dva kilometra od njihovog. Htio je da razgovaraju o onome što je čuo večeras.

- Dano...

- Mmmm... naslonila je glavu na njegovo rame.

- Znaš šta me interesuje?

- Pretpostavljam da je riječ o Danku, Vladi i Nadeždi...

- Jesi li to stvarno mislila ili si zafrkavala starce?

- Ne sviđa ti se ideja? - pogledala ga je ozbiljno.

- Pa kad sam je čuo... šokirao sam se. Nisam baš bio spreman za toliku "akciju". A sad... sad sam nekako... sve mi milo i drago na tu tvoju ideju. Ne znam ni sam. Očekivao sam da ćeš ti prvo htjeti da završiš fakultet. A možda i da se zaposliš...

- Znam dušo... dok ja dođem do diplome treba mi još skoro dvije godine. Pa dok se zaposlim, a moram bar godinu, dvije raditi da bi dobila stalni posao... A mi se poznajemo dugo, znamo sve jedno o drugom. Mogu reći da živimo zajedno već deset godina. Nekako mi izgleda kao da ćemo voditi... neki isprazan život ako sad krenemo da se provodimo, izlazimo...

- Ja sam samo onako rekla da je to zbog moje bake, ali nije samo to. Godine će brzo proći, tebi je posao jako naporan... Možda bi jedino uspjeli nešto para skupiti ako još sačekamo ali sad je nekako sve leglo, svi smo u tom "fazonu".

- Volimo se, naši su srećni, ti imaš dobar posao, ja sam raspoložena za to... Sad kad bi dobili bar jednu bebicu, nekako mi se čini kao da bi time dali životu smjer, neki pravi smisao. Zar ne možemo uživati sa bebom, sa tatinim sinom? Ti nisi sebičan pa da samo tražiš da se ja vrtim oko tebe. Već te zamišljam kako ćeš biti divan otac. A ni ja neću imati ništa protiv da podijelim obaveze oko djeteta sa Vladom i Nadeždom. Penzioneri su, dokoni i željni unučeta. Oni su se kasno uzeli, tebi je otac imao skoro četrdeset kad si se rodio... pa dok su još u mogućnosti da oni pomognu nama. Svjesan si da za desetak godina mi ćemo morati da brinemo o njima. A ako budu djeca mala, oni stari, pa nam to sve odjednom padne na leđa... Sad mislim da... ako to uradimo nećemo ni osjetiti kako je brinuti oko djece jer će se oni lomiti da ih uspavljaju, hrane, presvlače. A mi ćemo moći da imamo vrijeme za sebe, neću te zapostaviti kao muža, moći ću da odvojim vrijeme za nas dok se oni staraju oko bebe.

- Najpametnija si žena koju znam.

- Stvarnooo? A najvoljenija?

- I najvoljenija... - stali su i ljubili se na stazi za bicikliste.

- Kad si mislila da krenemo sa "mama-tata poslom"?

- Kad ti budeš spreman.
- Daj mi još koji mjesec.
- U redu. Bilo bi dobro da si zadnjih mjeseci sa mnom i da se beba rodi dok ti imaš manje posla.
- Ako uspijemo tako "planski" da je... napravimo.
- Pitaću mamu, mislim da ja treba da prestanem sa uzimanjem pilula nekoliko mjeseci ranije.
- Dano...
- Molim mili?
- Opet si mi isprevtala plan i program. Završismo pričom o Danku, Vladi i Nadeždi a trebalo je da pričamo o nečemu drugom.
- Ajde reci...znala je o čemu želi da priča, već su o tome razgovarali – smješkala mu se onako šarmantno.
- Kad ćemo da krenemo sa pripremama za vjenčanje? - naslonio je svoje čelo na njeno.
- Evo napokon prilike da sve bude po tvom planu. Pošto nešto nisam inspirisana protokolom ovo bi ti mogao da obaviš ako imaš ideju?
- Aha. Super ideju. Vidio sam to kod jednog druga. Htio bi da i mi tako.

- Onda neka bude tako.

- Večeras te častim vinom... da proslavimo dogovor.
Možda... te napijem, pa iskoristim...

- Ju! Tužiću te mome tati...

POGLAVLJE 18.

U oktobru je "vjerena" Dana zaključila da je vrijeme za posjetu Igorovoj firmi došlo. Kako se niko do sada nije sjetio da je "ljubazno" pozove, odlučila je da uradi po onoj narodnoj "kad neće Muhamed brdu, onda će brdo Muhamedu". Biće to prilika da upozna Igorove kolege i da najavi momcima da se sprema za vjenčanje. Uskoro su im trebale biti gotove pozivnice, ali je željela i lično da ih pozove.

Ne govoreći ništa Igoru, jer su taj dan imali neki sastanak odlučila je da bude spremna ako on ne bude previše zauzet. Nije htjela to da uradi kad su u nekoj poslovnoj gužvi. Ako ne uspije danas, otići će kad se ukaže druga prilika. Nazvala ga je ponovo malo kasnije, rekao je da sa kolegom dogovara neki posao i da će za dva sata otiću u firmu pa onda doći kući.

"Baš dobro. Dok ja dođem do tamo, eto i njega." Usput je kod komšinice kupila svježe kolače, u radnji sokove i vinjačiće za Vinjija. Njih je tražila da posebno upakuju da se ne vidi šta je.

Slučajno je otkrila ovo pakovanje od 6 malih vinjaka i malo po malo, ko prava alkoholičarka, ispraznila im zalihe. Igor je već tri puta nosio te poklon pakete Vinjiju.

Dovezla se do velikog parkinga koji se protezao preko puta svih firmi koje su tu bile poređane jedne do drugih. Od parkinga i ulice su ih djelile metalne ograde. I većina je imala čuvara na kapiji.

Polako i pažljivo je vadila poklone iz gepeka. Bila je udaljena oko pedeset metara od Igorove kapije. Nije bilo bliže slobodnog parkinga morala je da ostavi kola tu.

Nije primjetila da je iza nje vozio jedan auto sa istom naljepnicom kao što ima Igor na svojim službenim kolima. Ali je zato momak primjetio Igorov Punto. Vidio je Danu kako izlazi iz kola i zinuo. Dodao je gas i skoro uletio kroz zatvorenu kapiju u dvorište firme. Kao bez duše potrčao je i počeo da viče "Dana! Dana" Došla je Dana Igorova". Popeo se na prvi sprat gdje su im bile kancelarije i dalje hodnikom vičući i dižući uzbunu.

Neki su već pitali "gdje je". On je samo zapuvano upirao prstom prema prozoru. Naravno, svi su nagnuli da je vide.

Oni nisu imali čuvara na kapiji pa je Dana ušla kroz manja vrata sama.

Gledajući kud bi krenula i gdje im je ulaz u zgradu, čula je neki udarac, i neke zvukove, prozori su počeli da se otvaraju a na njima da se pojavljuju momci koje je znala sa fotografija.

- Pa zdravo narode! Došla ja u posjetu – šarmantno im se osmjehnula.

- Zdravo Lijepa Elektra! - vikali su joj složno njih petorica.

Lijepa Elektra? Znači dali su joj nadimak. Zbog Milivoja je ono Elektra shvatila je. Igor joj to nije rekao. Hmmm pa da malo presliša momke...

U firmi je nastalo vanredno stanje. I Vinji je čuo da se nešto dešava pa je provirio iza ćoška. Prije nego je stigao išta pitati, ugleda jednog bucka kako trči hodnikom.

- Šefe, šefe trčite! Stigla Dana! - vikao je jedan žureći kroz hodnik prema izlazu.

- Molim?! Štaa? Stigla... Elektra?! Kako se usudila? Gdje je onaj njen papučar? - prodera se šokirani Vinji Tu.

- Otišao je šefe sa Zokijem, trebaju neku opremu ugovoriti...

- Nek ne ulazi ovamo! Ženama je ulaz zabranjen, mogu samo švalerke!

Sigurno nema pojma da mu je vjerenica u firmi? Došla da napravi reda dok ga nema! Sad će i nas da sredi kao i njega - režao je. Zovi ga smjesta da dolazi!

Danas je njemu prisjeo dan kao što i njima prisjeda kad se on okomi na njih. Baš se tako osjećao, da je nešto skrivio Bogu i potpao pod Daninu "jurišdikciju". A kad se realno pogleda, imao je on prilično grešnih trenutaka... Pa možda ni kazna nije bila neadekvatna, zaključio rezignirano. Uzdahnuo je, otpio iz rezerve, i krenuo da se suoči sa Danom. Počeo je razmišljati o penziji od kada je nju upoznao.

A momci su Danicu dočekali kao kraljicu. Ona se smijala šarmantno i slatko treptala okicama pa su se oni istopili i potpuno zaboravili da je to "opasna Dana". Svaki čas bi jedan po jedan dotrčavali hodnikom i rukovali se s njom, želeći da je lično upoznaju. Sve se usput klanjajući i saginjući. Onda su je povelili do konferencijske sale i posjeli u šefovu fotelju.

U šefovskoj fotelji se Dana osjećala kao u svom elementu. Kao da je na toj poziciji dvadeset godina.

- Pa momci izgleda da vi mene znate – zafrkavala ih je.

- Ma znamo te, znamo, ti si najčuvnija riba u našem okrugu. Sve okolne firme znaju za tebe i Igora – govorili su u glas.

Bila je zadovoljna odgovorom i dočekom.

A onda se pojavio Vinji tu. Ugledavši je u svojoj fotelji, udobno smještenu, kao da je na kraljevskom tronu, zatvorio je oči i sav se stresao od tog prizora.

- Dobar dan šefe! - osmjehnula mu se ne ustajući iz njegove fotelje.

- Dobar dan Danice! Jesi li ti to došla u kontrolu?

- A nisam, nisam! To ću drugi put. Nemam još ovlasti za to! - smijala se slatko. Sad sam došla da vas pozovem sve zajedno na vjenčanje. Igor će vam dostaviti pozivnice ali eto da upoznate i mene... I znači čuli ste sve o meni i Igiću? - počela je polako da ih ispituje. A šta to znate? Da čujem pa da vidimo je li tačno...

Vinji Tu je opet zarežao dok mu se koža naježila. Odmah mu je bilo jasno šta radi opasnica.

- Znamo, znamo Dano baš sve. Papučar je pokušavao cijelo vrijeme da te sakrije od nas... - jedan smeđi kuštrave kose, kao da se nije iščešljao, nagnuo se nad sto da je bolje vidi dok govori.

- Papučar? Koji papučar? - odjednom je suzila oči i upitala pažljivo.

- Pa Igor – čudio se on.

Vinji Tu je presjekao pogledom lajavoga, tako da se brzo vratio u svoju fotelju pokunjeno.

Dana se brzo oporavila, i odlučila da će ih morati dovesti u red. Ali sad nije bilo vrijeme za to. Upoznaće im žene i djevojke na svadbi, i situaciju držati strogo pod kontrolom. Nije ovo više firma Vinji Tua i njegovih švalerki. Sad će njima Dana pokazati kako se šefuje.... Odlučila je da ih šarmira, zbog Igora naravno, da se ne bi ljutio na nju. Pa je opet okrenula na šalu.

Bolje da im pokaže ponude koje je donijela. Dvije korpe pune kolača pokrivenih celofanom. Raspakovala je sve a jednog su poslali da donese čaše i pribor. Pred Vinjija je stavila poseban paket i rekla mu diskretno da su to "posebni kolači" za njega.

Kad ih je sumnjičavo uzeo u ruku vidio je da je paket jako težak. I shvatio da su se pomirili što se tiče njegovih ljekovitih kapljica. Mrvicu ga je to odbrovoljilo, ali ne previše. Pitao se šta je sad namjerila.

A onda je stigao Igor. Dok su ugovarali nabavku zvali su ga da je Dana došla u firmu. Malo se štrečno zbog toga. Bojao se da je neko ne iziritira. Ali ko ih šiša. Dobiće šta zasluže.

Neko ga je opazio kako dolazi dugačkim hodnikom i viknuo "stiže Igor"! Dana je odmah skočila sa stolice gledajući kako dolazi. Bojala se da ne bude ljut što je na svoju ruku došla a ništa mu nije rekla.

- Zdravo dušo! Šta si danas odlučila da nas sve kolektivno iznenadiš? "A neke i ušlogiraš" pomisli u sebi gledajući šefa ispod oka.

- Igi... umiljavala se slatko. Da sam rekla da dolazim postavili bi vojsku na kapiju...

"E drugi put ćemo to i uraditi. Hvala na ideji!" pomisli Vinji Tu ljutito.

Igor se smijao i nježno je pomilovao po obrazu a ona se pomjerala i pokazala mu da sjedne u fotelju.

- Ajde dušo sjedni, odlučila sam da vas malo počastim sa Slađinim kolačima. Čekala sam da neke završi, znaš koliko su svježi.

Servirala mu je kolače koje voli, stavila čašu, salvetu.

- Mmmm super su. Mogla bi ti ovo češće.

- Pa ne znam, kao da me se bojite... Evo sad je prilika, zato što sam htjela da ih lično pozovem na vjenčanje. Ti ćeš im naravno, uručiti pozivnice... Ali već se mjesecima dopisujemo a ne poznajemo se... pa rekoh... Nadam se da se ne ljutiš.

- Pa sad ne mogu da se ljutim kad si nas ovako počastila. Podijeli to momcima, stidljivi su – Igor je bio dobro raspoložen.

Ona je odmah po Igorovoj želji sve uslužila, trčkarajući oko njih i ljubazno im dodavajući sok, kolače, papirne tanjire...

Sa zamrznutom obrvom koja nije htjela da se vrati na mjesto Vinji Tu je gledao ovaj totalni obrat. Nikad ih prije nije vidio zajedno. Po svemu do sada, zaključio je da Igor trči k njoj i da je ona šef. Nikad mu nije palo na pamet da postoje situacije kad je Igor šef i kad ona njega sluša. Znači, o tome je govorio Milivoj kad je rekao da samo njega zarezuje. Pa je zaključio da je pudlica opasan igrač. Bio je izgleda Danina velika slabost.

Taj dan mu je postalo jasno da joj jedino ne smije dirati Igora, a da se oko ostaloga može s njom pregovarati. Pokazala je dobru volju da mu ne dira i ne spominje vinjačiće.

Kad je ispratio Danicu i vratio se u firmu rejting mu je naglo porastao pa se za jedan ulazak i izlazak iz firminih prostorija situacija drastično promjenila...

Momci su ostali skoro bez riječi zbog onoga što su vidjeli. Dana ga je opasno voljela. Nije bio njen trofej, nego njena ljubav.

Ona je nakon toga otišla do svojih. Bila je zadovoljna rezultatima posjete. Samo se nadala da joj Igor neće prebacivati što mu nije najavila dolazak.

Poslala mu je poruku da je sama u stanu pa kad ruča da dođe k njoj. Vlado i Nadežda su bili u stanu, i ona je ručala s njima.

Bila je malo zbunjena kad se pojavio. Ali on je bio opušten i nasmješen.

- Jesi... li ljut što sam došla u firmu?

- Naravno da nisam! Odakle ti to! Malo me je štrecnulo kad sam čuo da si došla, ali sve si izvela savršeno. Ma da smo planirali ne bi ispalo ljepše.

- Stvarno? Kako je bilo kad sam otišla?

- Paa postao sam car... u koga si ti zatelebana do daske i ispružiš jezik do poda kad me vidiš. Štipali su me pitajući kakvu ja to imam moć nad tobom.

- Stvarnoooo? - smijala se ko luda. Nije mogla da vjeruje da su se tako upecali na njenu krotkost i finoću.

- Nisam im htio reći koliko su naivni.

- Nemoj, nemoj, ovako će te poštovati a ne da te ismijavaju. A zvali su te... papučar? A Mene Elektra?

- Ne, nego Utikač – šaljivo se osmjehnuo. Zbog one reklame. A tebe Lijepa Elektra – izgovorio je to nekako strasno polušapatom. Skoro su mu usne bile na njenima dok je to govorio. Gledao ju je čudno, kao da je bari.

Dana podignu obrve. Izgleda da mu nije smetalo.

- Tebe to zabavlja? Pali te? Zašto mi nisi rekao da te zafrkavaju?

- Ispočetka sam se bojao da ne saznaš, ali onda mi je bilo drago da cijeli svijet zna da se volimo. I nije mi smetalo. Samo sam se plašio da ti ne saznaš pa da ih ne rasturiš. Kakva si vatrena, zatvorila bi nam firmu. A nekako je njihovo zafrkavanje dovelo da ubrzamo... našu stvar.

- Ubrzamo? Ovo je tebi bilo brzo? Pa kako izgleda kod tebe sporo?

- Hahaha Danice... Ja sam odlučio kad si ti imala šesnaest godina da te čekam dok ne završiš fakultet.

- Šta? Jesi li ti normalan? Svaka ti čast! Znači zamalo da oboje dočekamo penziju!

- Ih, nemoj tako, završićeš ti fakultet. Shvatio sam na tvoj 18 rođendan da nećemo moći toliko čekati, svaki dan si me gledala sve strasnije i suptilno tražila da popustim. Danas mi je strahovito skočio rejting.

I u pravu si, to me je napalilo. Kad smo nas dvoje u pitanju događaji su uvijek bombastični. Totalno si ih oborila s nogu. I boje te se i dive ti se. Kad su vidjeli kako si nježna prema meni, i da gledaš da mi udovoljiš svih dvadeset mi je zavidilo na tome.

- E tako treba.

- Jedino jadnom Vinjiju nema pomoći, strah od tebe mu je još uvijek prevelik. Tvoja današnja prešutna ponuda da može cuclati vinjačiće u svrhu "cirkulacije" nije dovoljna da se opusti. Moraćeš mu još nešto ponuditi.

- Je li? A šta bi pomoglo? Jedno tri - četiri rasne crнке oko četrdeset godina sa bokovima i sisićima obima 100 santimetara?

- E to bi moglo da pomogne – prasne on u smijeh. Jednom mi je rekao da nikad na penziju nije pomislio jer ga kući čeka aždaja. Sve dok nije sreo tebe.

Otada sve češće razmišlja o tome.

- I treba. Treba da se smiri. A da ti budeš šef. Svi ste mladi treba da napredujete, da stvarate, da postajete očevi i hranite svoju djecu. A ne da on baca pare na švalerke. Pa da ga dotjeraju do infarkta.

POGLAVLJE 19.

Po Igorovoj želji vjenčanje su obavili u zimu, dok je njemu bio mirniji period na poslu. Dana je mislila da će imati proljetno ili ljetno vjenčanje ali on ju je požurivao da to obave. Tako je Dana u januaru postala gospođa Rajković.

Naravno šef je bio neizbježan svat. I ostatak ekipe. Na svadbi se Dana potrudila maksimalno. A Vinjija je povjerila jednoj razvedenoj komšinici koja im je pomagala na svadbi. Pa umjesto da se mršti i puše na nju i Igora on je većinom držao oči na Mirinoj prijateljici.

Kad je Igor bio na terenu ona bi otišla u svoju staru sobu da uči, a spavala bi u njihovoj sobi u Igorovom stanu. On je bio pun razumjevanja i rekao joj ako se još nije navikla da slobodno spava kod roditelja. Ali ona nije htjela. Udala se, imala je muža i trebala je da poštuje kuću u koju se udala. Malo po malo Vlado i Nadežda su se navikli da imaju kćer. To se posebno vidjelo u kupatilu. Vlado je pitao ženu čemu služe sve one sprave i preparati. Nije ni ona znala.

Navikla se polako na divna druženja sa dvoje mirnih i finih ljudi. Iako je Igor pitao da li želi da brine o njihovim finansijama odbila je to i rekla neka on i Vlado to i dalje rade. Ona bi od Milivoja često dobila džeparac.

Odvajanje od nje je izgleda najteže palo Milivoju. Pa ju je zivkao. I ranije je bio jako velikodušan otac. Oni bi imali mali džeparac koji im je majka odredila. Kad bi se bunili zašto otac ne mora da radi po kući, ili zašto ima veći džeparac majka bi im rekla da je on glava kuće i da se ne mogu mjeriti s njim. Pa su oni često žicali u njega.

A on bi im bez problema dao. Kad bi njemu ponestalo tražio bi od žene, koja bi mu isto tako bez problema, ne pitajući gdje je potrošio, dala koliko traži. Ali kad bi Dana i Dejan pokušali tako da izvuku od nje odmah bi ih odbila. Zato su koristili priliku da se ogrebu kod velikodušnog Milivoja.

Otkada se Danica udala, Milivoj je počeo da ima probleme s pritiskom pa se Mira prepala. Danici su isto ponekad falile vatrene rasprave s njim i njegovo podbadaње pa bi otišla da se malo “posvađaju”.

Nakon svadbe renovirali su kuhinju. Nadežda je bila pažljiva i skromna žena ali šporet joj je imao više od trideset godina, mašinu za suđe nije imala a i dva frižidera

su navršila punoljetstvo.

Majka ju je upozorila da ne maltretiraju ljude, nego da sve obave korak po korak. Iako su se Igorovi roditelji odmah složili da oni sve rade po svom i da uređuju kako žele. Pa su njih tri, a više Nadežda i Mira razmatrale kako bi bilo najbolje da uredi kuhinju i šta im treba za ubuduće jer moraju misliti i na djecu.

Igor i ona se nisu htjeli petljati jer su zaključili da je kuhinja Nadeždino carstvo i da ona sve izabere kako misli da treba. I tako su dvije prije bazale i razgledavale.

Milivoj nije imao živaca ni vremena da ih voza pa su to radili ili Vlado ili ona. Na kraju su dobili divnu i praktičnu kuhinju opremljenu kako treba, kvalitetno ali bez bespotrebnih troškova.

Kupatilo su preuredili prije toga, preko ljeta, dok su Igorovi roditelji bili u vikendici a njih dvoje su spavali kod Milivoja. Ona je sve uredno bilježila koliko je otac uložio u nju. Nije htjela da zakine brata.

*****

Danica je jedno prijepodne sreća komšiju na stepeništu. Dolazio je iz grada i reče joj da je vidio Igora u gradu s nekom ženskom osobom duže kose, rđavo crvenkaste. Odmah ga je nazvala ali se nije javljao. U Dani je za čas prokuvala ljubomora. Sjetila se šta je sve prošla dok je čekala da obrati pažnju na nju. Kad joj se javio, objasnio je da je bio sa klijentima i tvrdio da je on cijeli dan u firmi.

Nadežda je vidjela da je bila neraspoložena.

- Dano dušo, nešto mi nisi raspoložena.

- Nisam, nisam teta Nadežda – odgovori snuždeno.

Komšija sa petog sprata je vidio Igora u gradu sa nekom crvenokosom odgovori plačno.

- Pa?

- Pa Igor mi tvrdi da je cijeli dan u firmi. Radi.

- Dušo, sigurno postoji logično objašnjenje.

- Ma znam ja tu logiku... On je fin, vole cure fine. Pa budi ljubazan prevezi me ovamo, pa učini mi ovo...

Nadeždi je došlo da pukne od smijeha.

- Pa je li to moja snajkica, "najljepša na svijetu"...
ljubomorna? - zafrkavala ju je poljubivši je u kosu.

- Nego šta sam! Koliko sam ga se samo načekala i morala
ćutati dok je on šetao druge...

- Polako, polako lijepo moje, tebi će tvoj dragi sve
objasniti. Ne vidi on nikoga osim tebe.

- E bolje mu je da je tako! Ima da ga gađam tanjirima sa
balkona samo ako pomisli da se približi nekoj.

Sad je Nadežda shvatila da kod njih može postati vrlo
živo sa temperamentnom snajkom. Rekla je da ide do
komšinice i usput telefonirala Igoru da vidi kako je to bio
u gradu. I njoj je tvrdio da nije bio. A onda se sjetio!
Uremoviću je posudio auto.

- Dobro mama, sad znam u čemu je problem. Dao sam
kola kolegi. Danica me pitala jesam li ja bio u gradu,
nisam razmišljao da su kola bila u gradu.

Kad je došao kući vrata mu je otvorila nadurena Danica.
On je gledao ispod oka i smješкао se. Znao je da je ljuta i
ljubomorna. Odgovorila mu je na poljubac ali ne baš
oduševljeno.

Ništa mu nije govorila samo ga je zagledala. Onda je on
krenuo da je podbada.

Rekao joj je da ide prvo da se istušira pa će večerati. Ona je sve nešto odala oko njega i "šnjofala ga". Jasno mu je bilo šta traži. Dokaze da miriše na neki ženski parfem. Pa je rekao da mora sutra u grad i da treba nešto pripremiti, pa da će raditi do kasno... Ni na to se nije navatala. Ali kad je spomenuo kolegicu rđavo-crvene kose ona eksplodira.

- Ko je to?

- Jedna koleginica.

- Koja? Nisi je spominjao.

- Dano znaš li ti koliko njih ima, kako da ih spominjem?

- Pa baš je zapala tebi? Sve moraju da zapadnu tebi tako finom i pristojnom!

- Pa šta ćeš kad sam takav – smješкао se on.

- E pa daću ja tebi finoću i pažljivost prema koleginicama! Izgleda da si već puno naučio od šefa! Oćeš kao i on da juriš ženske!

- Koje ženske, šta ti je?

- Te rđavo-crvene! Da išta valjaju ne bi se farbale u rđavu.

Dok su oni tako "diskutovali" Vlado i Nadežda su mirno sjedili i gledali program na Tv-u okrenuti leđima trpezariji. Pucali su od smijeha ali nisu smjeli pisnuti.

- Danice, dođi ovamo da ti nešto objasnim – pruži Igor ruku prema njoj.

- Šta?

- Koliko ti mene puta dnevno zoveš?

- Pa dva tri... - odgovorila je nesigurno.

- Biće prije desetak puta. Jel' se svaki put gledamo preko kamere?

- To ništa ne znači.

- A znači li ti nešto što sam danas dao auto Uremoviću da ode u grad do djevojke koju krije od majke jer je deset godina starija od njega i radi u sličnoj firmi kao i mi?

- Izgovori!

- Je li? Pa ti to meni ne vjeruješ! - eksplodira on. Dođi u sobu da se objasnimo! - naredi joj.

- Kako da neću!

- Danice! - reče strogo povišivši glas.

- Neću!

On joj na to priđe, munjevito se sagnu i prebaci je preko ramena. Dok se osvjestila bila je u sobi.

Čim su ušlu u sobu, zatvori vrata, spusti nju ispred sebe i spusti usne na njene ljubeći je divlje. To je iznenadi...

- Ja jedva čekam da te se dočepam a ti ćeš meni ovako – ljutito je mrmljao između poljubaca. Nastavio je da je ljubi odlučno i brzo po vratu po dekolteu, zavlačeći već ruke ispod njene košulje na leđima.

- Ajde sad... stisnu je jače uz sebe, da si se izvinila i rekla oprost mi Igore...

- Nema šanse... nije imala snage od njegovih poljubaca i od toga koliko ga je željela da se buni odlučnije...

- Jel' nema? E onda Danice dok se ne izvineš ja ću spavati na kauču!

- Samo probaj! Zaključaću te i baciti ključ s trećeg sprata!

- Baci, ja te neću dotaći...

E, na to je briznula u plač...

- Baš si surov... ne voliš me...

- Volim te više od ičega na svijetu, ali ne volim ljubomorne osobe. To znači da mi ne vjeruješ!

- Vjerujem tebi! Ne vjerujem njima!

- Ja sam tvoj i tvoj ću ostati!

- Zauvijek! Zauvijek! Zauvijek! Niko ne može da me odvoji od tebe! Niko! - pričala je prkosno kroz suze.

Gledao ju je a onda uzdahnuo i poletio opet prema njoj. I opet je zagrlj ljubeći je... Sad mu je odmah odgovorila čvrsto ga grleći. Planuli su ko šibice... Nije dala da se odvaja od nje ni dok su se skidali. Zaboravili su na Nadeždu i Vladu koji su zaključili da je baš lijepo večer za šetnju i šmugnuli napolje.

Vratili su se oko deset i provirili u njihovu sobu. Mirno su spavali zagrljeni.

- Pomirili su se – prošaputa Nadežda mužu.

Ujutro se prva probudila Dana, rano oko pet. Shvatila je da je pogrešila. Zagrlila je muža i obećala da će paziti da to više ne radi. On nije navikao da krije i muti kao njegov šef.

Ustala je, skuvala mu kafu, napravila sok, napisala jedno pisamce sa srcima i stavila pored njega na noćni ormarić. Ljubila ga je i šaputala mu koliko ga voli sve dok nije otvorio oči. Onda se osmjehnuo i zagrljio je. Pružila mu je pisamce na kojem je pisalo "Izvini, pogrešila sam". On se na to osmjehne raširi ruke i povuče je sebi u krevet.

- Danice... od kad te znam... mislim da ne postoji niko na svijetu za mene. To znaš. To je bilo onda, sada je i biće i ubuduće. To što si ljubomorna, to je u redu. Danas je svijet pun uređenih ženskih, jednog dana ću i ja dobiti glavobolju zbog ljubomore kad se ti zaposliš i kad moji i tvoji roditelji prestanu da te čuvaju.

- Ti nikad ne trebaš biti ljubomoran – uvjerala ga je vatreno.

- Već jesam Danice. Prilično me puta glava zabolila jer mi je smetalo ko se vrti oko tebe.

- Stvarno? - čudila se. Pa zašto mi nisi rekao?

- Rekao sam ti. Ali ti si meni rekla da su neki "kilavi", za druge da su "bezvezni" za treće da te "ne zanimaju"... Ali to nije sprečilo moju glavu da bude ljubomorna.

- Ahahaha – iznenađeno se smijala. Bio si ljubomoran! Baš mi je drago! Uh kako bi bila srećna da sam to znala! Mili moj! - grlila ga je.

- Eto tako da znaš. Kad te neki "drug" pokuša povesti kolima, ili ti neki kolega hoće "pomoći" budi sigurna da ću ja dobiti napad ljubomore.

- Pa šta ću onda?

- Pa ona tvoja ideja da ja tebi napravim čopor djece nije loša..

- A je li? Da mene niko ne vidi a da ti švrčkaš među koleginicama! E ne može! Ako samo pomisliš da je ijedna zgodna, ja ću znati i vratiću ti to! Osmjehnuću se i ja nekom zgodnom kolegi!

- Nećeš dušo, nećeš! Ja ću se osmjehivati samo tebi a ti samo meni...

- E to može – složila se. Igić...volim te, volim te da sam nekad nenormalno srećna zbog te ljubavi ili nenormalno luda kao juče.

- Sunce moje slatko. Ajde sad lijepo se izvini svom mužu. Svaki poljubac jedno izvinjenje... a duguješ mi ih hiljadu.

- Oću Igić, oću, evo krećem - reče krotko spuštajući poljupce po njegovim grudima. Nisi ti tako miran i bezopasan kao što izgledaš.

- Hahaha... nisam srećo, nisam. Ti svašta uradiš od mene...

- Srkni ti malo kafe, dok ja dođem do petsto...

- Samo polako, nemoj da nešto promašiš...

- Aj ti broji...

- Dok budem mogao oću... ali to ne znači da ti možeš stati jer sam se ja zabrojao...

- Neću, neću – uzdisala je.

Pored ormara u predsoblju Vlado je čekao da mu žena javi "rezultat" pa da krene u grad.

- Čuju li se? - upita tiho Vlado u hodniku ženu.

- Jok. Ništa. Igor samo nešto broji... Ko da broji ovce...

- Ovce?

- Aha.

I odoše svako svojim poslom, Nadežda da mladencima spremi lijepi doručak za pomirenje a Vlado u nabavku.

POGLAVLJE 20.

Igor je tačno znao u kom trenutku je sve u njemu postalo spremno za novu ulogu. Cijeli dan je grijalo kasnojesensko sunce pa su ljudi masovno iskoristili priliku za šetnju i izlaske. Vraćajući se kući iz firme ugledao je Danicu i Raletovu ženu kako polako šetaju. Danica je nosila malenu u naručju i smješkala joj se. Parkirao je kola i uputio se k njima. Nisu vidjele kako im prilazi, ali ga je beba opazila i počela da ga gleda i da nešto guguće i mlati ručicama.

To je njih dvije natjeralo da pogledaju ko dolazi. Vidjevši svog muža Dana mu se široko osmjehnula sa bebom u naručju. I tad je osjetio neku čudnu energiju prilazeći joj. Gledali su se, skoro da nije ni registrovao bebu dok ga nije ručicom udarila. Svi troje su se nasmijali dok je on ljubio male slatke prstiće a beba se smješila. Poljubio je ženu u obraz i zagrlio je oko ramena. Pogled koji mu je uputila dok su tako stajali njih troje doveo ih u neko čudno stanje. Kao da joj je tu... pokazao da je spreman da i oni tako drže svoje dijete. Pozdravili su se s malenom i Raletovom ženom i zagrljeni uputili u svoj stan.

Uveče su se spremali za spavanje i vrtili po sobi a Dana je ispod oka pogledavala muža. Bio je malo nervozan i slutila je da to ima veze sa onim događajem danas kad mu se malena obradovala i "išamarala" ga po licu. Sjetila se njihove prve noći. Kao da se opet brinuo hoće li biti na visini zadatka. Dana je realno razmišljala i znala da čovjek može da učini što je do njega a što nije... morao je da se uzda u više sile.

Ona je legla i čekala da on dođe. Osmjehnuo se kad je vidio da je mirno legla inače je znala da ga sačeka iza vrata i skoči na njega ili baci čaršav i gurne ga na krevet ili ga natjera da je juri po sobi...

- Pa jel' to moja "ženica" mirno legla u krevetac? Nema iznenađenja? Pasta za zube po obrvama? Ženska krema za bore? Možda nova krema za depilaciju pa da opet dobijem osip? Piling sa crnom maskom pa da mi zguliš kožu s lica? Ništa nećeš isprobavati na meni večeras?

Ona je samo odmahivala glavom.

- A možda ćeš opet da baciš gaćice kroz prozor pa da ja trčim po njih dolje samo ogrnut peškirom? Ili si namjerila ovaj put svekra Vladu poslati da skuplja snajkine gaće po komšiluku? Može da kaže da ih je vjetar oduvao sa sušila!

Ona je i dalje vrtila odrečno glavom sad se smijući zvonko njegovom monologu.

- Ni to? E ako je tako, ja sam zabrinut...

Osmjehnula se veselo i pružila ruke. Sjeo je pored nje gledajući je nježno i nekako zamišljeno. Uzeo je njene ruke u svoje. Gledala ga i prosto pogledom milovala. Znao je da ga je pročitala, bilo mu je malo neugodno.

- Spreman si. Danas si mi sa Raletovom ćerkicom to pokazao.

- Jesam? - oklijevajući upita.

- Bićeš savršen otac. Savršen, najsavršeniji.

- Oću?

- Potpuno sam sigurna u to.

- Znači treba da se provrijednim? "Gađamo" dane za bebu?

- Ne. Trebaš da se opustiš.

- Opustim?

- Da. Želim da se naša beba začne kad joj tata bude srećan i raspoložen, rasterećen, bezbrizan, možda namazan kremom protiv celulita ili novom maskarom za trepavice...

- Znači neplanirano?

Kad se desi, desi... ti samo uživaj lijepi moj. A ja ću od večeras prestati s pilulama. Mama kaže da obično treba nekoliko mjeseci.

- O pa ja još imam vremena!

Mislio je da su stepenice "vrh" njihovog nestašluka. Debelo se prevario.

"Neplanirani susreti" su bili nešto što on jadnik nije mogao ni da zamisli. Odigravali su se kod Milivoja u stanu, pa u krevetu njegovih roditelja, u krevetu njenih roditelja, pa u vikendici njegovih, i u vikendici njenih roditelja, pa u službenom autu više puta, pa mu je došla dva, tri puta na teren pa su se valjali po polju, u hotelu... A jednom čak i u Vitomirovoj kancelariji. Tom prilikom on se otimao koliko je mogao i zamalo kolabirao od straha da ih neko ne zatekne na Vitomirovom stolu, dok se ona slatko smijala i bez mrvice straha uživala u vratolomijama. I njihov Punto je nekoliko puta bio "mjesto susreta", zapela je da joj obeća bar jedno dijete iz "Puntića"...

On je tvrdio da će njihovo prvo dijete ispasti potpuno na nju. Ali je pogrešio. Danko je bio mirnica da mirniji teško može biti. Na oca i na baku Nadeždu.

Ona je htjela da odustane od imena Danko i da mu daju ime Vlado. I baka joj je to predlagala, ali Igor nije htio da čuje. Zabavljalo ga je kako je beba zbunila majku a htio je da mu se sin zove po ženi. Ona je bila njegova ljubav i želio je po njoj da njegovo dijete nosi ime. Tako da je ipak dobio ime Danko.

Milivoj i Danica su se razočarano čudili kako dijete može da bude toliko mirno i da stalno samo spava i jede. Dana s njim nije imala skoro nikakvog posla. Igor nije znao bi li plakao ili se smijao gledajući sina. Ličio je na majku likom, ali je bio očito na njega po prirodi.

Dana se poslije opet pitala da nije pogrešila. A šta ako drugi sin bude živahan na nju? Ali živahna je ispala Mila. Rođena kao drugo dijete toliko se derala da je cijela zgrada spavala sa vatom u ušima. Jedina osoba koja ju je mogla smiriti bio je Milivoj. Kad su došli iz porodilišta, sedam dana nakon toga, neispavana svekrva je jedno jutro zamolila Danicu da njih dvije porazgovaraju. Rekla joj je da bi željela da se malena zove po Milivoju jer su bili kao jedno biće.

Sutradan kad su Milivoju saopštili da se malena neće zvati Nadežda nego Mila plakao je kao kiša.

A ona bi čim bi se dočepala djeda, njegovog prsta i naručja, počela slatko ustašcima nešto da radi da su se svi od toga zagledali i vrtili glavom.

Pošto je bila nemirna, Dana je kao i njena majka s njom, morala "kapitulirati" i malena je često spavala s Mirom i Milivojem. I ona nije kao ni Dana "zarezivala" roditelje nego samo djeda. Mira bi je presvukla, Milivoj nahranio i onda bi je donijeli Danici.

Nisu je pokušali na silu kao Danicu natjerati da bude s roditeljima nego su shvatili da je takva i da tu nema pomoći. Da se ne dogodi da pati za djedom kao što je Danica patila za bakom.

Likom je bila mješavina oca i majke. Imala je plave oči na majku ali svjetlu, skoro plavu kosu i nježno lice na oca. Treće dijete je bio mirni ali vrlo šarmantni Vlado. Izgleda da je ispao na djeda Vladu. Nije bio kao Danko ozbiljan i tih, nego fin i šarmerski raspoložen. A ličio je na Igora kao jaje jajetu.

*****

Danica, Igor i Nadežda su jedan vikend izveli djecu da se igraju i prošetaju. Vrijeme je bilo sunčano i toplo. Mila i Danko su se igrali na igralištu. Vlado, koji je imao godinu ipo dana, bio je uz mamu i tatu. Radoznalo je posmatrao drugu djecu.

Igor je već tri godine bio šef u firmi, a Danica je uskoro trebala da počne raditi. Djeca su bila već velika, osim Vlade, ali bake i djedovi su bili tu pa je Igor zaključio da treba malo da se rastereti i posveti sebi. Zafrkavao ju je da je odradila ogroman posao za osam godina.

Nadežda je bila sa Dankom koji je imao šest godina i sa Milom koja je trebala napuniti četiri. Čuvala ih je dok su se igrali na igralištu i trčali po parkiću.

Njih dvoje su razgovorali sa komšinicom, kad su ugledali dječaka od osam do deset godina kako prilazi njihovoj kćeri koja se iza bakinih leđa pokušala uzverati na klupu. To je i ranije radila. Popela bi se a onda bi skakala sa klupe.

- Polako Mila! Kuda ćeš! Oćeš da padneš? - ozbiljno ju je opominjao.

Ona se malo okrenula, pogledala ga i pružila mu ruku.

- Popni me da skočim - tražila je.

Pogledao je u Danicu. Igor je fascinirano vrtio glavom čim bi imao priliku gledati kćer. Danica bi dobila osmjeh i značajan pogled ako bi zajedno gledali Milu u igri. "Ista je ti. Neobično mi je posmatrati reprizu tebe." rekao bi joj.

Dječak je poslušao Milu, pomogao joj da se uzvere a onda je držao za ruku dok je ona skakala. Čim je skočila jednom, opet je tražila da je popne, pa opet... Nakon nekoliko skokova njemu dojadi.

- Dosta je za danas! Nema više pentranja! Boleće te noge od tolikog skakanja na beton – rekao joj je razložno i pametno.

- Arsene... Samo još jednom – pokušala je da izvuče još jedan skok.

- Dosta je, rekao sam! Ajde sad malo da se igraš s lutkama. Eno tamo su ti dvije drugarice.

Igor i Danica su otvorenih usta ovo gledali. Odmah im je sve bilo jasno.

- Izgleda da nam je kćer pronašla ljubav – reče pomalo zapanjeno Igor.. Jesmo li mi ovako izgledali?

- Vjerovatno. Ko je taj dječak?

- To je unuk od tvoje komšinice Grozdane. Imali su manji stan pa su doplatili i kupili veći u ovom naselju do nas. Sad ih Grozdana čuva jer su blizu. Kad idu na posao dovezu ih k njoj. Ima još jednog brata.

I Milivoju i Miri je bilo jasno da postoji velika mogućnost da se "priča ponovi" sa Arsenom i Milom. Milivoj je koristio priliku da ih zafrkava i kupi im slatkiše ili sladoled i da ispita budućeg zeta o planovima. A Mila bi se naljutila na djeda što zadirkuje Arsena i otrčala kući da ga tuži majci.